CÂINII RĂZBOIULUI

JO DEXTER

Răzbunarea tigrului

Jo Dexter

RĂZBUNAREA TIGRULUI

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2001

Contradicţiile sunt universale, absolute, dar metodele pentru rezolvarea contradicţiilor, adică formele de luptă, variază în funcţie de caracterul acestor contradicţii: unele contradicţii îmbracă uneori caracterul unui antagonism declarat, altele nu. În funcţie de dezvoltarea concretă a lucrurilor şi a fenomenelor, unele contradicţii iniţial neantagoniste se transformă în contradicţii antagoniste, în timp ce altele iniţial antagoniste se transformă în contradicţii neantagoniste.

„Despre contradicţie”, august 1937, *Opere alese,* vol. 1.
Mao Zedong

CHINA, COMUNISMUL ŞI TRIADELE

China e o ţară masivă, continentală şi aridă, ocupată aproape în totalitatea ei de deşert şi munţi. Numărul şi suprafaţa întinderilor de apă sunt insignifiante la scara ţării şi nu există mare interioară. Toate fluviile curg de la est la vest, ceea ce nu favorizează circulaţia naturală în sensul nord-sud. Astfel, încă din secolul al VI-lea, chinezii au început să construiască Marele Canal sau Canalul Imperial, între Hangzhou şi Zhengzhou. În secolul al XIII-lea, a fost realizat al doilea tronson între Hangzhou şi Beijing, capitala, ceea ce făcea ca Marele Canal să aibă o lungime totală de două mii patru sute de kilometri. Legând provinciile din sud, cu agricultură înfloritoare, cu provinciile din nord, cu o climă uscată şi continentală, el se substituia transportului maritim, punând astfel vasele la adăpost de pirateria japoneză şi de taifunuri. Canalul Imperial este corespondentul Yin al Marelui Zid (Yang), singura construcţie umană vizibilă de pe Lună. Azi, modernizat, el asigură transportul a nouăzeci şi şapte de milioane de tone de marfa pe an.

China are aproape un milion de kilometri de drumuri de circulaţie terestră, dar numai optsprezece la sute din aceste drumuri sunt în stare să suporte camioane grele. Cu excepţia câtorva mari axe cu două benzi, drumurile Chinei sunt încă nişte căi prost cartografiate. Autostrăzile, situate în principal în jurul marilor oraşe, totalizează un număr de kilometri neglijabil.

Toate marile oraşe au un aeroport şi există o sută treizeci de linii interne şi douăsprezece linii internaţionale regulate, care deservesc treisprezece ţări. Dar avionul este un mijloc de transport scump. El este rezervat turiştilor occidentali, oamenilor de afaceri, persoanelor cu funcţii importante, demnitarilor regimului şi, bineînţeles, armatei.

Adevăratul mijloc de circulaţie al Chinei este trenul: cincizeci şi şapte de mii opt sute de kilometri de căi ferate, din care unsprezece la sută sunt electrificate, restul fiind repartizate între cele câteva locomotive Diesel şi enormele locomotive cu abur, aşa cum se mai poate vedea doar în Europa de Est. În realitate, China depinde de calea ferată, atât pentru transportul mărfurilor,

cât şi pentru cel al persoanelor, care a sporit considerabil o dată cu liberalizarea regimului. Dreptul de deplasare a dus la o sete de cunoaştere şi turiştii cei mai numeroşi sunt, de foarte departe, chinezii din interior. De la o vreme, pot fi văzuţi şi numeroşi copii din emigraţie, *hua-chiao* (chinez de dincolo de mare), venind să viziteze ţara părinţilor lor. În fiecare an, nouăzeci la sută din investiţia totală în materie de transporturi sunt afectate căilor ferate.

Câteva cifre:

Suprafaţa ţării: 9 572 800 km²
Distanţa de la est la vest: 5 400 km
Distanţa de la nord la sud: 3 900 km
Kilometri de frontiere: 25 000
Kilometri de coastă: 11 000
Număr de locuitori: 1 100 000 000 (oficial).

Un locuitor al globului din patru este un chinez care trăieşte în China. Dar există toate motivele să se creadă că această cifră este subevaluată. Căci este foarte greu să faci un recensământ precis în această ţară imensă şi încă esenţialmente rurală. Cu atât mai mult cu cât disimularea este monedă curentă. Guvernul chinez consideră că, pentru a accede la un nivel de dezvoltare comparabil cu cel al Occidentului, China nu ar trebui să aibă mai mult de şase sute de milioane de locuitori. Pentru a ajunge la această cifră, ar trebui să existe doar un copil de familie până în anul 2060. Astfel, fecunditatea este în mod sever penalizată. În zona urbană, fiecare cuplu are dreptul la un copil. Orice naştere suplimentară costă zece luni de salariu şi pierderea a numeroase avantaje sociale, ceea ce, având în vedere nivelul general al vieţii, are un caracter remarcabil de descurajator. Ţăranii au dreptul şi la al doilea copil după patru ani, dacă primul a fost o fată. În ceea ce priveşte primul copil, concediile de maternitate, îngrijirile medicale şi şcolaritatea sunt luate în sarcină de colectivitate. Guvernul încurajează căsătoriile târzii, contracepţia şi, recent, a liberalizat avortul. Graviditatea în afara căsătoriei şi numărul excesiv de copii pentru un cuplu legitim pot să ducă la pedepse foarte grele, mergând până la internarea în lagăre de muncă. Această politică a copilului unic se aplică exclusiv „hanilor”, chinezi get-beget, care numai ei constituie nouăzeci şi

patru la sută din populaţia ţării. Practic, toate minorităţile scapă de sub controlul naşterilor.

Ascunderea naşterilor faţă de agenţii însărcinaţi cu recensământul este şi ea, legată de un comerţ care se dezvoltă continuu între regiunile cele mai sărace ale ţării. Un copil se vinde cu trei mii până la şase mii de franci francezi triadelor, organizaţii mafiote chineze, care îl revând ca sclav sexual sau de muncă. Este imposibil să se fixeze o cifră a volumului exact al acestui trafic, dar este destul de importantă ca să constituie o sursă de preocupare majoră pentru guvern şi pentru Partidul Comunist Chinez. De la o vreme, asistăm şi la o creştere considerabilă a numărului de femei răpite – tot de triade – care urmează să alimenteze reţelele internaţionale de prostituţie.

După opresiunea şi regresul care au marcat sfârşitul anilor Mao şi Revoluţia Culturală, era Deng Xiaoping, în pofida unor represiuni scandaloase, precum masacrul din Piaţa Tien Anmen, a fost cea a deschiderii şi liberalizării.

Anii Mao

1921. Tânărul Mao Zedong, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, participă la înfiinţarea Partidului Comunist Chinez, într-o casă din concesiunea franceză de la Shanghai.

1934-1936. Fugind de trupele naţionaliste ale lui Ciang Kai-shek, Mao şi armata lui populară întreprind un lung marş spre Yan'an, în nord-vestul ţării, adunând în cale masele populare.

1949. Armata populară i-a respins pe naţionalişti în insula Taiwan. La 1 octombrie, Mao Zedong proclamă Republica.

1966. După eşecul Marelui Salt înainte, Mao înfiinţează Gărzile Roşii, cu sarcina de a „preveni revizionismul". În realitate, cu ajutorul acestor mari armate, condiţionate ideologic, Mao viza punerea cadrelor partidului sub controlul armatei. Revoluţia Culturală va constitui mai ales o acţiune de persecuţie îndreptată împotriva intelectualilor şi a oricărei persoane care arăta cel mai mic semn de propensiune pentru gândirea liberă. Este publicată *Cărticica Roşie a Gândirii lui Mao Zedong,* Biblia maoistă. Îndepărtarea potenţialilor rivali, precum Pen Chen, Liu Shaoqi şi Deng Xiaoping.

1967-1968. Înfiinţarea comitetelor maoiste în provincie, având drept consemn „să facă revoluţie şi să promoveze producţia".

1970. Mareşalul Lin Biao încearcă să se facă ales preşedintele republicii. Începutul destinderii cu SUA. Călătoria secretă a lui Henry Kissinger la Beijing. La 11 septembrie, Lin Biao încearcă să pună la cale asasinarea lui Mao. La 13 septembrie, moartea lui Lin Biao (două versiuni: accident de avion în munţii mongoli, pe când fugea de la Beijing; împuşcat într-un restaurant la ordinul lui Jiang Qing, soţia lui Mao). La 26 septembrie, China a fost admisă la ONU şi a devenit membru permanent al Consiliului de Securitate. Taiwanul a fost expulzat din organizaţie.

1972. Vizita preşedintelui Nixon în China.

1973. Deng Xiaoping a reapărut în public după şase ani de dizgraţie.

1975. Deng Xiaoping devine viceprim-ministru, vicepreşedinte al partidului şi şeful Statului-Major General.

1976. Moartea lui Mao Zedong.

Hrănit de complementaritatea lui Yin (forţa cosmologică a potenţialităţii, a caracterului feminin) şi Yang (forţa de acţiune, a

caracterului masculin), spiritul chinez refuză să facă *tabula rasa* din trecut. Astfel, acum când nu mai trebuie să suporte jugul lui, Mao a devenit simbolul statului multinaţional care este Republica Populară Chineză. Departe de a fi respins în uitare, el a devenit părintele şi protectorul naţiunii. Ca să te convingi de asta, este destul să vezi cozile interminabile de chinezi, care aşteaptă în piaţa Tien Anmen ca să intre în mausoleul său şi să se încline în faţa mumiei sale. La Shaoshan, satul unde s-a născut Marele Cârmaci, s-a deschis un muzeu care îl glorifică pe acest „Lenin chinez”. Satul este un loc de pelerinaj, chiar şi pentru chinezii *new-look* din bogatele provincii situate în sud-est, iar la 26 decembrie 1993 a fost inaugurată acolo a statuie a lui Mao înaltă de 12,26 metri, cea mai înaltă din lume, după cum spune propaganda.

Mao putea să fie văzut peste tot cu ocazia centenarului naşterii sale, la 26 decembrie 1893: pe calendare, postere, în atelierele sculptorilor, pe tricouri şi chiar pe plăci enorme de bronz fixate în partea din faţă a locomotivelor. Mao constituie obiectul unui adevărat cult. El a devenit un autentic sfanţ laic de când portretul său, pus în maşini, se consideră că îl protejează pe conducătorul auto de accidente, aşa cum în Occident există în acelaşi scop medaliile cu efigia Sfântului Cristof.

Unii pretind că această mistificare a fost iniţiată de putere, care, ridicându-l pe Mao în slăvi, vrea să facă oamenii să uite realitatea. A-l ridica astfel la rang de legendă ar fi un mijloc simplu şi glorios de a-l îngropa mai bine politic.

Marele viraj

„Socialismul nu este sinonim cu sărăcia, dar, cum nu este posibil ca toţi să devină bogaţi în acelaşi timp, unele regiuni şi unele persoane trebuie autorizate să se îmbogăţească înaintea altora.” Din 1979, Deng Xiaoping începea cu aceste cuvinte răsunătoare marea cotitură spre ceea ce azi numim economia socialistă de piaţă. În ochii occidentalilor, pentru care contrariile se opun, acest concept poate să pară lipsit de sens. Dar, pentru chinezi, Yin şi Yang sunt nu numai complementare, ci şi indisociabile. „Nu are importanţă că pisica e albă sau neagră, din moment ce prinde şoareci”, spune un proverb. Chinezii, mai ales cei din provinciile dinamice din punct de vedere economic, situate în est şi în sud-est, au înţeles imediat că trebuiau să păstreze pisica albă (socialismul) adoptând pisica neagră (capitalismul). Cu atât mai mult cu cât mai înainte primiseră unele semnale. „Foştii capitalişti” se pomeniseră cu bunurile confiscate în timpul Revoluţiei Culturale. Fuseseră suprimate etichetele atribuite celor opt categorii „dăunătoare”: proprietari funciari, ţărani bogaţi, contrarevoluţionari, elemente înrăite de dreapta, militari şi poliţişti ai Guomindang-ului[1], agenţi capitalişti duşmani (în timpul Revoluţiei Culturale fusese instituită a noua etichetă: intelectual). Privilegiile celor numiţi *hua-chiao,* chinezi de dincolo de mare, fuseseră restabilite şi, în provincia Guangdong, li se restituiseră vilele închise în 1966. Este adevărat că, deja, o optime din populaţie primea viramente de la părinţii exilaţi în America, în Occident sau în Hong Kong, Macao, Taiwan sau Singapore. Această infuzie de bani în economia care şchiopăta i-a făcut să reflecteze pe responsabilii politici care nu au întârziat să investească la Hong Kong şi să-i îndemne pe capitaliştii din colonia britanică să facă la fel ca ei. Nu trebuie, deci, să ne mirăm că aşa-numita ZES (Zonă Economică Specială) din Shenzhen, situată în provincia Guangdong, în delta Fluviului Perlelor, exact în faţa Hong Kong-ului, este azi insula cea mai prosperă din economia socialistă de piaţă.

Cruţată deja de Revoluţia Culturală, provincia Guangdong, cu capitala Guangzhou (Canton), aflată la două mii de kilometri de

[1] Partidul naţionalist al lui Sun-Yat-sen şi Ciang Kai-shek, azi cantonat în Taiwan (n. a.).

Beijing, a jucat rolului de laborator de încercări de la începutul politicii porţilor deschise lansată de Deng Xiaoping la sfârşitul anilor ’70. Azi s-a depăşit cu mult stadiul de experimentare. Din 1985 până în 1990, exporturile au ajuns de la şaisprezece la cincizeci şi şapte de miliarde de franci francezi. În 1980, oraşul Shenzhen număra treizeci de mii de locuitori; azi sunt două milioane patru sute de mii. Abundă hotelurile de lux şi reşedinţele cu piscină. Din 1994, o autostradă cu şase benzi acoperă cei o sută treizeci de kilometri care separă Hong Kong de oraşul-satelit.

Deschizând cele trei ZES existente actualmente în provincie, Deng Xiaoping încerca să atragă investiţii străine, în schimb, industriaşii erau liberi să lucreze în felul lor, fără intervenţia puterii politice. Lucrurile au funcţionat bine, depăşind cu mult aşteptările Beijing-ului. Hong Kong-ul a găsit acolo posibilităţile de expansiune teritorială de care avea nevoie vitală. În Guangdong, cam trei milioane de muncitori lucrează în uzine aparţinând industriaşilor din Hong Kong şi care reprezintă azi optzeci la sută din producţia coloniei în domeniul textil, al jucăriilor şi electronic. Un muncitor de bază câştigă echivalentul a trei sute treizeci-cinci sute cincizeci de franci francezi salariu lunar.

Guvernul mizează acum pe dezvoltarea zonelor economice speciale din Pudong şi întoarcerea prosperităţii la Shanghai, pentru a contrabalansa puterea colosală a regiunii Guangdong.

Ultimele fortificaţii ale comunismului au căzut o dată cu deschiderea Bursei şi a pieţei imobiliare din Shenzhen care, imediat, au atins nişte nivele ameţitoare, comparabile cu cele întâlnite la Hong Kong. O dată cu expansiunea economică, capitalismul a adus şi neajunsuri: exploatarea unei mâini de lucru ieftine, trafic de tot felul, delapidări etc. Nu e zi să nu izbucnească un scandal financiar sau o afacere legată de activităţile triadelor – mafia locală.

Triadele

Societăţi foarte vechi, triadele sunt ultrasecrete şi în acelaşi timp cunoscute de toţi (Yin-Yang). La origine a fost vorba de corporaţii de artizani, de ţărani şi de muncitori, funcţionând unele ca un fel de CAR-uri, altele ca nişte grupuri de interese, altele ca nişte brigăzi de protecţie şi de autoapărare împotriva jefuitorilor. Treptat, cele mai multe dintre ele s-au transformat în organizaţii secrete de tip mafiot.

Conform FBI-ului, Cosa Nostra, în timpurile ei de glorie, număra în jur de două mii de membri. 14K, cea mai importantă triadă din Hong Kong, grupează optzeci de mii. Un chinez din Hong Kong din douăzeci este afiliat unei triade şi nu există, indiferent unde în lume, un singur cartier chinezesc, sau Chinatown, unde să nu fie reprezentată una dintre cele patru triade majore, anume 14K, Bamboo United, Sun Yee şi Cartelul Wo. Să mai amintim apariţia, de câţiva ani, a triadei Ah Cong (Compania), pe plăcile turnante ale traficului de droguri, precum Londra şi Amsterdam. Să nu o uităm pe cea mai tânără, dar una dintre cele mai eficace dintre triade, căci a fost structurată de la început ca organizaţie criminală: Tai Heun Chai (Oamenii din Marele Cerc). Oamenii din Marele Cerc sunt foşti militari originari din China populară, care s-au refugiat la Hong Kong după Revoluţia Culturală şi şi-au făcut un loc de invidiat pe piaţa estorcărilor de bani, asasinării cu contract, proxenetismului, jocurilor de noroc clandestine şi, bineînţeles, traficului de droguri. Puritanismul care a marcat sfârşitul domniei lui Mao i-a alungat. Azi fac o întoarcere în forţă şi, printre alte activităţi virtuoase, se dedau unui profitabil trafic cu femei şi copii între China şi diferite ţări din Asia de Sud-Est, precum Vietnam, Filipine şi Thailanda. Tot ei aprovizionează cu fete şi opiu bordelurile şi locurile de fumat opiu din Shanghai, Canton şi insula meridională Hainan.

Tot după FBI, optzeci la sută din traficul mondial de heroină este controlat de triade.

În cadrul triadelor, marele patron este numit 489. Secundul său este numit 438. Gradele următoare sunt 415, 432 şi 426, în ordinea descrescătoare a importanţei. Este greu de cunoscut sensul real al acestor numere care indică eşaloanele, dar toate încep cu cifra 4, simbolul celor „patru mări care înconjoară

lumea” şi al fraternităţii chinezilor din toate ţările. Membrii de bază ai unei triade sunt nişte 49. Să mai amintim şi importanţa cifrei 9, simbol important al numerologiei chineze, dar şi un simbol de putere şi „cifră imperială”. Apoi urmează numerele.

Contrar mafiei sau cartelurilor columbiene, triadele au numeroase ramuri specializate şi izolate unele de altele. Unele se ocupă numai cu racketul, altele au activităţi cât se poate de legale în domeniul restaurantelor sau comerţului cu orez. Altele activează în cadrul traficului de mână de lucru clandestină etc. Nu există legături orizontale între ramuri. Structurile sunt doar verticale şi perfect izolate. Ramurile triadelor pot chiar să fie concurente între ele. Un patron de restaurant membru al triadei 14K, de exemplu, poate foarte bine să fie estorcat de bani de un membru 49 al unei ramuri ale aceleiaşi 14K, specializată în acest fel de activitate.

Fiecare triadă are o echipă de specialişti foarte apropiaţi de marii patroni şi totodată aparte în ierarhie. E vorba de „bastoanele roşii”. „Bastonul Roşu” are o funcţie de judecător în cazul litigiilor şi de ucigaş sau executor de sentinţe. Căci pedeapsa cu moartea este în general rezervată celor care ar fi periculos să fie lăsaţi în viaţă. Pedeapsa aplicată trădătorilor este mult mai rafinată. Bastonul Roşu crestează cu cuţitul muşchii şi tendoanele spatelui victimei, astfel încât aceasta să nu mai poată niciodată să stea dreaptă şi să-şi sfârşească zilele căzut în faţă ca o marionetă. Uneori sunt tăiaţi muşchii picioarelor şi victima trebuie să-şi cumpere un scaun cu rotile. Dar „bastoanele roşii” sunt şi experţi în ciopârţirea indivizilor vii şi nu au pereche în a dezlega limbile.

În 1991, după o acţiune spectaculoasă care i-a permis patru sute de arestări în cadrul triadei 14K din Paris, comisarul Goujard, directorul adjunct al OCRTIS (Oficiul Central de Reprimare a Traficului Ilicit de Stupefiante) spunea: „Lucrul cel mai greu, cu triadele, e că principiul lor constă în izolarea reţelelor. E ca în toate mişcările de rezistenţă şi, de altfel, originea triadelor, ca şi a mafiei italiene, asta a şi fost. Într-un grup, nimeni nu se cunoaşte; numai şeful îşi poate chema oamenii. Imediat ce un grup cade, e uşor să tai legăturile cu restul organizaţiei. Funcţionează pe baza diviziunii excesive a muncii. În consecinţă, în fiecare reţea există un număr incredibil de mare de persoane”. Dar această forţă a triadelor se poate transforma şi într-un călcâi al lui Ahile, după cum spune tot Goujard: „Erau atât de mulţi, încât a fost mai uşor de infiltrat

decât am fi crezut”.

În legătură cu triadele, şeful serviciilor secrete al RHKPF *(Royal Hong Kong Police Force)* a lansat un avertisment care dă de gândit: „E mai bine să ştiţi despre ce e vorba: chinezii au inventat crima organizată şi nimeni nu îi întrece în acest domeniu. Comparativ cu triadele din Hong Kong, mafia italiană e un caraghioslâc. Nici sicilienii, nici corsicanii şi nici columbienii nu le ajung nici măcar până la gleznă. La Hong Kong, am avut nevoie de ani de zile de eforturi ca să înţelegem cum funcţionau aceste mafii. Serviciile de poliţie din Canada, din Statele Unite şi din Europa au o întârziere de cel puţin treizeci de ani”.

CAPITOLUL I

Încă nu ajunsese în anul doi de exercitare a meseriei şi primise deja a doua însărcinare. Chester Dowell debutase în urmă cu opt luni la Ambasada Statelor Unite de la Beijing şi, peste trei zile, prelua în mod oficial funcţia de însărcinat cu afaceri la consulatul din Shanghai. „Însărcinat cu afaceri” era un titlu care putea să spună totul şi nimic. Pentru Chester Dowell, însemna pur şi simplu corespondent local al CIA. De aici, această mobilitate: Beijing, apoi Shanghai. El, care detesta China! Beijing era oraşul vântului. Vara domneau o căldură uscată şi un praf care îţi ardea gâtul. Iama era un frig polar. Capitala era un oraş grav, trist, bănuitor, mai ales după represiunea din Piaţa Tien Anmen din 1989. Shanghai era un oraş suprapopulat, năpădit de o căldură jilavă. O metropolă de paisprezece milioane de locuitori care, de când fusese declarată ZES în 1989, se deda cu o bucurie nedisimulată plăcerilor simple ale capitalismului. Acest oraş, cel mai populat şi cel mai bogat din China, fusese totdeauna considerat aparte. Francezii îi spuneau Marsilia Chinei, americanii spuneau că e un fel de New Orleans. Ah, ce frumoasă fusese acea vreme când americanii, britanicii, francezii, italienii şi germanii îşi împărţiseră oraşul! Un târguşor de pescari neînsemnat pe malurile râului Huang-pu, în apropierea estuarului lui Yangzi, devenise astfel unul dintre oraşele cele mai bogate din lume. Apoi el îşi făcuse foarte repede şi pe bună dreptate, reputaţia unui oraş din cele mai frenetice, disperate, libere, excitante şi vicioase.

Tot acolo se născuse şi Partidul Comunist Chinez şi de acolo pornise Lungul Marş. Şi tot el fusese oraşul care suferise cel mai mult de pe urma Revoluţiei Culturale.

Chester Dowell îşi zicea că, datorită acestor particularităţi, ar putea până la urmă să i se pară interesant. În orice caz, era mult mai bine decât o numire în Tibet sau în Mongolia. Şi când se gândea că, atunci când fusese recrutat de centrala de informaţii americane, visase posturi prestigioase în marile ambasade din Europa! Farmecul londonez, fastul Parisului, efervescenţa reînnoirii berlineze!

Dar nu făceai ce-ţi plăcea în această meserie, mai ales când ai debutat ca Chester Dowell.

Băiat de bani gata, neobişnuit să pună osul la treabă, Chester Dowell îşi făcea liniştit studiile de drept la *Northern Michigan University.* Se aştepta ca, până la urmă, să i se facă cadou o diplomă şi, cu ajutorul financiar al tatălui său, să se instaleze ca avocat în domeniul afacerilor. Vegeta astfel de câţiva ani, când s-a pomenit în arestul poliţiei, în urma unei încăierări, care ar fi putut să ia o întorsătură foarte rea pentru el. Totul din cauza unor datorii la cărţi. Chester Dowell senior, un industriaş bogat din Detroit, rezolvase problema cu ajutorul unui cec mai generos decât gâtul unei cântăreţe wagneriene! Era prima dată şi, din respect faţă de Dowell-tatăl, poliţia închisese ochii la năzbâtiile vlăstarului său. Copilul turbulent scăpase doar cu morala făcută de şeful poliţiei şi de tatăl său şi cu mulţumirile emoţionate ale creditorilor săi.

Dar, peste câteva luni, o poveste de moravuri îl adusese pe tânărul incorigibil din nou în faţa forţei publice. O anume Christina Brezzadano, în vârstă de paisprezece ani, se prezentase ţipând la postul de poliţie din Grand Rapids, cu faţa scăldată în lacrimi şi lenjeria intimă udă de altceva, ceva a cărui prezenţă ţinuse foarte mult să fie constatată de acei domni în uniformă. Un prieten al fratelui său, spusese ea, o răpise cu maşina şi o dusese pe malul lacului, unde o violase de mai multe ori, supunând-o la umilinţele cele mai odioase şi celor mai perverse practici sexuale. Mare supărare pe familia Dowell, când micuţa Brezzadano l-a numit pe Chester vinovat de toate aceste orori!

— Incredibil! a protestat băiatul fără măcar să nege. Nu a fost de acord? Asta e culmea! Ea a vrut să plecăm amândoi ca să facem o plimbare pe malul lacului. Şi ea a sărit pe mine ca o isterică. Ba chiar ea a avut ideea să... Nu, mai bine să trec peste detalii. În orice caz, dacă ea nu ar fi vrut, pot să vă spun că s-a prefăcut al naibii de bine!

Adevărată sau falsă, această declaraţie cu o aparenţă sinceră nu schimba nimic din realitatea faptelor. Christina Brezzadano era minoră. Sigur, judecătorul care s-a ocupat de caz i-a recunoscut lui Chester unele circumstanţe atenuante. Mai întâi, în ciuda vârstei fragede, Christina admitea că avusese deja numeroase relaţii înaintea acestei întâmplări neplăcute. Apoi, pretinsese că are nouăsprezece ani şi arăta fără probleme de douăzeci-douăzeci şi doi de ani. Sigur, cu sprijinul binevoitor al autorităţilor şi în schimbul unui teanc frumuşel de dolari, taica Dowell a reuşit să-l convingă pe taica Brezzadano să-şi retragă

plângerea. Numai că, în statul Michigan, coruperea de minori era o crimă pasibilă de condamnări grele. În plus, fraţii şi unchii Christinei, care erau de origine siciliană, juraseră că vor pune mâna pe autorul acestei nemernicii şi să-l facă să plătească scump pentru fapta lui.

— O să-l umplem de borş! spusese Gaetano, fratele prin intermediul căruia o întâlnise pe Christina.

— O să-l fac clapon! îl corectase unchiul Salvatore, cel mai vindicativ dintre toţi. *Perche gli tagliero i coglioni prima di sgozzarlo*![2]

Apoi, Christina în persoană cu ocazia unei confruntări se delectase repetându-i ameninţările proferate de familie şi adăugase, nu fără o fărâmă de perfidie, că, pe viitor, se va feri de băieţii cu nume de brânză[3]. Chester Dowell senior îşi dăduse seama că averea şi relaţiile nu erau în stare să rezolve acest aspect al situaţiei. Înspăimântat la gândul că va deveni clapon, Chester junior ceruse protecţia autorităţilor. Atunci dăduse norocul peste el, cu ocazia unei anchete a FBI-ului asupra unei filiere de piraterie informatică. Biroul Federal mergea pe firul unei reţele deosebit de complicate care se ocupa cu furtul şi vânzarea unor date ultrasecrete. Traficul între SUA şi Canada se făcea prin oraşele gemene Sault-Sainte-Marie, ambele situate la cele două extremităţi ale unui pod rutier, care traversa spaţiul îngust de apă ce separa Lacul Superior de lacul Huron. Sault-Sainte-Marie american se află în punctul de nord al statului Michigan şi geamănul lui canadian în sudul provinciei Ontario, de cealaltă parte a frontierei. Or, întâmplarea făcea ca una dintre verigile acestui trafic să fie un anume Rodney Jalopy, student întârziat la *Northern Michigan University* şi tovarăş de chefuri al lui Chester Dowell. Când i se propusese filarea amicului său Jalopy în schimbul unei pregătiri intensive de tehnici de apărare şi tir cu revolverul, împreună cu un permis de port-armă, de furnizarea unui pager special de alertare a FBI-ului, la orice oră din zi sau din noapte în caz de pericol, precum şi renunţarea la toate acuzaţiile împotriva lui, Chester Dowell a ezitat doar atât cât i-a trebuit să înghită în sec.

— E un contract pe zece ani, precizase agentul Geof Aheam, însărcinat cu tranzacţia. Fie te angajezi să serveşti timp de zece ani serviciile secrete ale Statelor Unite ale Americii, fie ieşi din

[2] Pentru că o să-i tai boaşele înainte de a-i tăia gâtul! (n. a.).

[3] Chester este numele unei specialităţi de brânză englezească (n. a.).

această încăpere doar ca să fii transferat la penitenciar şi, poţi să mă crezi pe cuvânt, nu vei putea beneficia deloc de eliberarea pe cauţiune înainte de proces, după care vom avea grijă să nu ţi se acorde nici un fel de reducere a pedepsei.

Chester Dowell înţelesese. Nu era în stare să lupte împotriva puternicelor servicii secrete ale puternicei republici a Statelor Unite. Şi, de altfel, nu avea nici un chef să facă asta.

— Termină cu vrăjeala, Jerry, zisese, el rânjind. Totdeauna am visat să fiu agent secret.

Geof Aheam replicase prompt:

— Vezi prea multe filme de spionaj, *boy.* Nu e vorba nici de vis şi nici de fantasmă, ci de o misiune. Şi să nu-ţi închipui că săptămâna viitoare vei primi o legitimaţie a serviciului secret. Deocamdată, avem nevoie doar de un informator şi întâmplarea face ca tu să fi omul potrivit. Nu crezi că e deja un mare noroc pentru tine?

Chester dăduse din cap.

Aheam scosese din buzunar un teanc de foi de hârtie şi apoi i-l vârâse sub nas.

— Semnează aici.

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Chester Dowell, dar semnase contractul care îl lega timp de zece ani de serviciile secrete ale Statelor Unite.

Trecuseră trei ani de la ziua aceea în care, ca mulţi colaboratori ai FBI-ului, îşi făcuse intrarea pe portiţa din dos în lumea serviciilor de informaţii. Reluarea studiilor îi permisese să devină un diplomat prezentabil şi trecuse de la FBI la CIA. Îşi luase adio pentru totdeauna de la visele lui de spionaj şi se mulţumea să execute treburile de rutină şi de administraţie care îi erau repartizate – singurele pentru care şefii aveau încredere în el – profitând la maximum de toate avantajele pe care le putea aduce vieţii sale de tânăr celibatar petrecăreţ un salariu confortabil şi cunoştinţe în toate mediile, de la cele mai respectate până la lumea interlopă. Până atunci, munca lui la CIA fusese simplă şi lipsită de pericol: transmitea centralei de la Langley informaţiile pe care i le comunicau informatorii săi, în special referitor la expedierile de droguri, mişcarea capitalurilor suspecte şi comerţul ilicit cu arme.

Dacă se gândea bine, cu excepţia faptului că ambiţiile lui mai aveau de aşteptat câţiva ani înainte de a fi pe deplin realizate, Chester Dowell considera că avusese mult noroc de la acea întâlnire cu Geof Aheam, într-un comisariat din Grand Rapids,

Michigan.

*

Căldura jilavă a nopţii căzu peste el ca un duş călduţ când ieşi de la consulat, unde avusese loc o mică recepţie de bun venit în onoarea lui.

— La *Mansions,* Yang, ordonă el, urcând în Cadillac-ul climatizat.

Pe şofer îl chema Yang Xiaoxiang şi era originar din provincia Hubei, situată în centrul Chinei. Shanghai, care în mai puţin de o sută cincizeci de ani, devenise cel mai mare port, cel mai mare oraş al Chinei şi al doilea oraş al Asiei, era, evident, un loc populat cu imigranţi din întreaga Chină, dar şi din numeroase ţinuturi din Asia de Sud-Est. O dată cu deschiderea şantierului ZES Pudong, care avea o suprafaţă egală cu Singapore, fenomenul se accentua. La Pudong, un muncitor care lucra la construirea de locuinţe câştiga mai bine decât la Shenzhen (de patru ori salariul mediu al unui muncitor chinez) şi indivizi din provinciile cele mai îndepărtate se înghesuiau să vină aici. În schimb, populaţia occidentală făcea drumul invers. De la restituirea concesiilor, occidentalii din Shanghai plecau între zece şi cincisprezece mii, picătură de apă într-un ocean.

Luând în primire apartamentul de serviciu, Chester Dowell îşi zisese că se impuneau unele modificări şi, pentru că decoratorii încă mai aveau de lucru, locuia provizoriu la *Shanghai Mansions Hotel,* până când va putea să se mute în apartamentul rearanjat.

— O doamnă a telefonat de câteva ori, domnule, îl anunţă Yang Xiaoxiang, angajând maşina în fluxul de pe strada luminată de neoane vechi, care constituiau farmecul Shanghai-ului.

— A lăsat vreun mesaj?

— A spus doar că va mai suna. Nu mi-a spus nici măcar cum o cheamă.

— Cu siguranţă că e Ying, murmură Chester pentru el.

Dacă memoria nu-l înşela, Lin Ying era singura femeie căreia îi dăduse numărul telefonului din maşină. Chiar trebuia să se întâlnească în acea seară. Poate că ceva o reţinuse. Lin Ying era asistenta lui Richard Wong, un avocat din Hong Kong, care colabora cu CIA din anii ’60. Wong, urmând mişcarea a numeroşi investitori şi industriaşi din colonia britanică, îşi schimbase sediul la Shanghai. Fără sentimentalisme. Fără nici o vorbă de reproş faţă de regimul comunist, care luase tot părinţilor lor şi îi alungaseră din case sau, pur şi simplu, îi lichidaseră fără vorbă

multă. *Hua-chiao* şi chinezii din Hong Kong, Macao sau Singapore, care erau originari din Shanghai sau din regiunea lui, se întorceau să se instaleze în noul Eldorado al Asiei. Aglomeraţia Shanghai-Pudong era locul ideal ca să facă repede bani mulţi.

Dar atracţia câştigului nu explica totul. Fibra naţională era ceva foarte puternic la chinezi. Iar solidaritatea nu era o vorbă goală, atât în diaspora chineză, cât şi în Hunan, Si-shun sau Wuchang. Chester Dowell îşi amintea de recomandările instructorului său, cu ocazia briefing-ului care precedase repartizarea la noul post. Cele două reguli principale erau să nu umileşti niciodată un chinez şi să nu atentezi niciodată la onoarea ţării sale. Pentru un chinez, nimic nu putea să fie mai rău decât să-şi piardă demnitatea. Mai erau şi alte reguli, precum aceea de a nu te înfuria niciodată: furia este un act pueril, care îl ridiculizează pe cel care se lasă pradă ei. Să nu-ţi exprimi niciodată în mod explicit dezacordul cu un interlocutor, dar asta era, evident, mult mai uşor de înţeles pentru un occidental care evolua în mediile diplomatice.

Fidel legendarei curtoazii chineze, Richard Wong se deplasase la Beijing, ca să se întâlnească cu noul său agent de legătură, imediat ce fusese informat de numirea sa la Shanghai. Chester petrecuse câteva zile minunate cu acest om vesel, aproape sexagenar şi cu frumoasa lui asistentă. Richard Wong era un om de statură foarte mică, cu picioare scurte şi lat în spate. Aproape chel, cu sprâncenele groase a la Zhou Enlai şi un cap rotund, fără gât, parcă înfundat între umeri, chinezul semăna cu o păpuşă umplută cu câlţi. Lin Ying era însă o păpuşă de porţelan. Subţirică, cu o talie foarte fină, ca avea un corp de fetiţă, aşa cum îi plăcea lui Chester Dowell, o piele catifelată şi degetele de la mâini lungi, graţioase şi abile la mângâiat. A doua zi după sosirea sa la Beijing, tânăra şi ajunsese în patul lui Chester.

Tânărul zâmbi. Shanghai avea cel puţin o atracţie: femeile. Nici o asemănare cu cele de la Beijing, reci ca nişte aisberguri. Aveai impresia că erau speriate de bărbaţi. Este însă adevărat că riscau foarte mult dacă erau prinse că întreţin o legătură cu un occidental. Supravegherea era atât de strictă, încât nu aveau voie să intre în hotelurile pentru turişti fără vreun motiv legat de serviciu.

Chester ar fi trebuit însă să fie circumspect în privinţa lui Wong. Ca cei mai mulţi dintre compatrioţii săi, era redutabil la jocul de cărţi. În patru nopţi, în ciuda vârstei şi a oboselii, îl

curăţase pe Chester de treizeci de mii de dolari. Astfel încât americanul fusese nevoit să ceară un răgaz ca să poată plăti, răgaz pe care Wong, evident, îl acordase cu generozitate.

— Cunosc vocea domnişoarei Lin, spuse şoferul.

— A, da, fireşte, răspunse Chester.

Dacă Yang Xiaoxiang îndrăznise să se exprime astfel, însemna că remarcase ceva.

— Dacă-mi pot permite, domnule, continuă Yang, conducând cu abilitate printre ciclişti, camioane leneşe şi ricşe, domnişoara Lin are o voce mai puţin gravă decât această femeie. În plus, chiar şi atunci când vorbeşte putonghuya[4], foloseşte cuvinte din Shanghai cu accent de Shanghai.

— Şi cealaltă? întrebă Chester Dowell, uşor enervat de iniţiativa şoferului său.

— Cealaltă, ei bine... ar putea să fie o femeie din Canton, sau din Hangzhou, nu-i deloc imposibil.

— Mulţumesc pentru acest preţios punct de vedere, Yang, mormăi Chester Dowell, de data asta de-a dreptul agasat.

Ştia că Yang era numele de familie al şoferului său şi că, în calitate de patron, ar fi trebuit să-i spună Xiaoxiang. Dar aşa era mult mai simplu. În plus, a avea un şofer pe nume Yang şi o amantă numită Ying era ceva care îl amuza tare mult. Trăia cu Ying de trei săptămâni. Un eveniment! Era prima lui amantă chinezoaică. Prima lui amantă adevărată, căci prostituatele nu contau. Dar a spune că Lin Ying conta cu adevărat ar fi fost o exagerare, căci femeile nu contaseră niciodată în viaţa lui Chester Dowell. Însă ea reprezenta ceva special. Fiind o primă încercare cu o chinezoaică, se dovedise a fi o reuşită. Era foarte satisfăcut.

Soneria telefonului îi întrerupse brusc gândurile.

Yang. Xiaoxiang ridică receptorul, pronunţă câteva cuvinte în mandarină, apoi i-l întinse.

— Domnul Dowell? întrebă o voce de femeie, gravă şi plăcută totodată.

— Cu cine am onoarea?

— Nu ajută la nimic să-mi cunoaşteţi numele, domnule Dowell. Pe de altă parte, asta ar putea să-mi pună securitatea sub semnul întrebării.

Vorbea o engleză mult mai afectată decât cea vorbită de Ying, dar marcată de un accent chinezesc deosebit, care i-l amintea pe

[4] Mandarina, limbă oficială bazată pe vorbirea din capitală (n. a.).

cel al lui Richard Wong. Femeia aceea era cu siguranţă din Hong Kong.

— Ce doriţi de la mine?

— Să vă avertizez, domnule Dowell. Şi, vă rog, luaţi în serios avertismentul meu.

— Spuneţi!

— Domnule Dowell, nu am posibilitatea să vă întâlnesc în această seară, dar vă propun o întâlnire la pagoda Longhua, care este situată între Bulevardul Zhongshan Nan 2-Lu şi râul Huangpu. Să fiţi acolo mâine dimineaţă la ora zece. Până atunci…

— Ce mai e şi povestea asta?

— Până atunci, evitaţi-o pe domnişoara Lin Ying şi pe avocatul Richard Wong.

Asta era chiar culmea! Femeia aceea dovedea nu numai că îl cunoştea, ci îi cunoştea şi noile relaţii de la Shanghai.

— Domnule Dowell, nu pot să vă spun mai mult din motive de securitate. Veţi afla însă totul mâine la pagoda Longhua. Acum, tot din motive de securitate, trebuie să închei această convorbire. Pe mâine şi nu uitaţi, găsiţi orice scuză, dar anulaţi-vă întâlnirile ci Lin Ying sau Richard Wong.

Apoi închise. Perpelex, Chester Dowell închise şi el. Ce voia de la el acea femeie ciudată? Ei, era destul să aibă puţină răbdare! A doua zi se va lămuri pe deplin. Căci, chiar dacă era riscant, avea să se ducă la întâlnirea de la Longhua.

— Yang, zise el, mâine poţi să-ţi iei ziua liberă.

— Mulţumesc, domnule, zise chinezul.

Nici mirare şi nici emoţie în vocea lui. Tipic pentru chinezi.

Ajunseră pe Beijing Donglu, se îndreptară spre parcul Huangpu, dominat de silueta impozantă a hotelului său şi traversară acel cartier fascinant, căruia zgârie-norii vechi din perioada europeană confereau Bund-ului[5] o alură de Manhattan de prin anii ’20 şi ale cărui blocuri-turn moderne rivalizau cu cele de la Singapore şi Hong Kong.

Chester avea să se ducă a doua zi la întâlnirea cu acea necunoscută cu voce gravă, dar, ca să dejoace orice capcană, va lua drept şofer un puşcaş marin de la consulat.

[5] Cartierul cheiurilor, care se întindea de-a lungul râului Huangpu, apoi confluentul fluviului Yangzi şi, în sfârşit, gura de vărsare, latã cât un braţ de marc. datorită căreia Shanghai este cel mai mare port al Chinei (n. a.).

Indiferent de deznodământ, acea întâlnire de la Longhua ar fi putut să fie plină de învăţăminte. Dar ăsta nu era un motiv să anuleze prima întâlnire, cea cu Lin Ying, renunţând astfel la o seară dezlănţuită, aşa cum îi plăcea.

*

Chester Dowell puse jos ceaşca de cafea şi îşi şterse buzele. Cafea bună, cafea adevărată, ceea ce în China era încă un lucru destul de rar. Aprinse o ţigară Marlboro, suflă fumul spre tavan, apoi îşi îndreptă privirea spre Lin Ying, aşezată în faţa lui, de cealaltă parte a coşului cu flori care ocupa centrul mesei. Acea femeie avea farmecul gracil şi în acelaşi timp sălbatic al asiaticilor din sud-est. I se păru mai sexy ca niciodată cu pielea ei aurie, ochii bridaţi, cărora vântul le dăduse o strălucire încântătoare, cu părul ei negru ca antracitul, pe care şi-l ridicase într-un mic coc. Purta o *cheongsam,* acele rochii chinezeşti mulate pe corp şi despicate până sus pe coapsă, din mătase albastră paietată cu fir auriu, un lănţişor fin de aur la încheietura mâinii stângi şi cercei care scânteiau în lumina restaurantului de la *Peace Hotel*, unul dintre cele mai bune din Shanghai. Nu spunea nimic, lăsa privirea americanului s-o mângâie, ceea ce îi făcea o plăcere evidentă.

Dowell ceru nota de plată, care îi fu adusă cu un şervet cald. Fusese o adevărată masă de sărbătoare, friptură de raţă sălbatică, peşte cu sos de piper, rasol de vită şi bomboane cu susan, totul stropit cu riesling de Qing Dao[6] şi pentru toate astea plătea mai puţin de o sută de yuani[7]. Puse zece bancnote de zece yuani în farfurie şi îşi termină de băut cafeaua, în timp ce Ying sorbea din pahar ultimele picături de vin.

— Cum ţi s-a părut? întrebă ea.

— Ştiţi să faceţi bere, dar la vin încă mai aveţi de făcut progrese. Riesling-ul ăsta e foarte „tartricat”!

— Adică?

— Adică e acidulat artificial cu acid tartric. Ar fi fost mai bine să fi comandat bere sau ceai.

---

[6] Qing Dao produce o bere foarte populară în China şi exportată în lumea întreagă. Viile de la Huandong Qing Dao produc în special riesling. Este interesant de ştiut că Qing Dao, situat cam la cinci sute de kilometri nord de Shanghai, este o fostă concesie germană (n. a.).

[7] Yuan-ul, numele oficial al monedei poporului, renminbi, mai este numit şi kwai. Bancnota cea mai mare este cea de zece yuani, ceea ce constrânge oamenii să aibă la ei teancuri foarte mari (n. a.).

Lin Ying se întunecă la faţă şi Chester Dowell înţelese că făcuse o gafă. Întinse braţul peste masă şi o prinse de mână.

— Cina a fost delicioasă, zise el ca să se facă iertat.

Ea zâmbi.

Gata la orice ca să fie într-o dispoziţie bună faţă de el, americanul îi propuse:

— N-ai vrea să-mi arăţi frumuseţea Shanghai-ului noaptea?

Ea se gândi o clipă, încruntându-se.

Dowell se aştepta la ce era mai rău. La Shanghai, oraş străin prin definiţie, cosmopolit de puţin timp şi total deschis spre exterior, era şic tot ce era de import. Atât în privinţa alimentelor, a hainelor, cât şi în privinţa distracţiilor. Chester Dowell ştia că Lin Ying purta acea *cheongsam* doar ca să-l seducă pe el. De obicei, chinezoaica se îmbrăca după moda europeană. Şi mai ştia că ar fi luat cina fără probleme într-un *fast-food* ca şi în cadrul de o somptuozitate de epocă de la *Peace Hotel.*

— Te duc la *Mayo-gwantsi,* zise Lin Ying cu o mică strâmbătură provocatoare şi o luminiţă ciudată în ochi.

— *Mayo-gwantsi,* repetă Chester Dowell, ridicându-se ca să meargă la vestiar. Ce înseamnă asta?

Lin Ying zâmbi şi îşi întinse braţul ca să o ajute să-şi îmbrace vesta brodată, scurtă ca un dolman, pe care o purta peste rochie.

— *Mayo-gwantsi...* murmură ea. Nu e deloc simplu de tradus.

Se îndreptau spre ieşire, însoţiţi de o mulţime de plecăciuni, când, brusc, tânăra femeie se opri şi ridică un deget în semn de triumf.

— Fără griji! Aşa s-ar putea traduce *Mayo-gwantsi.*

Asta nu-l prea lămurea pe Chester Dowell.

— Mergem pe jos sau luăm un taxi?

— Ar fi mai bine să luăm un taxi, răspunse Lin Ying, chicotind încetişor.

Probabil că era destul de departe, altfel nu vedea ce rost ar fi avut să ia un taxi, când cunoştea prea bine condiţiile de circulaţie noaptea în Shanghai. Noul oraş Pudong era departe de a fi terminat. Şi dacă beneficiase de autoritatea comunistă în serviciul capitalismului, nu la fel se putea spune şi despre vechiul oraş. De exemplu, noul pod de la Nanpu, de peste râul Huangpu, este una dintre cele două construcţii care vor permite legătura între Shanghai, pe malul stâng şi Pudong, pe malul drept. Rampele sale de acces sunt lungi de opt kilometri şi este dotat cu şase benzi late de circulaţie în fiecare sens. Construirea lui a

costat două sute patruzeci de milioane de dolari şi a impus exproprierea a o sută patruzeci de uzine şi birouri şi expulzarea a cincizeci şi unu de mii de familii. Pudong, pariul Chinei pentru mileniul trei, va fi, un timp, la adăpost de ambuteiaje.

Până atunci, oraşul vechi trebuia să facă faţă unei înmulţiri exponenţiale a vehiculelor cu motor de tot felul, de la Mercedesul de lux al investitorilor bogaţi până la Honda antedeluviană, trecând prin toate formele de ricşe, motorizate sau nu şi miticul Santana, visul tuturor locuitorilor din Shanghai porniţi pe drumul prosperităţii. Toate conduse de oameni noi, cărora nu le prea păsa de regulile de circulaţie. În mijlocul acelui furnicar fără pereche în lume[8], se strecurau zeci de mii de biciclete care, noaptea, erau lipsite de orice sistem de semnalizare. Accidentele, din ce în ce mai numeroase, încă nu-i lăsa pe gură-cască indiferenţi, ca în metropolele occidentale şi totdeauna provocau aglomerări incredibile, cu un val de declaraţii contradictorii şi schimburi de invective care, uneori, blocau traficul timp de zeci de minute.

Vioiciunea lui Lin Ying era de foarte bun augur, dar Dowell nu putea, totuşi, să şteargă complet din memorie amintirea telefonului primit în maşină.

— Renunţ, zise el, lăsându-se în jos, ca să intre într-o mică Daihatsu, dintre cele care stăteau înşirate în faţa marilor hoteluri.

— Prea uşor! protestă Lin Ying.

Adresă o frază şoferului şi acesta porni motorul.

După un lung moment de şedere pe loc, taxiul reuşi să se desprindă şi să vireze drept pe Fuzhu Lu[9], strada plăcerilor unde karaoke de origine japoneză apăruseră ca ciupercile. Dowell detesta acele locuri unde oricine se putea da în spectacol.

Lin Ying remarcă aerul lui trist şi îi puse o mână pe pulpă.

— Nu-ţi face probleme. N-am de gând să-mi sfârşesc seara într-un karaoke.

Dowell respiră uşurat, dar nu se considera totuşi salvat.

---

[8] Metroul din Shanghai, la care tocmai s-au început lucrările, va permite muncitorilor şi funcţionarilor să meargă la slujbă în condiţii bune. Până atunci, transportul de la suprafaţă fiind singurul mijloc de locomoţie posibil, s-a calculat că, la orele de vârf, autobuzele din oraşul vechi prezentau o rată de ocupare de treisprezece persoane pe metru pătrat (n. a.).

[9] Sufixul „Lu” se poate traduce prin „stradă”, „alee”, „bulevard” etc., în funcţie de importanţa drumului respectiv (n.a.).

Străbăteau Fuzhu Lu spre vest. Poate că Ying dorea un început romantic, pe o bancă din Parcul Poporului, printre pâlcurile de bambuşi şi micile iazuri artificiale acoperite cu flori de lotuşi şi tuberoze de apă…

Maşina trecu fără să se oprească prin faţa neoanelor atrăgătoare de la *Regent's Club,* localul unde oamenii de afaceri expatriaţi veneau să se simtă bine după orele de muncă. În privinţa investitorilor, chiar şi chinezi de origine, Republica Populară Chineză era o piaţă, nu încă un loc unde puteai să trăieşti. Aproape toţi locuiau în altă parte. Aveau o cameră la *Mansion,* la *Peace*, la *Luating* sau la *Longpoai.* Favoritul fiind, de la construirea sa, *Hilton,* care se mândrea cu cele patruzeci de etaje ale sale. Unii chiar îşi instalaseră acolo birourile. Apoi, în weekend, luau avionul spre domiciliul familial de la Hong Kong Taiwan* Macao, Singapore etc. Unii, care aveau deja un staff important la faţa locului, petreceau doar jumătate din timp la Shanghai, ba chiar câteva zile pe săptămână sau pe lună. De aici succesul localurilor de noapte… *Regent's Club* asigura de muncă unei armate de *taxi-girls* pe pista lui de dans de la primul etaj. Uniforma fetelor, toate superbe, era rochia de tul alb care le conferea un aer de mirese. Dar fără voal şi fără trenă. Câteva flori albe prinse în păr şi rochii scurte cu o croială modernă. Sarcina lor consta în antrenarea clienţilor în serii de lambada dezlănţuite şi, bineînţeles, să-i facă să consume. Dowell le bănuia pe unele dintre ele că foloseau şi alte argumente ca să-i facă pe bieţii industriaşi să uite tristeţea vieţii lor de celibatari.

Pe măsură ce înaintau spre vest, iluminatul străzii devenea mai difuz şi şoseaua mai liberă.

— Mă duci cumva la *JJ Disco?* întrebă Dowell.

Situat în Yan'nan Xi Lu, aproape la periferie, *JJ Disco* era un local frecventat de tineri. Instalat într-un fost teatru în întregime vopsit în negru, el era regatul decibelilor şi al iluminării cu lasere.

Ying se lipi de Dowell şi râse ştrengăreşte. Mâna pe care o strecură între picioarele americanului părea să însemne că dorea să ajungă mult mai repede la lucruri serioase!

— E un loc tipic chinez, şopti ea, mângâindu-l.

— Un loc unde se fumează opiu?

Ea râse din nou. O simţea foarte excitată şi asta îl aţâţa şi pe el. Dacă nu ajungeau mai repede la destinaţie, avea să ridice rochia chiar acolo, pe bancheta taxiului! Acum uitase de avertismentele femeii cu voce gravă. Nimic nu-i mai putea parazita plăcerea.

— Poate că unii clienţi fumează acolo opiu, murmură ea pe un ton misterios. Dar nu asta este, propriu-zis, specialitatea casei.

Taxiul viră la dreapta pe Wanhangdu Lu şi se opri la o sută de metri de intersecţie. Lin Ying îl lăsă pe Chester să achite cursa, apoi ieşiră pe strada întunecoasă şi pustie. În ciuda căldurii nopţii estivale, Dowell nu-şi putu reţine un fior. La o jumătate de oră de Bund, plin de zgomotul asurzitor al claxoanelor şi viermuind de oameni, acolo aveai impresia că te afli în altă lume.

— Locul ăsta e numai bun să tai gâtul cuiva, zise Dowell, privind după luminile maşinii care se depărta.

Ying râse încetişor. Era un râs specific, care la chinezi însemna excitaţie, jenă sau o emoţie puternică.

— Ai vrut ceva tipic chinez, asta vei avea! zise ea, chicotind.

Apoi îl trase după ea spre acele *lilong*-uri[10] care dădeau spre Wanhangdu Lu.

Trecură prin faţa câtorva uşi, deschise spre noapte ca să fure puţină răcoare. Bătrâni, aşezaţi în curţi, fumau în tăcere din nişte pipe lungi. Bastonaşe de tămâie ardeau în micile locuinţe foarte sărace. Unele nu aveau curent electric şi ocupanţii lor, văzându-şi de treburi, stârneau umbre chinezeşti pe pereţii pe care erau agăţaţi şiruri de ardei usturaţi şi raţe sălbatice uscate. În curţi, rufele spălate în cursul zilei erau întinse pe triunghiuri lungi de bambus.

După ce merseră astfel timp de două minute, Chester Dowell îşi dădu seama că nu mai era în stare să se orienteze.

— Acum eşti ostaticul meu, zise Ying, prinzându-l de mână. Pot să fac ce vreau cu tine.

Chester zâmbi, în lumina slabă a unui felinar de hârtie, dar nu se simţea deloc în largul său. Şi dacă chiar îi întindea o cursă? Şi dacă era aşteptat de ucigaşi plătiţi la colţul următorului *lilong?* Evident, nu considerase util să ia cu el o armă la întâlnirea cu Lin Ying. Acum regreta, gândindu-se că nu avea la el decât o pilă de unghii!

*

Cu capul pe marginea elegantului jacuzzi, Chester Dowell

[10] Labirint de străduţe, pasaje, porţiuni de scări care dau spre ansambluri de căsuţe cu acoperiş de ţiglă neagră, ale căror apartamente minuscule se deschid spre curţi foarte mici, unde totul se face în comun (pregătirea mesei, spălatul rufelor şi chiar şi toaleta). Aceste *lilong-uri* sunt vasele capilare ale oraşului muncitorilor, unde Shanghai îşi etalează mizeria alături de splendoare. Sunt străzile oamenilor umili, locurile cele mai intime ale oraşului (n. a.).

privea corpul gol al lui Ying, care dansa deasupra lui ca un şarpe fermecat de sunetele unui flaut. Apa clocotea în jurul lor, în ritmul cel mai potrivit, la temperatura ideală. Călare pe el, tânăra femeie dansa ca una dintre acele baiadere care ilustra *Kama-Sutra* pe frizele templelor indiene. Diavoliţa nu se grăbea deloc! Voia să-l stoarcă de plăcere. Surpriza care îl aştepta la *Mayo-gwantsi* era la înălţimea promisiunii făcute de Ying. Oficial, acolo era o baie de aburi, în realitate, găseai tot, de la hamman-ul nevinovat frecventat de familii până la masajele thailandeze, trecând prin proiecţia de filme speciale, toată panoplia echipamentului sado-masochist şi saloanele particulare cu jacuzzi, tot ce dorea clientul dacă era în stare să plătească. Pe scurt, *Mayo-gwantsi* era, pur şi simplu, un imens bordel. Ascuns în *lilong-urile* Shanghai-ului, el reuşise să supravieţuiască plecării europenilor, revoluţiei comuniste, revoluţiei culturale şi, azi, căpăta un nou avânt o dată cu reîntoarcerea capitalismului.

Lin Ying părea să aibă relaţii acolo, ceea ce îl cam mirase pe american, dar ea îi spusese că se născuse în cartier şi că venea de mult timp să facă duş şi baie de aburi. Deoarece nu avea deloc chef să complice lucrurile, Dowell se mulţumise cu această explicaţie.

Cu pleoapele pe jumătate închise, americanul contemplă un lung moment pântecele auriu al tinerei femei care se ondula în apa limpede şi apoi, brusc, nevoia de a juisa îi sfredeli măruntaiele ca un acces de furie. Se ridică uşor şi începu să alerteze ritmul dansului în timp ce-şi plimba mâinile pe corpul partenerei. Când ajunse la sâni, ea se supuse dorinţei sale şi acceleră şi ea cadenţa, ajungând o amazoană pornită în galop. După câteva clipe, tânăra femeie se arcui cu un geamăt răguşit. Chester se eliberă şi el de toată tensiunea acumulată, cramponându-se de sânii mici ai asiaticei.

*

Ying era sub duş, la câţiva metri şi Chester îşi revenea treptat, tolănit în jacuzzi. În acel moment cineva bătu puternic la uşă. Alarmată, fata ieşi de sub duş, luă un halat şi se duse să deschidă.

Chester Dowell întoarse capul şi o văzu pe Ying întredeschizând uşa. Pe culoar erau mai multe persoane. Ea explică ceva în chineză şi vru să închidă uşa, dar un brânci puternic o respinse în interiorul camerei.

Atunci, Chester Dowell avu surpriza vieţii sale. Un fel de

Rambo asiatic, cu capul aproape ras, pătrunse brusc în salonul special. Musculatura lui era foarte vizibilă sub blugii şi tricoul publicitar cu sigla lui *Kentucky Fried Chicken,* un lanţ de *fast-food*-uri foarte apreciat la Shanghai. Dar surpriza o constituia Richard Wong, care venea în urma tipului solid. Pus la patru ace, avocatul era urmat de un bărbat mai în vârstă şi el îmbrăcat după moda occidentală, dar într-un costum gri mai discret.

Ying părea înspăimântată, dar, pentru Chester Dowell, apariţia lui Wong avusese mai curând un efect liniştitor.

— Ce cauţi aici? întrebă el, fără să iasă din jacuzzi.

Avocatul se scuză pe un ton suav:

— Scuze pentru deranj.

— Ce s-a întâmplat? zise americanul. Ai fi putut să mă anunţi!

Richard Wong se strădui să adopte o expresie de om cumsecade.

— Am impresia că am evitat ce era mai rău.

— Poftim?

— Adică v-am lăsat timp ca să…

În loc să-şi termine fraza, chinezul făcu o mişcare cu capul spre Lin Ying. De data asta, Chester Dowell simţi că nu mai rezistă şi uită că nu trebuia niciodată să cedeze în faţa furiei.

— Da, începuse bine, Wong! Acum pleacă imediat cu prietenii tăi şi, dacă vrei să stăm de vorbă, aşteaptă-mă la hotel.

— Nu va dura mult, murmură avocatul, zâmbind echivoc. După cum am spus, regret această apariţie intempestivă, dar era nevoie să ne întâlnim foarte repede. Nu eraţi la hotel; nu v-am găsit în restaurantele de pe Bund, dar, în cele din urmă, cunoscând-o pe domnişoara Lin, mi-am zis că, poate, vă vom găsi aici.

Rambo în blugi şi tricou se depărtase de grup. Dowell se simţi cuprins de îngrijorare când îl văzu încuind uşa.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Wong arătă spre celălalt bărbat şi continuă:

— Acest domn, aici de faţă, dorea neapărat o întâlnire. A venit special de la Hong Kong pentru această întrevedere. N-ar fi fost amabil dacă l-am fi lăsat să aştepte.

Dowell strângea din dinţi ca să nu izbucnească iar. Tipul solid nu-şi lua ochii de la el. Dowell îl cerceta discret cu privirea. După toate aparenţele, nu avea nici o armă asupra lui. Dar asta nu era o garanţie de securitate. Tipul ar fi fost în stare să rupă un om cu mâinile goale. Celălalt chinez era mult mai în vârstă decât Wong. Dar avea părul vopsit. Era mic de statură, slab şi uşor adus de

spate. Dowell avu impresia că îşi pudra faţa ca să-şi ascundă ridurile.

Pe un ton glumeţ, care îl călca din ce în ce mai mult pe nervi pe Chester, Richard Wong continuă:

— Când mă gândesc că domnul este proprietarul acestui loc şi că *Mayo-gwantsi* a fost ultimul unde ne-am gândit să vă căutăm!

Aşadar, bătrânelul acela era proprietarul! Lucrurile începeau acum să capete sens. Probabil că făcea parte dintre informatorii lui Richard Wong.

— În sfârşit, o informaţie interesantă, mormăi Dowell, foarte enervat. Aş putea afla ce doriţi de la mine?

Richard Wong zâmbi mieros.

— Unde mi-e capul! exclamă el. Uitam ce era mai important! Încă nu vi l-am prezentat pe clientul meu. E vorba de domnul Lee, un mare investitor care, prin intermediul modestului meu cabinet de avocatură, a făcut deja foarte mult pentru dezvoltarea oraşului. Domnul Lee preferă să rămână în culise. Dar poate că veţi înţelege mai bine despre ce vorbesc dacă vă voi spune că domnul Lee era, în urmă cu câţiva ani, mai cunoscut sub numele de Lee Tigrul…

Dowell înghiţi în sec. Simţi că se albeşte la faţă. Îşi aminti de avertismentul necunoscutei şi regretă că nu ţinuse cont de el. Prin urmare, Lee Tigrul încă mai era pe această lume! Greu de crezut că venise să-l salute cu amabilitate! Dowell se uită la Ying. Tânăra femeie era palidă la faţă. Brusc, stupoarea făcuse loc unei spaime imense. O spaimă primitivă de copil rătăcit în întuneric.

CAPITOLUL II

Lee Tigrul se întorsese. Chester Dowell îşi simţea sudoarea amestecându-se cu apa din jacuzzi.

În 1989, DEA, oficiul american de reprimare a traficului de stupefiante, descoperise, printr-un noroc fără pereche în istoria luptei împotriva traficului de droguri, existenţa unei filiere de aprovizionare cu heroină în nord-vestul Statelor Unite. Mergând pe fir, printr-o muncă minuţioasă de furnică, agenţii dăduseră peste o ramură a numitei Tai Heun Chai, care asigura şaizeci şi cinci la sută din distribuirea heroinei în Statele Unite.

Datorită unei cooperări remarcabile între DEA, Ministerul american al Justiţiei şi RHKPF, *Royal Hong Kong Police Force*, reţeaua fusese distrusă aproape în întregime. Numai marii şefi, în fruntea cărora se afla foarte puternicul şi foarte discretul Lee Tigrul, au putut să scape de închisoare şi să-şi păstreze anonimatul.

O lovitură cumplită pentru 489[11]. După opinia experţilor, refacerea nu ar mai fi fost posibilă. Dar Lee era un om tenace. Fidel tradiţiei chineze, el încercase chiar să se răzbune, punând să fie executat Kevin Donelly, inspector DEA şi Catherine Palmer, colaboratoarea ministrului Justiţiei al Statelor Unite, care jucaseră un rol determinant în distrugerea reţelei sale. Din fericire, cele două tentative de asasinat au eşuat datorită indiscreţiei unor informatori. De atunci, Kevin Donelly şi Catherine Palmer nu mai mergeau nicăieri fără o mulţime de gărzi de corp. Căci Tigrul avea reputaţia că nu renunţă chiar atât de uşor la pradă[12].

Patru ani mai târziu, Tigrul revenise pe linia de plutire. După toate aparenţele, îşi limitase activitatea la sectorul chinez aflat în plină expansiune şi care era mai puţin periculos.

Ce căuta la Shanghai? În clipa în care îşi punea această întrebare, Chester Dowell îşi dădu seama că avea deja două clemente de răspuns. Primul: Tigrul era proprietarul acelui stabiliment; doi: investea la Pudong prin intermediul lui Richard Wong.

— Domnule Dowell, zise bătrânul într-o engleză corectă, care

[11] Marele patron al unei triade (n. a.).

[12] Aceste fapte sunt reale (n. a.).

dovedea o şedere îndelungată la Hong Kong, vom avea nevoie de colaborarea dumitale pentru continuarea unei operaţiuni pe care am început-o cu predecesorul dumitale la Shanghai, domnul Bill Cagen şi pe care am fost nevoiţi să o întrerupem din cauza plecării acestuia.

Chester Dowell era într-o situaţie imposibilă.

La cel mai mic pas greşit, CIA l-ar fi trimis la închisoare pentru zece ani. Pe de altă parte, Lee Tigrul şi amicii săi nu păreau decişi să-l lase să aleagă.

Pe faţa uscată a lui Lee Tigrul apăru o grimasă: simţea că prada nu putea să-i mai scape.

— Domnule Dowell, cunoaşteţi că, în fiecare lună, două-trei avioane chineze sunt deturnate în Taiwan.

Dowell încerca să uite de goliciunea lui umilitoare.

— Logic, spuse el cu curaj. Aeroporturile se construiesc la fel ca zonele industriale: în mare viteză şi fără o politică de securitate. Detectoarele din aerogări nu sunt destul de eficace în această privinţă.

— Văd că sunteţi bine informat, domnule Dowell, zise chinezul, apropiindu-se de american, flancat de acel Rambo, mai înalt decât el cu două capete. De aceea, din dorinţa de a face transporturile mai sigure în această frumoasă ţară, am luat hotărârea să fabricăm şi să comercializăm un aparat cu totul nou şi de un tip revoluţionar, care permite nu numai detectarea explozibililor sau a metalelor, ci şi perfecta diferenţiere a oricărui obiect aflat într-o valiză închisă, inclusiv, fireşte, a diferitelor droguri, ceea ce, până în prezent, numai câinii sunt în stare să facă.

Chester Dowell era uluit.

— Vă referiţi la detectorul cu neutroni, domnule Lee. Acest aparat tocmai a fost pus la punct în Statele Unite, dar preţul său este atât de ridicat, încât, aşa cred, foarte puţine aeroporturi îl vor putea achiziţiona.

Un tic nervos îl făcu pe Tigru să clipească de câteva ori.

— Acest tip de aparat ar putea foarte bine să fie vândut în China, contrar a ceea ce pare că insinuaţi, dacă obţinem reduceri importante în ceea ce priveşte concepţia şi tehnicile de fabricaţie. Pe de altă parte, cred că ar putea să fie interesate nu numai aeroporturile, ci şi unele industrii sau stabilimente, precum băncile şi hotelurile, unde o valiză încuiată poate să reprezinte un pericol, ceea ce ne-ar permite să facem o producţie în serie şi, astfel, să reducem costurile.

— Băncile, poate, replică Dowell. Dar chiar credeţi că hotelurile din Shanghai, Canton şi Beijing vor cumpăra detectori cu neutroni?

— Turismul şi instituţia hotelieră sunt activităţi esenţiale pentru aportul de devize, răspunse Lee. Cred că, dacă demersul nostru este destul de persuasiv, vom plasa detectori la directorii marilor hoteluri. Turistul vrea să aibă impresia unei aventuri, dar vrea să fie şi în siguranţă. Să ne gândim numai la ce se întâmplă în Egipt! Să ne uităm la căderea catastrofală a frecventării liniilor noastre aeriene, care au fost sacrificate rentabilităţii!

Chester Dowell dădu din cap. Ştia până unde erau în stare să meargă cei din Marele Cerc!

— Ştiţi de ce a dispărut Bill Cagen din Shanghai? întrebă brusc Richard Wong.

— Habar n-am, răspunse Dowell, uimit de această bruscheţe. Ştiu doar că mi s-a cerut să-l înlocuiesc.

— Nu ştiţi că au existat scurgeri de informaţii?

— Încă n-am preluat funcţia în mod oficial, răspunse americanul.

Urmă o tăcere, apoi Wong şi Lee au schimbat câteva cuvinte într-un dialect necunoscut de Dowell.

— Domnule Dowell, sunteţi dispus să ne ajutaţi? îl întrebă Richard Wong.

Chester Dowell nu-şi putea permite nici un pas greşit faţă de CIA, dar trebuia să câştige timp.

— Trebuie să mă gândesc.

— Îmi cer scuze că vă forţez, dar avem nevoie de un răspuns imediat. Pe de altă parte, ştim cine sunteţi. V-am cercetat trecutul. Deţin recunoaşterea datoriilor semnate de propria dumitale mână, precum şi câteva casete video cu zbenguielile dumitale amoroase împreună cu domnişoara Lin, făcute în hotelul de la Beijing.

— Nu sunt însurat. Fac ce vreau şi cu cine vreau!

Wong zâmbi.

— Nu zic nu. Dar poate că consulatul american va fi de altă părere.

Dându-şi seama brusc că Lin Ying participase la „dosarul” împotriva lui, americanul întoarse capul spre ea.

— Ticăloaso!

— Dar eu nu…

Era albă la faţă.

— Să respectăm politeţea, domnule Dowell, îl admonestă

Richard Wong. De altfel, e adevărat, Ying a fost filmată fără ştirea ei. Asta permite obţinerea unui rezultat mult mai natural.

Urmă o tăcere, apoi Wong întrebă din nou:

— Ei bine, domnule Dowell, sunteţi decis să ne ajutaţi?

— Daţi-mi un răgaz de trei zile, răspunse Chester, cât să-mi pot prelua în mod oficial funcţia la consulat.

Wong şi Lee schimbară din nou câteva cuvinte greu de înţeles, apoi Wong se întoarse spre Dowell.

— Îmi pare rău, dar domnul Lee consideră că nu sunteţi omul de care avem nevoie. Sunteţi mult prea nehotărât.

Chester Dowell se încruntă uluit. Ce voia să spună chinezul? Erau legaţi prin nişte contracte! Wong nu se putea retrage aşa din echipa de informatori cu care ţinea legătura americanul.

Înţelese ce voia să spună Wong când, desfăcându-şi haina, Lee Tigrul scoase la iveală un toc de piele în care se afla un pistol chinezesc tip 64. Îl trase afară şi îl întinse musculosului. Arma era echipată cu surdină.

— Hei! Staţi aşa! strigă Chester Dowell.

Dar chinezul trase şi glonţul intră între ochii americanului. Ying îşi înăbuşi ţipătul, când corpul inert căzu greoi, înroşind cu sânge apa clocotitoare din jacuzzi.

Fără o vorbă, bărbatul solid, care era „bastonul roşu” al lui Lee, înapoie arma şi opri clocotul apei din jacuzzi.

*

Un soare alb începea să risipească ceaţa şi mângâia zăpezile eterne ale masivului Abajo Peak, deasupra oraşului Blanding din statul Utah. Dar Mercenarul era prea obosit ca să admire maiestatea răsăritului de soare din vârful piscului de trei mii cinci sute de metri. Viră la dreapta şi opri într-o zonă cu prundiş fin, amenajată în acest scop pe marginea drumului US 163 şi stinse farurile maşinii sale break Volvo 940 GLE. Ziua se anunţa frumoasă, la acel sfârşit de octombrie, temperatura de afară fiind de plus trei grade Celsius şi lăsă motorul să funcţioneze pentru asigurarea climatizării. Mulţumit că noaptea se sfârşise, Mercenarul servi un pahar de cafea din termos, apoi aprinse plafoniera şi desfăcu harta.

— Hank…

Întoarse capul spre Tatiana. Tânăra femeie era ghemuită pe fotoliul de lângă el.

— Dormi, *baby,* zise el încetişor. Mai avem încă mult de mers.

— Hank, gemu slab Tatiana, Hank…

Hank Frost puse paharul lângă schimbătorul de viteze, întinse braţul şi dădu la o parte părul lung şi blond care ascundea faţa Tatianei. Avea ochii închişi şi dormea cu o expresie satisfăcută.

— Hank...

Mercenarul zâmbi. Oprirea nu o trezise pe Tatiana, ci pur şi simplu retrăia în vis momentele plăcute petrecute împreună într-un motel din Flagstaff, Arizona. Lăsă părul să recadă pe faţa Tatianei. Ea gemu uşor şi se ghemui lângă portieră.

Frost bău cafeaua, apoi puse termosul la loc în compartimentul consolei centrale şi examină harta. Trebuia să vireze la stânga în dreptul oraşului Blanding, apoi să străbată cam o sută cincizeci de kilometri pe un drum îngust şi sinuos ca să ajungă la locul de întâlnire: un loc uitat de Dumnezeu, pe nume Hanksville, pe malul unui râu cu numele delicat de Muddy Dirty Devii[13], care cobora din munţi şi se vărsa în Colorado, în amonte de barajul de la Lake Powell. Acolo poate că va putea, în sfârşit, să doarmă câteva ore. Deşi... Nimic nu era sigur. Căci, „din motive de securitate”, nici el nu ştia ce va găsi la Hanksville, în afara bravului şi musculosului său coleg Bob Scorsoni.

Hank Frost strânse harta şi o puse în buzunarul portierei. Tatiana se liniştise. Ghemuită, ea dormea profund, respirând regulat.

Tatiana Zadkin, copilul teribil al oraşului ştiinţific Akademgorodsk, dormea ca un nou-născut. Nu se schimbase de când o adusese din Siberia printr-o filieră secretă. La fel de frumoasă, de radioasă şi de atrăgătoare! Farsele pe care le jucase în acea perioadă Unchiului Sam i-ar fi adus altuia închisoarea pe viaţă. Dar în cazul Tatianei nu existase nici un proces. Pedeapsa fusese executată pe loc, închisoarea pe viaţă fiind comutată în contract pe viaţă în serviciul Guvernului Statelor Unite şi o interdicţie de trei ani de părăsire a teritoriului. Scăpase destul de ieftin şi asta îşi dorise şi Frost. Tatiana Zadkin era o fată de toată isprava. Sigur, făcuse şi greşeli, dar totdeauna cu cele mai bune intenţii din lume. După ce îl angajase la NASA pe Werner von Braun, cel care concepuse rachetele germane V1 şi V2 şi în cadrul serviciilor secrete pe un criminal de război japonez, precum Yoshio Kodama – ca să citǎm doar două exemple – Guvernul Statelor Unite ar fi făcut o greşeală trimiţând-o pe Tatiana Zadkin să mucezească într-o celulă. Pentru că ar fi fost o mare greşeală să se lipsească de

[13] Demon scârbos şi mocirlos (n. a.).

competenţa ei. În vârstă de numai treizeci de ani, primise deja câteva premii pentru lucrările sale în domeniile astrofizicii, aeronauticii, astronauticii şi alte mici domenii de aplicare ale talentului ei de prelucrare a datelor furnizate de telescopul spaţial Hubble.

În mediile ştiinţifice, se spunea că ar fi fost în stare să obţină Premiul Nobel mai înainte de a fi împlinit patruzeci de ani. În mediile de informaţii însă, cele pe care le frecventa Frost, se spunea că colaborase la sistemul de interceptare a rachetelor cu rază laser, la conceperea foarte misteriosului Aurora[14] şi la lucrări de bionică, în colaborare cu neurobiologul Nina Mertzlota, o altă somitate a ştiinţei sovietice, care, datorită Mercenarului, trecuse şi ea în serviciul Statelor Unite.

Indiferent cât de adevărate erau aceste zvonuri, un lucru era sigur: Tatiana Zadkin avea o valoare inestimabilă pentru Guvernul Statelor Unite. Dar cei trei ani de interdicţie luaseră sfârşit şi primul lucru cerut de Tatiana era tocmai cel de părăsire a teritoriului. Trebuia cu orice preţ şi foarte urgent, să se ducă la Moscova. Ce să facă acolo? Nu voia să spună. Fireşte, se putea uza de constrângere, dar *US Army* ştia că constrângerea era o strategie proastă cu un om de ştiinţă de la care se aştepta mult. Obligând rusoaica să rămână *at home* împotriva voinţei sale, era clar că asta ar fi provocat o reacţie de ostilitate şi că dorinţa ei de a colabora a fi putut să fie compromisă.

În timp ce savura căldura cafelei care îi destindea fibrele musculare, Mercenarul îşi zicea că această misiune era cea mai insolită care îi fusese încredinţată de colonelul DePaul. În afara competenţelor sale, care nu mai era nevoie să fie demonstrate, Greg DePaul, de la CIA, îl alesese pe Hank Frost drept „doică” pentru Tatiana pentru că se cunoşteau mai mult decât bine şi pentru că tânăra femeie îi datora lui Frost recunoştinţă veşnică. Rolul său era dublu şi trebuia să se adapteze schimbărilor de situaţie. Trebuia să o însoţească pe Tatiana peste tot şi trebuia să uzeze de toată puterea de convingere ca să o facă să renunţe la plecarea ei în străinătate.

În ceea ce priveşte prima parte a misiunii, Henry Stimson Frost

[14] Se aud multe zvonuri în legătură cu Aurora, noul avion spion care ar trebui să ia locul aparatului F 117. Unii spun că nu a existat şi că nu va exista niciodată. Alţii pretind că l-au văzut evoluând în zbor de încercare în spaţiul aerian al statelor Colorado şi Arizona. *US Air Force* păstrează cu mare grijă secretul în privinţa lui (n. a.).

se simţea sigur pe el. Pentru a doua parte însă, Mercenarul începuse să se întrebe dacă nu cumva Greg DePaul şi consilierii săi nu păcătuiseră prin exces de zel.

De trei ani de când se afla în Statele Unite, Tatiana Zadkin nu se atinsese de volan. Rusoaica spunea că era speriată de drumurile şi de conducătorii auto americani. De aceea accepta din toată inima să fie plimbată cu maşina. Nici nu se punea problema să-l schimbe pe Frost la volan! Se comporta ca o adevărată turistă. Înainte de a pleca de la Flagstaff, ea insistase ca Frost să o scoale în plină noapte, când vor trece de Monument Valley, ca să nu rateze acea panoramă considerată spectaculoasă.

Resemnat, Frost făcea pe şoferul. Şofer, ghid turistic şi amant: îi oferea ocazia să arate câteva faţete ale talentelor sale de bărbat complet. Nu se mai revăzuseră de la întoarcerea din URSS, în urmă cu trei ani şi pur şi simplu sărise pe el la Flagstaff, plângându-se de aiuritoarea mizerie sexuală care bântuia mediul ştiinţific american. Spusese că era mai rău decât la ocnă. Cuprins de milă, Mercenarul făcuse tot ce fusese posibil ca s-o ajute să scoată pârleala! Ce jale! Să neglijezi o femeie ca Tatiana Zadkin, atât de inteligentă, atât de frumoasă, atât de senzuală, plină de tot felul de calităţi, nu era o ruşine, nu era un scandal, ci... o insultă adusă omenirii, un atentat prin omisiune la adresa moravurilor, o obscenitate dintre cele mai josnice!

În ceea ce priveşte a doua parte a misiunii, Frost simţea cum greutăţile se apropiau cu paşi repezi. După reîntâlnirea călduroasă de la *Mexicali Rose,* micul motel din Flagstaff, rusoaica afişa comportamentul femeii decise să-l ia cu ea ca să facă turul lumii, doar ca să-l ţină lângă ea cât mai mult posibil. Poate că Greg va trebui să schimbe „gorila” ca să o hotărască să nu plece în străinătate.

Frost se întinse şi zâmbi din nou, gândindu-se la acea călăreală dezlănţuită care o doborâse pe Tatiana. O cunoscuse mai rezistentă atunci când alergaseră împreună din taigaua siberiană până la San Diego, California, trecând prin Moscova şi Helsinki. Cei trei ani care trecuseră de atunci să fi fost motivul acestei scăderi a tonusului? Nu, Frost nu putea să creadă asta. Poate că ramolismentul datorat unei vieţi prea uşoare. Sau, mai probabil, lipsa de antrenament.

Frost însă, de cele mai multe ori, se plângea de excesul unor astfel de practici. Dar nu putea să fie chiar atât de bădăran încât să nu-i satisfacă cererea. Era ca o fatalitate – de cele mai multe

ori sinonimă cu binecuvântarea, să fim cinstiţi! – care îl urmărea de când fusese în stare să se reproducă. Toate femeile se topeau în braţele lui virile. Adevărul e că nu prea înţelegea de ce aproape toate erau seduse de farmecul său rustic...

Poate că mutra lui de căpitan corsar pe care i-o dădea banta de piele neagră ce-i acoperea ochiul stâng... Poate corpul lui acoperit de cicatrice... Poate mustaţa aceea neagră şi groasă care, când râdea, se întindea ca aripile unei păsări răpitoare... Dar asta nu putea să explice totul. Cu siguranţă că mai era şi altceva, ceva greu de definit, care le făcea să vibreze în faţa corsarului!

Frost dădu din umeri. Existau întrebări la care era mai bine să nu încerci să răspunzi în detaliu.

Îşi vârî o ţigară Camel sub mustaţă şi apăsă pe bricheta noii sale maşini Volvo. Se despărţise cu strângere de inimă de maşina sa Ford LTD, dar, după ani de zile de servicii leale, bătrânica îşi dăduse duhul. De câteva ori dăduse deja semne alarmante, dar Mercenarul refuzase să recunoască realitatea. Era gata să facă orice sacrificiu ca să-şi menţină în viaţă bătrânul pachebot pe patru roţi şi cheltuise un munte de bani cu reparaţiile.

Dar existau împrejurări în care trebuia să ştii să accepţi realitatea crudă a faptelor şi, în ziua în care un piston se despărţise de biela lui şi traversase carterul, avariind blocul motor, Henry Stimson Frost se hotărâse să o trimită la „ecarisaj”.

— Îţi promit că nu va suferi, îi spusese Diego, amicul său, vânzătorul de piese de schimb, de maşini de ocazie şi puţin falsificate în timpul liber...

Totuşi, făcuse alegerea! După câteva beri, Frost se hotărâse să achiziţioneze o maşină break de culoare gri-metalizat, în care se afla în acel moment împreună cu Tatiana.

Ca să fie cinstit, maşina suedeză îi dăduse numai satisfacţii. Sigur, gabaritul nu era acelaşi cu al Ford-ului LTD, dar performanţele, fiabilitatea şi confortul compensau această reducere de volum. Şi, apoi, trebuia să trăiască în timpul său... Pocnetul sec al brichetei îi alungă Mercenarului gândurile pline de nostalgie. Trase de bastonaşul metalic, aplică uşor capătul incandescent la extremitatea ţigării, apoi îl puse la loc. În timp ce dădea afară fumul pe nări, Frost aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu doar un răsărit de soare superb. Nici un vehicul, nici în faţă şi nici în spate. Circulaţia avea să. Înceapă peste vreo două ore. În realitate, după Bluff, ultimul oraş de care

trecuseră, nu întâlniseră decât două maşini, dintre care una era o ambulanţă mare.

Frost trase iar din ţigară şi se gândi la discuţia avută cu Greg DePaul la Langley.

*

Cu două săptămâni în urmă, într-un birou izolat fonic de la Langley.

— O picătură de suc? propuse colonelul DePaul.

— Nu refuz. Mi-am făcut bocceluţa după ce m-ai sunat, am sărit în primul avion care pleca din Atlanta şi sunt aici.

Greg DePaul acţionă comanda unui interfon şi ceru unui om să aducă două pahare cu cafea tare, apoi ridică privirea spre Frost, aşezat de cealaltă parte a biroului din PVC de un alb murdar.

— Trebuie să faci pe şoferul pentru Tatiana.

Frost ridică din sprâncene.

— Tatiana Zadkin, preciză omul de la CIA.

Mercenarul dădu din cap. O luminiţă sclipi brusc în pupila lui verde-cenuşie.

— Şoferul acelui creier supradotat? Îmi propui o vacanţă plătită, Greg!

— Mai ales că ambalajul acestui intelect formidabil e la înălţimea conţinutului, după câte mi s-a spus!

— Mi-ar fi greu să te contrazic, răspunse cu sobrietate Mercenarul.

Galanteria fi interzicea să zăbovească asupra acestui subiect. Băgă mâna în geaca de piele, scoase un pachet de Camel şi îşi vârî o ţigară strâmbă în colţul gurii. DePaul îl privi cu nervozitate şi, cu viteza unui cameleon care hăpăia o muscă în zbor, apucă o pipă goală care nu mai fusese folosită de la ultima trecere pe acolo a Mercenarului. Se ridică şi se îndreptă hotărât spre o hartă a statelor Arizona şi Utah, prinsă cu pioneze pe peretele din spatele scaunului său. În timp ce făcea inventarul buzunarelor în căutarea brichetei Zippo, Mercenarul se ridică şi el şi se apropie de omul de la CIA.

— Îţi vom aduce maşina personală cu trenul până aici, zise DePaul, punând degetul pe oraşul Glendale, la sud de Foenix, Arizona. De aici, te deplasezi până la Flagstaff, unde Tatiana Zadkin te va aştepta, cu o gardă de corp, într-un mic motel pe nume *Mexicali Rose.*

— Ce-i cu itinerarul ăsta aiurea? protestă Frost, aprinzându-şi ţigara.

Greg DePaul înghiţi în sec cu nervozitate, primind primul fum drept în nas.

— Asta ar putea să pară ciudat, recunoscu el, dar mai înainte de toate trebuie să fim siguri că mica noastră minune nu-i urmărită. Garda de corp va pleca. Vei lua cina cu Tatiana, vă veţi odihni puţin şi, după ce vă veţi convinge că nici un individ suspect nu gravitează în preajma voastră, porniţi spre Hanksville, în Utah.

Degetul colonelului se deplasă spre nord şi se opri asupra micii localităţi.

— Hanksville! Ai făcut înadins? bombăni Hank Frost, trăgând din ţigară.

— Pe cuvântul meu că nu! replică Greg DePaul. Itinerariul a fost stabilit de Divizia Analize. De altfel, dacă vrei să ştii totul, eu am doar un rol secundar în toată povestea asta. Nu a fost concepută de serviciul meu. Am fost şi eu amestecat pentru că sunt ofiţerul tău de legătură şi pentru că, atunci când li s-a cerut computerelor de la Divizia Analize care ar fi „contractualul” cel mai apt să-şi asume această misiune, ele au afişat numele tău.

Fumul ţigării lui Frost părea să-l enerveze din ce în ce mai tare şi îşi sugea cu frenezie pipa stinsă, care începuse să producă gâlgâieli. Agasat, Mercenarul apucă pipa, o scoase din gura lui Greg DePaul şi o aşeză pe birou.

— Hei! Ce faci?

În acel moment, se auzi sunetul interfonului, împiedicându-l pe colonelul DePaul să pronunţe cuvintele care îi treceau prin minte.

— Ce-i? se răsti el în interfon.

— Lasteggs, şefule, răspunse o voce timidă. Mi s-a spus: să vă aduc cafea.

Greg DePaul mormăi un răspuns neclar, dar evident pozitiv, căci apăsă un buton şi un beculeţ verde se aprinse deasupra uşii. Intră un tip înalt cu o tavă şi se uită întrebător la DePaul.

— Pune-le aici, Fred, ordonă, ofiţerul, indicând o parte a biroului.

Fred Lasteggs puse cafeaua jos, salută cu o mică aplecare a capului, se întoarse pe loc şi dispăru pe unde venise.

DePaul aşteptă închiderea uşii, acţionă sistemul de blocare şi se întoarse spre Mercenar, care gusta deja din cafea.

Omul de la CIA izbucni:

— Auzi, ce te-a apucat să... să...

Dar cuvintele i se opreau parcă în gât şi, neputincios, nu reuşi altceva decât să-i arate lui Frost pipa de pe birou. Mercenarul

puse jos paharul şi zâmbi.

— Haide, Greg, omul se lasă de fumat doar când vrea cu adevărat să facă asta. De doi ani te încăpăţânezi, dar ştii la fel de bine ca şi mine că, în ziua în care te vei hotărî cu adevărat să renunţi, vei arunca pipele la gunoi.

— Asta e cam radical, protestă DePaul. Nu fumez niciodată decât atunci când tu…

Frost îl făcu să tacă, înfigându-i cu autoritate o ţigară Camel între buze. Când aprinse bricheta şi apropie flacăra de ţigară, DePaul capitulă. Trase cu sete, închise ochii şi trăsăturile i se destinseră.

— Hank, eşti în stare să corupi şi sfinţii, murmură el, suflând cu voluptate fumul.

— Asta îmi spun toate femeile, răspunse Mercenarul, bând iar din paharul cu cafea.

Acum era mult mai bine. Frost trase iar din ţigară şi întrebă:

— Şi după Hanksville?

— Nici eu nu ştiu. Ţi-am spus că totul a fost pus la cale de Divizia Analize.

— Asta nu-mi prea place, spuse Mercenarul.

— Nu-ţi face griji, replică DePaul. După cât îi cunosc eu pe indivizii ăştia, itinerariul tău e protejat de la A la Z. Numai că, din motive de securitate lesne de înţeles, nu ţi-l vor dezvălui decât treptat şi, tot din aceleaşi motive, au vrut ca numărul celor care ştiu să fie cât mai mic.

Frost nu zise nimic. Nu-i plăceau secretele astea, dar misiunea era după toate aparenţele destul de simplă ca să accepte.

— De ce maşina mea personală?

— Ca totul să fie cât mai veridic. Voi doi vă cunoaşteţi. E foarte credibil să fi avut chef să plecaţi într-o mică escapadă amoroasă în mijlocul naturii.

— De ce nu?

— La Hanksville, continuă Greg DePaul, vă veţi duce la *Capitol Reef Lodge* – un mic han care are şi pensiune de familie. Acolo îl vei găsi pe Bob Scorsoni, care îţi va transmite noi instrucţiuni.

— Cât va dura asta şi unde ne va duce totul?

DePaul trase din ţigară şi răspunse:

— Am aflat unele lucruri, fireşte, dar, în principiu, n-ar trebui să-ţi spun nimic.

— Sper că nu vei încerca să mă convingi că respectul faţă de principii te preocupă chiar în halul ăsta?

Colonelul DePaul schiţă un zâmbet.

— În ceea ce priveşte obiectivul, ştiu că trebuie s-o conduci pe această tânără persoană la Chicago, de unde va lua un avion cu destinaţia Moscova. În ceea ce priveşte itinerariul şi ciudăţeniile lui, îţi jur că nu ştiu nimic.

— Vrea să se ducă la Moscova?

— Mda, mormăi DePaul şi refuză să spună pentru ce. Nu putem s-o torturăm ca s-o facem să vorbească!

Mercenarul zâmbi. Îşi zise că n-ar fi exclus să găsească alte mijloace prin care să o facă să vorbească.

— Ce vor de la ea, după părerea ta?

— S-o recupereze! Fata asta e o adevărată bijuterie!

— Federaţia Rusă?

— M-aş mira să procedeze astfel. Îmi aminteşte mai mult de nişte metode mafiote.

— Mda, asta e şi părerea mea, spuse Mercenarul.

Dacă va descoperi cum fusese ademenită Tatiana – căci era convins că fusese momită – poate că va găsi şi o pistă ca să poată afla de unde venea lovitura.

DePaul îşi termină ţigara şi o stinse cu regret.

Parcă cu o mişcare distrată, Mercenarul puse pachetul între ei pe biroul omului de la CIA şi scoase o nouă ţigară.

— La ce lucra în ultimul timp? întrebă Frost.

DePaul ezită, aprinse ţigara la flacăra brichetei lui Frost şi mormăi:

— În mod normal, n-ar trebui să-ţi spun asta.

— Dar ştii foarte bine că, cu mine, ai numai de câştigat încălcând consemnul. Cu cât ştiu mai mult, cu atât pot să gândesc mai bine şi, când gândeşte Henry Stimson Frost, sar scântei!

DePaul ezită încă o clipă, apoi zise:

— Tatiana Zadkin lucra în ultimul timp la un model revoluţionar de detector cu neutroni. Un detector cu neutroni este…

— Ştiu ce este, mulţumesc, Greg, îl întrerupse Mercenarul. Asta nu ne lămureşte prea mult. Tehnologiile pentru acest fel de aparat ar putea să intereseze pe oricine.

Cei doi bărbaţi îşi terminară cafeaua flecărind, apoi Mercenarul zise:

— Dar pe tine ce te împiedică să te ocupi direct de cazul Zadkin?

— Corespondenţii mei de la Shanghai îmi dau tare mult de furcă, răspunse omul de la CIA. A trebuit să-l chem de urgenţă

înapoi în ţară pe Bill Cagen, care alimenta în mod regulat şi cu generozitate conturi secrete în Elveţia şi în Bahamas. Imbecilul a căzut prosteşte în cursă în urma unei anchete de rutină a celor de la DEA.

— Lucrurile nu mai sunt ca altădată de la ridicarea secretului bancar, filosofa Mercenarul. Ai aflat ceva?

— Nimic, deocamdată. Cagen e arestat aici, dar a rezistat la toate, chiar şi la detectorul de minciuni.

Frost izbucni în râs.

— Şi un puşti de şase ani ar rezista la chestia asta antică!

— Dar nu ăsta e lucrul cel mai grav, ci faptul că înlocuitorul lui Cagen, un anume Chester Dowell, a fost pescuit din portul Shanghai, având prinsă de picioare o greutate de fontă şi în frunte un glonţ de 7,62 mm.

— *Damnit,* mormăi Mercenarul. O lovitură a nostalgicilor Revoluţiei Culturale?

— Ne gândim mai curând la triade, dar nu ştim ce pun la cale.

— Acolo ar trebui să mă trimiţi, Greg, glumi Mercenarul, în loc să mă angajezi pe post de şofer pentru Tatiana.

— Deocamdată, nu trimit pe nimeni acolo. Nu vreau ca alt agent al meu să se aleagă cu un glonţ în cap.

— Cine te informează?

— O ramură secretă a RHKPF. Sunt foarte eficienţi. Chiar au încercat să-l avertizeze pe Dowell la sosirea lui la Shanghai, dar prostănacul n-a vrut să îi asculte.

— Iată unde duce încăpăţânarea începătorilor! spuse Frost.

— Care devine mortală atunci când sunt amestecaţi tipi precum Lee.

Mercenarul tresări.

— Lee Tigrul?

Greg DePaul dădu din cap.

— RHKPF este convinsă că el este autorul.

*

Ambulanţa, un Oldsmobil Custom Ranger, cu caroserie alungită şi trei osii, se îndrepta spre Blanding. La volan, Irving Gallstone era nervos. Se întoarse spre cel de lângă el.

— Cred că a trecut o jumătate de oră de când l-am întâlnit, Slim. Acţionăm cum a fost prevăzut?

— Evident, răspunse numitul Slim. Ce căutăm aici dacă nu acţionăm cum a fost prevăzut?

— Chinezul nu a confirmat nimic, Slim. Nu-mi place asta.

— Chinezul nu trebuia să confirme nimic. Nu văd ce te frământă, Irving.

— Tipii ăştia sunt, totuşi, ciudaţi. Îţi dau o treabă de făcut şi te lasă singur s-o execuţi.

Slim scrâşni din dinţi.

— Ascultă, Irving, dacă ţi-e frică, spune imediat. Te dau jos şi mă duc singur. Ca să lichidezi un tip, să o anesteziezi pe fată şi s-o îmbarci pe o targă, nu e nevoie de doi tipi. Chinezul ne-a dat un avans de cinci mii de verzişori. Mai avem de primit încă pe atât la livrarea pisicuţei, iar eu nu vreau să mă culc pe-o ureche! Şi, acum, agită-te. A venit mai devreme, dar asta nu înseamnă că vom sta pe loc două ore. Aşa că întoarcem. Îl depăşim şi îl aşteptăm conform planului.

— OK, zise Gallstone. *Avanti!* Ai dreptate. Aşa sunt eu, puţin cam nervos înainte de acţiune.

— Mestecă o gumă, îl sfătui Slim. Te calmează!

*

Henry Stimson Frost stinse ţigara în scrumiera maşinii, apoi coborî geamul, ca să iasă fumul şi ca să şteargă cu un şerveţel de hârtie oglinda retrovizoare exterioară. În timp ce ridica geamul, ambulanţa întâlnită mai devreme trecu acum în sens invers. Se uită după vehicul cum urcă drumul abrupt, clătinându-se pe suspensii.

Acum era nerăbdător să ajungă la Hanksville ca să se odihnească. Va ajunge puţin mai devreme decât fusese prevăzut, dar nu avea ce face. La urma urmelor, nu trebuia să ponteze. Stopurile ambulanţei dispărură după capătul drumului. Încă nu era foarte lumină şi Frost aprinse farurile mici. Luând curbele cu viteză, dar fără să rişte, trecu de drumul spre Blanding şi merse mai departe pe drumul naţional în direcţia Hanksville.

După nici un kilometru, ieşind din o curbă strânsă, trânti o înjurătură şi frână. Ambulanţa era oprită de-a latul drumului, asemenea unei balene albe eşuate pe o plajă, barând complet trecerea.

Deranjată de oprirea bruscă, Tatiana mormăi:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă duc să văd, răspunse Mercenarul.

De data asta, Tatiana se trezi de-a binelea.

— Ce? Ce-i?

— O maşina de-a latul drumului. Stai aici. Mă duc să văd.

Tatiana deschise ochii şi văzu o ambulanţă, oprită la vreo

cincisprezece metri.

— Ciudat. Ce-a putut să i se întâmple?

Avea dreptate. Maşina avea partea din faţă îndreptată spre peretele stâncos şi partea din spate spre râpă, dar Mercenarul nu văzu nici o urma de frânare. Mai rămânea cam un metru între bara de proiecţie din faţă şi stâncă, deci maşina nu putea să fie accidentată.

Frost înţelese ce se întâmplase când deschise portiera. Un om era postat în spatele aripii vehiculului enorm. Tipul ţinea îndreptat spre ei un revolver care părea un Colt.

— La pământ! strigă Mercenarul.

Într-o fracţiune de secundă, Tatiana îşi desfăcu centura şi se lăsă în jos pe scaun.

Răsună împuşcătura. Frost recunoscu zgomotul caracteristic al unui Colt Python 357 Magnum. Primul glonţ făcu o gaură de mărimea unei monede de un sfert de dolar în parbriz. Ticălosul nu glumea. Voia să-l omoare. Acolo se aflase capul lui cu o clipă în urmă.

— *Shit!* exclamă Mercenarul, târându-se pe spate ca să-şi ia pistolul din buzunarul portierei.

Nu se neliniştise, pentru că văzuse ambulanţa trecând în celălalt sens mai înainte. Căzuse ca un începător în cursa celor doi tipi. Căci erau doi. Un alt Colt Python îşi făcu apariţia în dreptul geamului pasagerului. Apoi se ivi un cap. Înţelegând că Mercenarul nu era în stare să riposteze, individul se ridică şi ţinti cu grijă. Avea un unghi de tragere perfect. Dezorientat, Frost întinse braţul spre interiorul maşinii.

Ca printr-un miracol, se pomeni cu pistolul în mână.

— Ţine, zise Tatiana.

Micuţa îşi păstrase reflexele!

— Sunt şi încărcătoare, caută, zise Mercenarul, rostogolindu-se pe şosea.

Tipul care se afla în ambulanţă trase în acel moment. Roata stângă din faţă a maşinii Volvo se sparse cu un pocnet înfundat. Linia de tir fusese puţin cam scurtă. Reglarea ei ar fi dus la lichidarea Mercenarului. Riscând, Frost se ghemui şi, ţinând cu fermitate pistolul Heckler & Koch VP 70 cu ambele mâini, zvâcni brusc, deschizând focul.

Când se lăsă să cadă în spatele portierei maşinii Volvo, patru gloanţe de 9 mm porniseră deja spre fereastra ambulanţei şi avu timp să vadă un piure însângerat împrăştiindu-se pe geamul dinspre conducătorul auto. Unul mai puţin. În acel moment,

celălalt trase din nou, dar Frost era la adăpost şi glonţul ricoşă pe capotă. Era clar că o voia pe Tatiana vie.

Ăsta era un lucru bun. Numai că voiau să-l lichideze pe Mercenar. Ăsta era un lucru mai puţin bun. Frost se târî până în partea din faţă a maşinii şi se hotărî să rişte un atac sălbatic. Dacă supravieţuitorul voia cu adevărat s-o cruţe pe Tatiana, avea să riposteze cu mare grijă.

Vedea picioarele tipului sub ambulanţă. Cel nimerit nu se mai manifesta, probabil că era scos din joc. Frost îşi făcu calculele necesare, trase aer în piept şi se avântă scoţând un răget de fiară sălbatică, în timp ce trăgea în duşman.

Rezultatul acestei tactici depăşi orice aşteptare. Cuprins de panică, omul trase în el, îl rată şi vru să o ia la fugă, uitând că se afla pe marginea unei prăpăstii. Urmarea fu un ţipăt prelung care îi însoţi prăbuşirea.

— Idiotul, murmură Mercenarul.

Acesta fu discursul funebru al defunctului.

Ciudată tactică pentru a pune mâna pe Tatiana Zadkin. Patronii angajaseră nişte începători. Şi mai aleseseră şi un loc neobişnuit pentru răpire. Nu era deloc locul ideal ca să-şi transporte captiva până la un teren de aviaţie şi apoi să o scoată din Statele Unite.

Foarte mirat, Mercenarul aruncă o privire în partea din spate a vehiculului. Celălalt răpitor era încă în viaţă. Dar nu arăta bine deloc. Mercenarul n-ar fi pariat nici un sfanţ pe viitorul lui. Rafala îi smulsese jumătate din umărul stâng şi, prăbuşit pe bancheta din faţă, gemea jalnic. Sângele îi curgea din abundenţă. Frost se convinse mai întâi că revolverul căzuse departe de rănit. Colt-ul era blocat sub pedale. Frost deschise portiera şi se aplecă peste muribund.

— Aah... gemu rănitul. Mă doare. Un doctor...

Frost îşi zise că, ironia sorţii, se afla chiar într-o ambulanţă!

— Cine te-a plătit ca să faci asta? strigă el.

— Ajutor... murmură slab rănitul.

— Cine te-a plătit?

— Chi... chinezul... Chinezul...

— Care chinez? se răsti Mercenarul. Numele lui!

Tipul acela vrusese să-l omoare şi nu simţea faţă de el nici cea mai mică milă.

— Vorbeşti? Sau vrei să te „gâdil” puţin? întrebă el, pătrunzând şi mai mult în vehicul.

Atunci deveni conştient de zgomotul unui motor. O

motocicletă cobora cu mare viteză. Dacă gonea astfel şi la viraj, tipul ar fi văzut prea târziu ambulanţa şi ar fi intrat în ea.

— Haide! Numele chinezului? răcni Mercenarul.

Frost ieşi uşor din interiorul Oldsmobil-ului. Trebuia găsit un mijloc de a para acea apariţie inoportună. Încă mai avea jumătate din bust în interiorul ambulanţei când văzu apărând o motocicletă puternică, condusă de un individ în combinezon negru, cu faţa ascunsă de o cască Nolan. Un individ care ţinea îndreptat spre ambulanţă un revolver de calibru 44 Magnum.

Motociclistul se afla în poziţia cea mai avantajoasă. Mercenarul nu ar fi putut să iasă destul de repede din maşină şi să tragă ca să-l anihileze. În poziţia în care se afla, nu putea să facă altceva decât să aştepte glonţul de calibru mare care avea să-i pună capăt carierei.

Era a doua oară când se lăsa surprins prin caracterul neaşteptat al atacului şi, de data asta, nu vedea cum s-ar mai fi putut salva.

CAPITOLUL III

Bubuitura asurzitoare a pistolului de calibru 44 Magnum răsună ca o salvă de tun în urechile Mercenarului. Ieşise din ambulanţă şi luase poziţie de ripostă, dar se credea deja mort. Atunci văzu capul rănitului făcând explozie ca un ou de struţ în urma loviturii unei trompe de elefant şi împrăştiindu-şi conţinutul pe banchetă.

Motociclistul trecu în trombă, se strecură cu abilitate între partea din spate a maşinii şi prăpastie, apoi dispăru ca o săgeată în direcţia oraşului Blanding.

Îl lichidase pe rănit. Frost era chiar convins că o făcuse în mod deliberat. Mercenarul puse arma în tocul ei de piele şi se întoarse la Tatiana.

— Hotărât lucru, zise ea, când sunt cu tine, totdeauna am parte de distracţii!

— Auzi, păpuşico, nu crezi că tu eşti cea care îi atragi pe „oamenii răi”?

Frost îi povesti rapid Tatianei detaliile întâmplării.

— Ciudat, spuse ea. Ai zice că au făcut înadins ca să rateze.

Asta era şi părerea Mercenarului. Toată povestea nu putea să fie rodul hazardului.

Deodată, se auzi sunetul unei sirene.

— Ascunde-te sub scaun, îi ordonă el Tatianei.

Tânăra femeie execută ordinul mai rapid ca un tânăr recrut.

Bănuitor, Frost dădu înapoi vreo două sute de metri, ca de data asta să nu mai fie luat prin surprindere. În primul rând, văzu sosind un camion de pompieri de la Blanding. În spatele lui, se afla o maşină a poliţiei. Iar în spatele acesteia, o Toyota 4×4.

Rămânând în interiorul maşinii Volvo, Mercenarul aşteptă, cu mâna crispată pe mânerul pistolului.

Pompierii ajunseră primii. Se apropiară de ambulanţă şi îşi începură treaba, fără să-i bage în seamă pe cei din Volvo. Doi oameni coborâră din maşina de patrulare: un locotenent şi un inspector. Trecură în spatele Oldsmobil-ului, acolo pe unde trecuse motocicleta cu câteva clipe mai înainte şi se apropiară de Volvo.

— Veniţi! strigă locotenentul. Acum nu mai e nici un pericol!

— Rămâne de văzut! replică Mercenarul. Aruncă arma şi

apropie-te singur dacă ai să-mi spui ceva!

— Haide, Frost, nu te prosti! Vezi bine că e poliţia şi că a venit în ajutorul tău!

Îi cunoştea numele. Frost fu gata să se lase convins, dar nu mai voia să rişte nimic.

— Mersi, fenta asta e fumată!

Când să repete ameninţarea, un al treilea om coborî din Toyota şi veni prin spate. De data asta, Frost ştiu că nu avea de ce să-i mai fie frică. Silueta de Yeti, care se apropia legănându-şi umerii, era cea a lui Bob Scorsoni.

Frost îi spuse Tatianei că putea să se ridice pe scaun şi coborî din maşină.

— Bob! Rareori mi-a părut atât de bine să-ţi văd mutra!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Scorsoni, venind în pas alergător.

Frost îi explică rapid situaţia, în timp ce poliţiştii se apropiau şi ei.

— Cum aţi reuşit să ajungeţi atât de repede? întrebă el.

— Te aşteptam la *Capitol Reef Lodge*, în timp ce aceşti domni revizuiau procedurile de securitate pentru decolarea noastră de pe aerodromul din Hanksville, la doi kilometri de-aici, când am auzit împuşcăturile. Am sunat imediat ca să se intervină şi am sărit în maşină. Din păcate, am ajuns cu o mică întârziere.

— În privinţa rapidităţii, să ştii că nu e rău deloc.

— Esenţial e că nimeni nu a păţit nimic, cu excepţia celor doi de colo, zise Scorsoni, întinzând mâna spre ambulanţă. Ai vreo idee cam ce-i asta?

— Habar n-am, mărturisi Mercenarul.

— Şi tipul cu motocicleta?

— Tot ce-am remarcat e că-l „chema” Nolan, ca pe foarte mulţi dintre colegii lui. Sper că vei suna la sediu ca să-mi remorcheze maşina până la cel mai bun garaj şi apoi să mi-o ducă acasă. Şi vai de oamenii din birouri dacă reparaţia nu va fi impecabilă!

Cei doi poliţişti zâmbiră. Căpitanul Frost şi gura lui mare constituiau o adevărată legendă vie printre poliţiştii şi militarii din toată ţara.

— Ce facem cu Tatiana Zadkin? întrebă Bob Scorsoni.

— Îl sunăm pe Greg ca să-i cerem noi instrucţiuni, răspunse Mercenarul.

*

Cu un zgomot asurzitor, aparatul monoreactor Peregine

survola Des Moines, Iowa. În trei sferturi de ora, vor ajunge la Chicago, Illinois. Frost se uita pe hublou. Jos, solul nu reuşise să şteargă în întregime minele inundaţiilor monstruoase de la începutul veni şi, în numeroase locuri, râurile nu intraseră total în matca.

După incidentul de la Blanding, indicaţia lui Greg fusese: „Plecaţi repede la Chicago. Acolo veţi petrece noaptea. Apoi Bob va rămâne cu Tatiana Zadkin şi Hank va veni înapoi la Langley, ca să ia cunoştinţă de noul plan elaborat de Divizia Analize”.

Aşa că plecaseră imediat de pe micul aerodrom. Practic, îşi petrecuseră ziua în micul avion cu reacţie, ţinând cont şi de cele două escale, una la Denver, Colorado şi cealaltă la Lincoln, Nebraska. Mai rămânea s-o tragă de limbă pe Tatiana, aşa cum îi recomandase Greg DePaul.

Tatiana avea o cafetieră şi două pahare pe măsuţă. Îl servi cu un pahar de cafea, iar el îi mulţumi şi îşi aprinse o ţigară Camel.

— De ce refuzi să spui ce te face să părăseşti Statele Unite?

Ea luă o gură de cafea şi se uită la el, zâmbind. Era frumoasă, cu părul ei blond şi ochii albaştri şi, spre mirarea Mercenarului, nu-şi pierduse complet uşoara roşeaţă a pometţilor, care crezuse că se datora frigului din Siberia.

— Bănuiam că ai venit pentru asta.

Frost trase din ţigară, suflă fumul pe nări şi îi oferi zâmbetul său cel mai seducător. Ea luă iar o gură de cafea, apoi păru că renunţă să se mai împotrivească.

— Fratele meu mi-a transmis un mesaj ca să…

Frost îi tăie vorba:

— Mai ai un frate?

Singurul frate al Tatianei se considera a fi murit cu câteva luni în urmă, victimă a unei practici din ce în ce mai curente a bandelor moscovite. Dacă le interesa apartamentul tău – pe ei sau pe unul dintre clienţii lor – veneau să-ţi propună un preţ, fie că erai sau nu decis să vinzi. Dacă le refuzai condiţiile, îţi trimiteau, pur şi simplu, un ucigaş. După lichidarea proprietarului legitim, apartamentul era pus în vânzare şi banda îl cumpăra cu un preţ scăzut pentru uzul personal sau ca să-l revândă cu un beneficiu important.

— Nu, acelaşi, răspunse rusoaica. Dacă am înţeles bine ceea ce mi s-a explicat, n-ar fi fost omorât de „banda apartamentelor”, ci ar fi dispărut înainte. Acum încearcă să declanşeze scandalul şi să-şi recupereze apartamentul. Pentru asta are nevoie de mine.

— Ai vorbit direct cu el?

Tatiana scuturǎ din cap.

— Mi-a trimis un număr de telefon din Statele Unite, unde am găsit pe unul dintre prietenii lui.

— Şi cum l-ai găsit?

Tânăra femeie luă din nou o gură de cafea înainte de a răspunde:

— A dat un mic anunţ în *Scientific American.*

— De unde ştia că citeai această revistă?

— Era clar, nu? răspunse Tatiana.

Pentru ea, da. Pentru un american, da. Pentru un tânăr rus care, în principiu, nu ştia nimic despre Statele Unite şi despre mediul ştiinţific în general, nu. Dar Frost se abţinu să facă vreun comentariu.

— Şi unde trebuie să te întâlneşti cu acest frate, care a scăpat atât de miraculos de „banda apartamentelor”?

— La Moscova. Va trimite pe cineva să mă ia de la Aeroportul Şemeretievo şi să mă ducă la el.

Mercenarul trase din ţigară, apoi întrebă:

— Auzi, Tatiana, povestea asta cu fratele declarat mort şi care, ca din întâmplare, învie exact la sfârşitul perioadei tale de probă, ţi se pare ceva natural?

Ea nu zise nimic. Frost o văzu înghiţind în sec şi lăsând ochii în jos.

Dar era obligat să o brutalizeze.

— Citeşti ziarele, *baby.* Te uiţi la televizor. Şi, deşi nu te-ai mai întors la Moscova, ştii că procesul, care începea să se dezvolte în momentul plecării tale, a scăpat azi de sub control. Ştii la fel de bine că gangsterismul, asasinatul, corupţia etc., au cunoscut o creştere exponenţială o dată cu destrămarea imperiului. Moscova este azi unul dintre oraşele cu cel mai mare procent de criminalitate din lume.

Tatiana Zadkin păru uşor agasată.

— Ştiu toate astea! Două mii de delicte în mai puţin de zece luni, cam la fiecare zece minute. Alaltăieri seară a fost un reportaj pe tema asta la *CBS Evening New.* Şi când am văzut mutra procurorului general Kazannik, explicând cu un aer amuzat că singura soluţie ar fi ajungerea până la şefii mafioţi şi lichidarea lor…

Lăsă fraza neterminată. Urmă o tăcere apăsătoare.

Frost se apropie de ea şi o prinse de mână.

— Tatiana, înţeleg că te agăţi de speranţa de aţi revedea

fratele. Toţi am face la fel în locul tău. Dar tu eşti un om de ştiinţă de renume. Ai lucrat şi încă mai lucrezi la proiecte top secret! Nu crezi că există mari şanse ca toată povestea asta să fie pusă la cale ca să te atragă la Moscova, să fi răpită şi să fi pusă să lucrezi într-o uzină rusă, să obţină de la tine tot felul de secrete?

Tatiana îşi aţinti privirea asupra lui.

— Sigur că mă gândesc la asta! Nu sunt un copil. Dar, dacă chiar ai putea să te pui în locul meu, ai putea înţelege că, dacă există măcar o şansă dintr-un milion ca acest mesaj să provină de la fratele meu, nu pot s-o las să-mi scape.

Urmă o tăcere, apoi adăugă:

— N-aş putea să mai trăiesc dacă nu m-aş duce la Moscova, după ce am primit aceste informaţii. Ştiu foarte bine că riscul e mare, de aceea am anunţat serviciile de securitate.

Frost zâmbi.

— Ai făcut foarte bine, *baby.* Dar fi sigură că, dacă nu le-ai fi anunţat, s-ar fi anunţat ele singure!

Ea dădu din umeri.

— În plus, dacă e vorba de ceva pus la cale de cineva ca să pună mâna pe mine, cel mai bun mijloc de a afla autorul este să urmez întocmai instrucţiunile primite.

O logică impecabilă! Care avea un efect liniştitor pentru Mercenar. Tatiana se dovedea mai raţională decât s-ar fi crezut. Şi vorbele ei îi aduseră în minte discuţia avută cu colonelul DePaul la Langley. Cine era, deci, autorul acestei capcane?

Procedând prin eliminare, Frost știa că asta nu avea cum să fie sau existau puţine şanse să fie asta! Dar Tatiana i-o luă înainte, dovedind că se gândise temeinic la situaţie.

— Dacă e vorba de o manevră, cu siguranţă că ea nu vine din partea Rusiei. În orice caz, nu din partea serviciilor oficiale ale Federaţiei. În perioada URSS-ului, KGB-ul era maestru în organizarea acestui gen de situaţii, dar actualul Comitet de Securitate a renunţat total la aceste practici. Mai întâi, nimeni nu ar avea interes să se pună rău cu un stat financiar ca SUA. Apoi, structurile de cercetare sunt arhipline de oameni de ştiinţă de înalt nivel care, din păcate, dezertează din lipsa banilor. Şi, în al treilea rând, serviciile secrete ale Federaţiei Ruse au destul de mult de muncă în interior ca să lanseze operaţiuni discutabile în străinătate.

Frost îi dădea dreptate. Dar asta nu-l lămurea deloc asupra identităţii eventualilor vinovaţi.

Tatiana ridică braţul fotoliului care îi despărţea şi se lipi de el.

— Oricum, ştiu că nu risc nimic pentru că eşti lângă mine.

— Va trebui să te părăsesc, *baby.* După chestia care mi s-a întâmplat pe drumul spre Hanksville, Divizia Analize îşi revizuieşte planurile. Trebuie să mă reped până la Langley ca să primesc noi instrucţiuni.

— Şi va trebui să mă mulţumesc cu tipul ăla care sforăie de zor?

Apoi îşi dădu seama că Tatiana voia să-şi ia anticipat revanşa pentru timpul cât va lipsi de lângă ea. Mercenarul o sărută şi se dezlipi de ea, murmurând:

— Mă întorc imediat.

Tânăra se uită după el cu un amestec de mirare şi de frustrare, apoi zâmbi când îl văzu ridicându-se şi înţelese ce făcea. Mercenarul se convinse mai întâi că Bob Scorsoni dormea buştean, apoi se duse să tragă perdeaua groasă, care permitea despărţirea interiorului micului avion cu reacţie în două cabine distincte. Dacă s-ar fi trezit şi ar fi vrut să vină la el, Bob ar fi înţeles mesajul.

*

— Trebuie să fim cu ochii în patru, *boys,* zise Greg DePaul, trăgând fără remuşcări din ţigara Camel furnizată de Mercenar. Acum suntem aproape siguri că cele întâmplate la Hanksville şi asasinarea lui Chester Dowell poartă una şi aceeaşi semnătură: cea a triadelor.

— Ce ramură? întrebă Mercenarul, trăgând cu şi mai puţină remuşcare din ţigara Camel pe care şi-o furnizase singur. Sper că n-ai să-mi înşiri iar povestea cu Tai Heun Chai şi Lee Tigrul.

— Ba da, răspunse colonelul.

— *Are you kidding, man?* Lee a dispărut din circulaţie de mai bine de cinci ani. Mulţi oameni foarte credibili pretind chiar că ar fi murit!

— Iar alţii şi mai demni de încredere, spun că trăieşte, că e în plină formă, în pofida vârstei şi că el este vinovat de asasinarea lui Dowell, precum şi de povestea de ieri.

Frost miji ochiul şi se uită la Greg DePaul, simţind că va urma revelaţia anului.

— În orice caz, ne-a trimis o bandă de nepricepuţi.

— Hank… zise colonelul DePaul, cu aerul condescendent al tăticului care se pregăteşte să-i dea peste degete pramatiei sale de fiu.

— Nu, Greg, doar n-ai să-mi spui că…

Colonelul Greg DePaul dădu afirmativ din cap.

— Ba da, Hank, exact asta voi spune. Tipii care te-au atacat ieri dimineaţă pe drumul spre Hanksville erau într-adevăr nişte prostănaci şi au fost aleşi înadins. După care, omul cu motocicleta – care nu era deloc un prostănac – a primit misiunea să facă să dispară orice urmă de agresori şi, în consecinţă, orice posibilitate de a vorbi despre ei.

— Îmi amintesc, recunoscu Frost. Tot ce-a putut să-mi spună rănitul, înainte de a fi lichidat, a fost că fusese angajat de un chinez.

Greg DePaul dădu din cap.

— Imediat ce am primit primul tău raport, l-am introdus în computerele Diviziei Analize şi concluzia a fost că autorii agresiunii erau fie o bandă locală prost organizată, fie o echipă angajată în mod deliberat de un 489 pentru incompetenţa ei. Intervenţia motocicletei făcea deja să încline balanţa în favoarea triadelor.

— Mda, mormăi Frost şi îmi amintesc că nu-ţi vorbisem încă de chinezul denunţat de rănit.

— Când am propus această dată suplimentară sistemului expert, acesta a eliminat imediat banda locală şi s-a oprit la Tai Heun Chai.

— *Damnit!* exclamă Mercenarul. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Seamănă foarte mult cu felul lor de a acţiona.

De-a lungul anilor ’80, procedeul folosit de triada lui Lee Tigrul fusese repetitiv şi neaşteptat totodată, datorită folosirii unei stratageme pe care CIA o numise „strategia amputării”.

Strategia amputării consta, de exemplu, pentru a face să ajungă o cantitate mare de droguri pe Aeroportul O’Hara din Chicago prin intermediul unui zbor provenind de la Montreal, în trimiterea cu acelaşi avion a unui individ care sa treacă o cantitate medie de droguri şi în aranjarea lucrurilor în aşa fel încât acesta să fie descoperit. Toată poliţia aeroportului câini, oameni, detectoare etc. – era pusă atunci în stare de alarmă în încercarea de interceptare a celui care voia să introducă drogurile în ţară, individul respectiv fiind în mod deliberat divulgat prin grija triadei, în timp ce celălalt sau ceilalţi treceau de control scobindu-se în nas, cu încărcătura lor de droguri. Aceeaşi tehnică fusese pusă în practică pentru introducerea de clandestini în Statele Unite. În timp ce un camion cu cinci sau şase chinezi, candidaţi la imigrare, era interceptat de poliţie, alte

şase vehicule arhipline cu mână de lucru ieftină treceau de baraj fără nici o problemă.

Oamenii lui Lee Tigrul nu se dădeau în lături să-i sacrifice pe unii dintre complicii lor, ca să reuşească o operaţiune.

— După tine, zise Frost, caraghioşii care ne-au atacat cu ambulanţa lor erau doar o momeală destinată să ne îndrepte pe un drum greşit?

— Nu după mine, îl corectă Greg DePaul, ci după părerea sistemului expert şi a analiştilor noştri.

Apoi, văzând mutra pe care o făcea Mercenarul, consideră potrivit să adauge:

— Dar asta nu-ţi ştirbeşte cu nimic meritul, frumosule. Acei doi tipi aveau ordin s-o cruţe pe domnişoara Zadkin, dar au primit ordin să te lichideze pe tine.

Mercenarul răspunse:

— Oricum, dacă acest atac în munţi a fost executat la ordinul lor, înseamnă că sunt ai naibii de şireţi!

Greg DePaul zâmbi.

— Analiştii noştri sunt toţi de acord că au pus la cale acest atac ratat ca să ne adoarmă vigilenţa.

— E totuşi cam greu de crezut, mormăi Mercenarul.

— Nu chiar, replică colonelul DePaul. În plus, nu uita că acest gen de înşelătorie e la ei un fel de strategie standard. Şi recunoaşte că, dacă nu am fi avut mijloacele şi memoria Diviziei Analize, am fi tras concluzia că aţi fost atacaţi de nişte neisprăviţi, fără cine ştie ce mijloace şi care cu siguranţă nu mai puteau repeta figura. Şi ne-am fi culcat pe o ureche.

— Mda, recunoscu în cele din urmă Mercenarul, fără tragere de inimă.

Nu avusese niciodată o prea mare simpatie faţă de acele aparate electronice care citeau în capetele oamenilor.

— Numai că noi trebuie să facem invers, adică să fim şi mai vigilenţi.

— Care sunt noile dispoziţii?

— Bob Scorsoni vă va însoţi începând din acest moment.

Mercenarul schiţă un zâmbet şi zise:

— E bine pentru securitatea subiectului, dar prost pentru discreţie.

— Cu tipii ăştia ai nevoie de securitate. Altă modificare în sistem…

Greg DePaul tăcu un moment, întrerupt de soneria telefonului. Aproape că tresări. Ca de obicei, probabil că blocase

comunicaţiile, cu excepţia cazurilor de extremă urgenţă. Să fi fost greşeala unei centraliste? Se întâmplase o catastrofa? Înainte de a ridica receptorul, DePaul îi adresă o privire întrebătoare lui Frost, ca şi cum acesta ar fi putut avea un răspuns.

Ascultă, mai întâi tăcut, apoi Frost înţelese că nu era vorba de o greşeală a unei centraliste când înjură şi se albi la faţă.

Nervos, Greg DePaul strivi ţigara şi întinse mâna ca să ia alta. Frost îi puse una direct între buze şi i-o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo. Era un semn foarte rău. Frost aprinse şi el o ţigară, închise bricheta cu un bobârnac şi aşteptă.

— Ah, ticăloşii! exclamă DePaul, da, da... Frost e aici. OK, îi transmit vestea.

Închise şi, preţ de câteva secunde, se uită la Mercenar fără o vorbă, ca şi cum ar fi vrut să sporească suspansul. Frost ştia însă că nu despre asta era vorba. Greg DePaul, în mod obişnuit impasibil, uneori cinic, era pur şi simplu într-o stare de stres neobişnuită.

Omul de la CIA trase din ţigară, suflă fumul şi zise cu o voce metalică:

— Din compania noastră a avut loc o scurgere de informaţii, Hank.

Mercenarul vru să facă pe consolatorul.

— Astea sunt lucruri care se întâmplă frecvent în cadrul centralelor de informaţii. Nu ştiu dacă e cazul să faci din asta o tragedie.

Colonelul îl fulgeră cu privirea.

— Ba da, există toate motivele să fac din asta o tragedie, *boy.* Cineva a divulgat inamicului destinaţia lui Bob Scorsoni şi a Tatianei Zadkin.

Deci, asta era. Acum Mercenarul se temea de ce era mai rău. Temeri pe care DePaul nu întârzie să le confirme:

— Fata a fost răpită, Hank.

Frost simţi cum i se crispează stomacul. Fata despre care vorbea Greg era nu numai savanta eminentă Tatiana Zadkin, ci şi amanta care, cu câteva ore în urmă, i se oferise în avionul care se îndrepta spre Chicago.

— Sunt gata să fac orice ca să o salvez, zise el, mai înainte ca Greg să fi propus ceva.

DePaul dădu din cap.

— Cum or fi făcut ca să-l înşele pe Bob?

— E grav, Hank. Cazul ia o întorsătură foarte rea. Ticăloşii au

urmărit probabil cele mai mici mişcări ale celor doi, căci au profitat de unul dintre rarele momente în care erau singuri în aceeaşi încăpere, ca să introducă gaz soporific.

— Într-o cameră de la *Conrad Hilton* din Chicago?

— Într-o cameră de la *Conrad Hilton,* răspunse DePaul.

— Trebuie să ai mijloace serioase ca să pătrunzi într-un loc atât de bine păzit, spuse Mercenarul. Şi oameni care să-ţi dea o mână de ajutor.

— Au introdus gaz în cameră şi, pe urmă, au intrat cu măşti de protecţie. Dar îl cunoşti pe Robert…

Frost avu un moment de ezitare. Pentru el, prenumele lui Scorsoni era Bob, o dată pentru totdeauna.

— Experienţa i-a permis să înţeleagă ce se întâmpla, continuă DePaul şi antrenamentul şi puterea lui fizică ieşită din comun au făcut restul.

— Să nu-mi spui că a rezistat asfixiei?

— Nu numai că a rezistat, dar a încercat chiar să se opună agresorilor.

— Nu! zise Mercenarul, brusc alarmat.

— Nu te nelinişti, spuse colonelul DePaul. Bob a rezistat, dar nu era în stare să constituie un pericol pentru acei tipi, vizibil bine antrenaţi. După cele povestite de el şi-a ţinut respiraţia şi nu-şi mai simţea membrele când a scos arma. Ceilalţi l-au anihilat, însă fără să se tragă vreun foc de armă. A fost găsit ţintuit de mochetă de un stilet care i-a traversat muşchiul deltoid. Hemoragia a fost oprită şi acum se află în afară de orice pericol.

— Şi Tatiana?

— Probabil că la ora actuală e în drum spre China.

— Cum o vor scoate din ţară?

— Nu ştiu, Hank, dar probabil că au studiat foarte bine problema. Nu te gândi la ei. Nu uita că aceşti tipi sunt obişnuiţi să treacă tone de droguri pe sub nasul vameşilor şi al agenţilor de la DEA.

— Mda, mormăi Mercenarul. Putem avea încredere în ei!

— Vei decola de aici cu un avion cu reacţie militar care te va duce la Honolulu, continuă direct omul de la CIA.

Ştia că Frost era gata să plece în orice misiune care urmărea eliberarea Tatianei.

— Pe urmă?

— Pleci cu un avion normal până la Shanghai. Aici vei fi contactat de agentul special Tsui Mey-ying, din ramura secretă a

Royal Hong Kong Police Force.

— Ce te face să crezi că acolo se va juca totul?

— Faptul că Lee e pe cale să se reimplanteze în acest sector. Şi mai ales faptul că cei de la RHKPF au în colimator pe un anume Richard Wong, avocat la Hong Kong pentru cabinetul So & Karbhari din Kowloon şi care pare să fie legat atât de moartea lui Dowell, cât şi de răpirea Tatianei Zadkin.

— So & Karbhari nu e acel cabinet care a susţinut apărarea membrilor ramurii Tai Heun Chai arestaţi la Hong Kong şi în China de Sud în 1989?

— Exact, felicitări. Ai o memorie demnă de invidiat! spuse Greg DePaul. După ce vei ajunge la Shanghai, te vei duce în mod discret la consulat, de unde vei lua armele pe care le voi expedia prin valiză diplomatică. Va fi prima şi ultima ta vizită. Se pare că locul e minat.

— Dumnezeule, Greg! Mă trimiţi într-un loc unde totul e putred! De ce această colaborare atât de strânsă cu RHKPF?

— Le datorăm asta, răspunse omul de la CIA. Ei au pus problema.

Mercenarul zâmbi.

— Cred că le datorăm asta mai cu seamă pentru că sunt mai competenţi decât noi pe terenul Chinei, zise Frost.

— Poţi să spui şi aşa, admise colonelul DePaul. Acum du-te. Un avion te aşteaptă pe terenul Fermei[15] cu motoarele pornite.

Frost se sculă în picioare.

— *Good luck,* îi zise Greg DePaul.

— Nu-ţi mulţumesc. Poartă ghinion, mormăi Mercenarul, îndreptându-se spre uşă.

Înainte de a ieşi, se întoarse şi aruncă pe birou pachetul de Camel.

— Ia-le, le vei fuma gândindu-te la mine.

Apoi dispăru pe culoar.

[15] *The Ferme*, numele dat în glumă terenului imens de exerciţii şi experimentări din vecinătatea clădirilor CIA de la Langley, din Virginia (n. a.).

CAPITOLUL IV

Frenezie. Profit cu orice preţ. Schimbare impresionantă. Acestea au fost câteva dintre cuvintele care au trecut prin mintea Mercenarului când a ajuns la Shanghai. Acel oraş dintr-o altă epocă, pe care diferitele guverne comuniste îl ţinuseră în stare vegetativă prin taxe şi măsuri coercitive antieconomice, dădea impresia unui gigant adormit care, în sfârşit, se trezeşte şi îşi scutură lanţurile cu care fusese legat.

De la aeroport, Frost se dusese direct la *Peace Hotel,* unde CIA îi reţinuse o cameră. După neoanele sclipitoare, claxoanele, vitrinele seducătoare şi panourile publicitare luminoase pentru Marlboro, Sprite şi nelipsita Coca-Cola, regăsi aproape un calm total, înconjurat de lambriurile şi catifeaua roşie a venerabilei clădiri cu o arhitectură stil piramidă aztecă.

După toate aparenţele, nu fusese urmărit. După un duş bun, Mercenarul îşi schimbă hainele. Cu pantaloni de în de culoare deschisă, scurtă bej, sub care putea ascunde cu uşurinţă tocul armei, centură îngustă şi cămaşă albastră cu dungi, Frost semăna perfect cu un turist bogat. Îşi mai potrivi puţin mustaţa şi gata! Dar mai rămăsese de rezolvat un detaliu. În locul bentei de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng, Mercenarul îşi puse la ochi nişte ochelari negri a la Ray Charles, care îi ascundeau cicatricea. Frost detesta acei ochelari, care erau pentru el ca o proteză. În plus, după un timp, îi dădeau dureri de cap. Dar, având în vedere împrejurările, era mai bine să nu se facă remarcat. După rezolvarea acestui detaliu, luă o bantă nouă, o puse într-un mic săculeţ de piele şi o băgă în buzunarul scurtei.

Era deja trei după-amiaza când Frost trecu din nou pe la recepţie şi întrebă dacă primise vreun mesaj.

— *Yes, sir,* răspunse omul de la recepţie, întinzându-i un plic.

Plicul era alb, fără timbru, ştampilă, perfect anonim. Asta nu era niciodată o garanţie absolută.

— Aveţi nevoie de taxi, *sir?* întrebă funcţionarul.

Frost spuse că nu şi îi strecură zece yuani, ceea ce provocă o cascadă de mulţumiri. În alte timpuri, bacşişul ar fi fost considerat ca o jignire de neiertat. Azi însă făcea în mod vizibil parte dintre obiceiurile încetăţenite, cel puţin la Shanghai şi în

marile oraşe din sud. Erau alte timpuri...

O căldură jilavă agresa oraşul. Mercenarul ieşi pe uşile hotelului şi se îndreptă, pe jos, spre Zongshau Donglu. Ferindu-se de toţi şi de toate, prefera să ia un taxi la întâmplare, de pe una dintre străzi, ca apoi să-l schimbe în drumul său spre consulat. Nu avea de ce să se grăbească. Şi apoi era interesat să simtă puţin oraşul.

Pentru a fi scutit de creşterea sezonieră a apelor, Bund-ul fusese supraînălţat şi acum trebuia să mergi până la marginea cheiului ca să vezi fluviul, lat şi plat, întinzându-se până la mare, cărându-şi barjele, remorcherele şi bărcile pline cu legume. De când zona de cultură fusese asanată şi betonată, pentru a se putea deschide şantierul enorm de la Pudong, aprovizionarea cu legume se făcea din insula Shanghai. Ţăranii din insulă făcuseră peste noapte nişte averi cu totul şi cu totul neaşteptate.

Frost regreta această pierdere pentru privelişte, dar chinezii păreau gata să sacrifice mult mai mult ca să devină mai prosperi. După atâţia ani de lipsuri, aveai impresia că apetitul pentru consum nu mai avea limite. Peste tot întâlneai numai cadre tinere şi dinamice în costume de culoare închisă – cu servieta diplomat în mână. În faţa magazinelor de lux, vânzătoarele, în taioare de la Channel, îşi aşteptau clienţii. Gulerul Mao şi ţinuta pijama păreau să fi dispărut din cartier.

Pe Bund, acum pavat cu dale albe, supravieţuise o tradiţie. La orice oră a zilei, pasionaţi de toate vârstele şi condiţiile sociale practicau *tai-chi-chuan,* gimnastica chineză. Puteau fi astfel văzuţi bărbaţi şi femei cu părul alb, dar şi tineri şi tinere de pus în poză, făcând toate acele mişcări foarte deosebite. La câteva sute de metri de acolo, perechile dansau în aer liber pe esplanade întinse.

Mercenarul străbătu câteva sute de metri pe Zongshau Donglu, apoi făcu la dreapta pe Nanjing Donglu. Sigur că nu fusese urmărit, se aşeză pe o bancă şi desfăcu scrisoarea înmânată la recepţia hotelului.

Mesajul era clar şi concis:

Întâlnire la 18:00 la Gara Centrală. Te voi recunoaşte. Tsui Mei-ying.

Omul său de contact din RHKPF credea probabil că va veni cu banta neagră la ochi, numai aşa putea fi atât de sigur pe el. De ce Gara Centrală din Shanghai? Locul era plin de ţărani veniţi din

toate provinciile ţării, în speranţa de a găsi o muncă plătită foarte bine. Mai era şi o populaţie interlopă, ale cărei activităţi duceau deseori la intervenţia miliţienilor din Armata Poporului. Deşi, din ce în ce mai des, sarcinile de menţinere a ordinei erau încredinţate poliţiei.

În februarie 1990, poliţia chineză fusese în întregime remaniată şi restructurată. După Divizia Analize a CIA, această reformă, executată la câteva luni după evenimentele sângeroase din Piaţa Tien Anmen, era legată de sfârşitul lui Ceauşescu. După ce analizase derularea evenimentelor din România, conducătorii chinezi ajunseseră la concluzia necesităţii întăririi poliţiei în detrimentul armatei care, după părerea lor, era mai puţin fiabilă pentru apărarea regimului.

În urma acestei remanieri, Ling Wao, omul de la DAS[16], prietenul Mercenarului, fusese trimis pentru şase luni într-un *laojiao*[17]. După această şedere în lagăr, Wao revenise pentru scurt timp la vechiul serviciu, apoi, scârbit de bătrânii mandarini care ţineau ţara sub cizma lor, se lăsase de misiuni secrete. Frost îl revăzuse de câteva ori, ba chiar îi propusese un paşaport american. Dar Ling Wao, ca un bun chinez, era prea ataşat de ţara lui. Luase hotărârea să rămână. După ultimele veşti, el conducea o brigadă de securitate undeva în munţi, pe lângă Kuming, provincia Yunnan. Pilota elicoptere şi se simţea foarte bine.

Frost transformă mesajul şi plicul în confeti, pe care le împrăştie în rigolă, într-un coş de gunoi şi pe trotuarul din faţă, apoi opri un taxi. Şoferul vorbea limba engleză, ceea ce nu era deloc rău. Comparate cu micile maşini japoneze care străbăteau oraşul, marea maşină Shanghai, cu alură de limuzină sovietică, părea o relicvă minunată a trecutului. Cu aceste gânduri decadente, americanul fu dus în parcul Fuxing, prin care se plimbă un moment, nu doar ca să se bucure de verdeaţa relaxantă, ci şi ca să se convingă că nu fusese urmărit.

Nu constată nimic suspect. Americanul traversă spaţiul verde, ieşi pe partea opusă şi luă un alt taxi care se îndrepta spre centrul oraşului. De data asta, fu nevoit să se mulţumească cu o mică Nissan ca să ajungă la consulat.

*

[16] Departamentul Afacerilor Sociale: acest nume „poetic” este dat de Beijing serviciului său secret (n. a.).

[17] Lagăr de reeducare (n. a.).

O noapte călduţă şi umedă se lăsase peste Shanghai. Mercenarul îşi recuperase armele şi ajunsese la Gara Centrală. Populaţia era aici foarte diferită de cea de pe Bund. De cealaltă parte de staţia de troleibuze, o coadă interminabilă se formase în faţă la *Kentucky Fried Chicken.* Frost fu frapat de numărul de poliţişti şi de soldaţi în uniformă care luau masa în acel *fast-food.*

În faţa gării, în locul unde îl lăsă taxiul, sute de ţărani în costum Mao aşteptau Dumnezeu ştie ce! Aici ţinuta tradiţională predomina. Aveai impresia a două lumi diferite. De o parte, cartierul portului cu Bund şi Pudong, de cealaltă, oraşul vechi, cu muncitorii săi, care devenise oarecum periferia noului oraş. Două lumi, dintre care una o hrănea pe cealaltă cu firimiturile ei, dar care se ignorau reciproc.

Strada era aici mai mult domeniul troleibuzelor, autobuzelor şi bicicletelor decât al automobilelor. Şi, în faţa gării, trotuarul, mare ca o esplanadă, era plin de oameni stând pe bagajele în care se aflau puţinele lor bunuri. Era clar că mulţi trăiau acolo, aşteptând un angajament pe o durată mai lungă sau mai scurtă. Ca să favorizeze înflorirea unor miracole economice, precum Shenzhen sau Pudong, China fusese nevoită să cam uite de contracte de muncă şi de avantaje sociale. Oamenii care dormeau pe acel trotuar puteau să fie recrutaţi în orice moment şi pe orice durată de un şef de echipă de şantier în căutare de mână de lucru. Salariul era bun şi fiecare câștiga. Atunci de ce să caute mai departe?

Şi tot aici puteai să mănânci la preţuri foarte mici. Pe lăzi de lemn, ţărăncile din insulă instalaseră reşouri cu gaz, cu alcool sau cu cărbuni, pe care găteau. Lângă ele, din lighene emailate luau legume, bucăţi de carne, ravioli, perişoare etc., pe care le pregăteau la cererea clientului. Frost a fost frapat de numărul acelor tarabe improvizate şi de cel al oamenilor care mâncau în picioare sau stând pe vine pe trotuar. După ani de foamete, oamenii încă se mai temeau de lipsuri şi, imediat ce puteau, profitau ca să mănânce. Americanul văzu şi alţi oameni jucând cărţi sau zaruri şi schimbând între ei pe furiş teancuri de yuani, proveniţi din propriile câştiguri. Chinezilor le plăcuseră totdeauna jocurile de noroc.

Deoarece agentul special Tsui Mei-ying nu-i fixase un loc precis pentru întâlnire, Henry Stimson Frost intră în gară pe uşa principală. Înainte de a părăsi consulatul, îşi fixase la piciorul stâng mica teacă de piele în care se afla cuţitul de luptă Gerber MK-I şi, la subsuoară, tocul de piele cu pistolul automat VP 70M.

O sacoşă de piele, în care se aflau cutii cu cartuşe, un revolver mic de rezervă şi încărcătoare de schimb, rămăsese în camera lui de la hotel.

Frost avea în buzunar doar un încărcător şi portofelul. Era mai puţin îngrijorat de un eventual control al forţelor de poliţie decât de o întâlnire cu ucigaşii lui Lee Tigrul. În acel oraş de favoruri ilegale, era puţin probabil să fi avut necazuri pentru port de armă. În plus, dacă *kwailo*[18] era frecvent urât sau dispreţuit, nimeni nu încerca să-i facă necazuri când avea un aer respectabil. Or, aici „bine îmbrăcat” era sinonim cu „respectabil”. Frost ştia că, practic, nu risca nimic dacă era supus unui control al identităţii şi unei percheziţii.

Trecu pe sub un afiş gigantic, care făcea publicitate unui film oficial, turnat pentru centenarul naşterii lui Mao Zedong şi al cărui titlu s-ar fi putut traduce prin *Conducătorul nostru luminat.* Vechi interpret al unor filme de serie B, dar adevărată sosie a lui Mao, actorul Gu Yue devenise o vedetă națională de când Chen Kaige îl folosise într-un film al său. Acum se specializase în rolul Marelui Cârmaci. Asemănarea era stupefiantă şi, ca să o accentueze şi mai mult, Gu Yue îşi lipea un neg fals în bărbie, cum avea Mao.

Frost îşi pusese din nou banta peste ochiul stâng, ca să poată fi recunoscut şi era conştient, din când în când, că atrăgea priviri intrigate, dar discrete. Navigând prin mulţimea pestriţă, se îndreptă spre ghişee şi se opri, privind la tratativele misterioase care aveau loc în cadrul unui grup, la bătrânul ştirb care scotea kilometri de tăiţei translucizi dintr-un bol albastru şi pe care îi lăsa să coboare direct pe gât. Ai fi zis că era o figură de magie. Puţin mai departe, o altă femeie cu faţa plină de riduri fuma un trabuc.

O fată foarte tânără, purtând o rochie mai mult decât mini, mulată pe corp, trecu prin faţa lui, legănându-şi provocator şoldurile. Era clar ce aştepta. Nu era Bangkok, dar, dacă cei care trebuiau să fie vigilenţi nu erau atenţi, ar fi putut să devină. După câteva clipe, o alta, în şort şi maiou scurt, se grăbi să repete aceeaşi mişcare. Frost se întoarse şi se duse să privească portretul colosal al lui Gu Yue, care trona în mijlocul gării, suspendat de tavan cu două lanţuri. Negul din bărbie era probabil mare cât o minge de fotbal.

Îşi puse în colţul gurii o ţigară Camel şi începu să-şi caute

[18] Cuvânt dispreţuitor, prin care sunt numiţi străinii (n. a.).

bricheta Zippo prin buzunare. În acel moment, o flacără apăru la câţiva centimetri de mustaţa lui. Se trase înapoi, surprins. Flacăra provenea de la o mică brichetă Cartier, probabil made în Taiwan, ţinută de o mână fină, cu degete lungi şi foarte îngrijite. Şi, după cum era regula în natură, mâna continua cu un braţ care aparţinea unui corp. Un corp de femeie cum rareori mai întâlnise. Aceasta, dacă exercita aceleaşi activităţi ca puştoaicele dinainte, probabil că avea un tarif prohibitiv.

Frost vru să-i explice cât se poate de politicos că nu avea deloc nevoie de serviciile sale, dar ea i se adresă cu o voce gravă şi nemaipomenit de senzuală:

— I'm Tsui Mei-ying from the Special Branch of the RHKPF and I think you need some light...[19]

Frost rămase o clipă fără glas. Ticălosul de Greg nu-i pomenise nici un cuvinţel cum că agentul special Tsui Mei-ying era femeie. Cu atât mai puţin o femeie ca aceasta. Avea părul negru tuns în aşa fel încât să-i încadreze capul. Pleoapele, uşor bridate, dădeau ochilor ei căprui forma unor flăcări. Purta o vestă subţire peste o rochie de şantung cu bretele fine, care sporeau graţia corpului ei subţire şi bine făcut.

Frost aprinse ţigara şi mulţumi.

— Ai cinat, căpitane Frost? întrebă agentul Tsui cu o voce inimitabilă.

Frost îi adresă un zâmbet special şi răspunse:

— Nu, asta îmi va oferi ocazia să te invit, domnişoară Tsui.

Ea zâmbi şi ceva care semăna cu o emanaţie a celui de al şaselea simţ al său îi sugeră că zâmbetul lui special avusese efect.

— Cu plăcere. Urmează-mă.

Tânăra femeie se întoarse pe loc şi Frost porni în urma ei spre ieşire. Dacă fata aceea era tot atât de competentă în meseria ei pe cât era de atrăgătoare, misiunea lui în China se anunţa foarte bine!

Tsui Mei-ying avea un Golf albastru, decapotabil – în mare vogă pe care îl conducea cu rapiditate, siguranţă şi o obişnuinţă evidentă a tuturor capcanelor care îl aşteptau la Shanghai pe cel care se urca la volanul maşinii.

— Poţi să-mi spui Sally, spuse ea, incluzând micul Volkswagen în circulaţia de pe Heinan Beilu.

---

[19] Sunt Tsui Mei-ying de la Secţia Informaţii a RHKPF şi am impresia că aveţi nevoie de un foc... (n. a.).

— Ce legătură are cu Mei-ying?

Ea râse.

— Nici una. Ăsta e numele care mi se dă la Hong Kong. Sally Tsui. Acolo, multă lume are un prenume chinez şi un prenume englez. Ba unii au numai prenume englez.

— Bine, Sally, zise Mercenarul. Ţi se potriveşte foarte bine. Şi mărturisesc că n-am fost niciodată prieten cu limbile orientale.

Ea râse din nou şi îşi aruncă o secundă privirea spre el. Ar fi putut să fie luată drept o femeie de afaceri instalată de curând acolo. Sau mai curând drept o decoratoare la modă sau directoarea unei companii de publicitate. Arăta perfect în *look*-ul oraşului nou.

— Eşti sigur că n-ai fost urmărit? întrebă ea.

— Ce crezi? replică americanul. M-ai observat mult timp în gară înainte să te apropii de mine.

Tânăra femeie depăşi un troleibuz arhiplin, care scotea scântei în noapte şi abordă lucrurile serioase:

— Ce ţi-a spus colonelul DePaul?

Mercenarul trase un fum din ţigara Camel.

— Tot ce trebuia să ştiu, mai puţin că eşti femeie.

Ea râse din nou. Îi plăcea râsul ei. Frost se uită la ea. Ceva o deosebea pe acea fată de chinezii pe care îi întâlnise până atunci. Dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Poate modul direct de a vorbi. Da, era şi asta. Dar mai era şi altceva. Ceva în fizicul ei. Culoarea pielii. Sau pometii mai puţin proeminenţi. Sau poate forma ochilor.

Ea simţi că o urmărea cu privirea şi zise aproape ca o provocare:

— Nu sunt chinezoaică sută la sută, dacă asta vrei să afli. Am aeţi[20] printre strămoşii mamei mele. E vreo problemă?

Sigur că era! De la războiul din Vietnam, amestecul de rase nu mai era în vogă în Asia. Cine nu avea caracteristicile perfecte ale grupului său etnic era imediat bănuit că era vlăstarul nedorit al unui soldat american şi al unei fete de doi bani. Sally-Mei-ying probabil că suferise din cauza diferenţei.

— Deloc, răspunse Mercenarul. Tocmai îmi spuneam: „Femeia asta pare să aibă sânge aet şi i se potriveşte de minune”.

Ea dădu din umeri, dar văzu că se reţinea să nu râdă.

— Ce te face să crezi că aş fi putut să fiu urmărit? întrebă Mercenarul, ca să reorienteze discuţia pe un teren mai

[20] Aborigeni din Filipine (n. a.).

profesional.

— N-ai remarcat că, de la o vreme, de la CIA au loc scurgeri de informaţii?

Frost fu gata să tresară. Fata asta ar fi fost în stare să-i prezinte arborele genealogic al lui Greg DePaul până la a zecea generaţie!

— Bineînţeles. Dar de ce ar interesa asta pe cei de la RHKPF?

— Ne interesează, pentru că în lupta împotriva invaziei lumii de către triade, toate forţele de poliţie ale ţărilor ameninţate trebuie să fie solidare. Suntem confruntaţi cu aceeaşi problemă, căpitane Frost.

Mercenarul observă că Sally se îndrepta acum spre sud-est şi se întrebă unde îl ducea să cineze, dar lăsă deoparte aceste preocupări culinare şi se mulţumi să o invite pe frumoasa agentă să-i vorbească mai mult despre scurgerile de informaţii de la CIA.

— De un an de zile urmăresc, practic, pas cu pas activităţile lui Richard Wong, de la cabinetul So & Karbhari. Această filare m-a făcut să descopăr multe lucruri care interesează în egală măsură CIA şi Secţia Specială. Am descoperit mai ales că Bill Cagen, corespondent al CIA la Shanghai, s-a lăsat corupt de Richard Wong. Ba chiar se pregătea să meargă mult mai departe decât corupţia, pentru că punea la cale împreună cu Wong răpirea Tatianei Zadkin.

— Cred că asta te-a şocat, zise ironic Mercenarul, trăgând iar din ţigară.

— Iniţial, nu ştiam nimic din ce se urzea, recunoscu Sally. Ştiam doar că se punea ceva la cale şi că acel Cagen era complice. De aceea, când au luat hotărârea să-l înlocuiască pe Cagen cu Chester Dowell, am crezut că e bine să ies puţin din umbră şi să-l avertizez asupra pericolului care planează asupra lui. Din păcate, nu m-a ascultat.

Sally păstră o scurtă tăcere, apoi zise teatral:

— Şi a murit.

Se îndreptau în mod clar spre sud-vest şi se depărtau de oraşul vechi, dar Frost avea alte preocupări decât cea a stabilirii itinerarului.

— Abia după moartea lui Chester Dowell am aflat foarte exact ce planuri aveau Wong şi Lee Tigrul. Dar, dacă vrei să ne întoarcem la povestea infiltrării CIA de către triade, trebuie să ne întoarcem şi mai mult în timp, în perioada în care s-a constituit *French Connection.*

— Vrei să spui că…

— Da, confirmă chinezoaica. Trebuie să ne întoarcem în perioada în care francezii luptau în Indochina împotriva Vietminh-ului.

Mercenarul cunoştea foarte bine povestea asta. Constituia una dintre paginile cele mai sumbre ale istoriei CIA şi SDECE-ului, serviciul secret francez din acea epocă.

— Ajungem, deci, în 1950 la Saigon?

Sally confirmă din nou.

Frost îşi puse memoria la treabă. Războiul era pe cale să ia o întorsătură proastă pentru francezi şi, în consecinţă, pentru serviciile lor secrete. Atunci au luat hotărârea să favorizeze contra-gherila şi, ca să lupte împotriva armatei lui Ho Shi Minh, au angajat mii de mercenari locali. Dar operaţiunea trebuia bine finanţată şi ce putea să fie mai lucrativ, în acea regiune, decât comerţul cu opiu şi heroină? Planul pus la cale de SDECE a primit numele de Operaţiunea X. Logistica a fost încredinţată aşa-numitului GMCA, Grupul Mixt de Comando Aeropurtat, sub ordinele comandantului Trinquier. Responsabil pentru operaţiune din partea SDECE-ului era colonelul Belleux şi, pentru corpul expediţionar, generalul Salan, în legătură cu Biroul Doi, serviciul de informaţii al armatei franceze.

În timp ce Frost recapitula cu glas tare, Sally dădea din cap. Mercenarul trase iar din ţigară şi continuă:

— Această organizaţie, pentru prima dată în istorie, va ridica traficul de opiu la nivel internaţional. Se poate spune că în asta constă sursa tuturor problemelor pe care le cunoaştem azi, cu mult timp înainte de apariţia cartelului columbian.

— Exact, aprobă Sally Tsui.

— Cumpărat de la triburile Meos din Tinkin şi din Laos, opiul a fost transportat la Saigon şi încredinţat unei triade pe nume Bihn Xuyen.

— Asta înseamnă „Piraţii Râului”, traduse chinezoaica.

Frost aruncă ţigara afară din maşină şi continuă:

— Drogul intra atunci la Cholon, cartierul chinez din Saigon. Acolo, corsicani din viitoarea *French Connection* îl transformau în heroină. După vânzarea în regiune, profiturile erau împărţite între triada Bihn Xuyen şi GMCA. Pentru osteneala lor, corsicanii nu luau bani, ci se mulţumeau să ia o parte din marfa pe care o trimiteau la Marsilia.

Urmă un moment de tăcere, în care îşi „răsfoi” memoria, iar tânăra femeie profită ca să intervină:

— Operaţiunea a luat însă o întorsătură proastă când GMCA a

vrut să scadă preţul opiului. Furioase, triburile Meos au decis să lovească acolo unde durea mai tare: şi-au deschis teritoriul Vietminh-ului. Astfel, generalul Giap a putut să-i încercuiască pe francezi într-o cuvetă pe nume Dien Bien Phu. CIA a intervenit la puţin timp după aceea. Fascinaţi de ingeniozitatea operaţiunii organizată de Trinquier, responsabilii locali ai CIA, cărora le plăceau aceste metode, au propus francezilor să intre în serviciul lor. Trinquier a refuzat. Tensiunea a crescut. A început războiul rece între serviciile franceze şi cele americane.

— Urmarea, reluă Frost, se învaţă în toate şcolile de spionaj din lume, căci constituie un fapt unic. În 1955, francezii, îngrijoraţi de ofensivele permanente ale celor de la CIA, au mobilizat triada Bihn Xuyen şi mercenarii corsicani ca să formeze un batalion la Saigon. Şi, în luna aprilie a aceluiaşi an, CIA şi armata sud-vietnameză au trecut la asaltul trupelor SDECE-ului. Va fi prima şi ultima dată în istorie când două servicii secrete occidentale vor intra în război deschis.

Sally, care reţinuse cifrele, i-a amintit Mercenarului că bătălia făcuse cinci sute de morţi, două mii de răniţi şi douăzeci de mii de oameni fără adăpost, fără a mai pune la socoteală pagubele cauzate la Saigon.

SDECE-ul a fost bătut, triada Bihn Xuyen alungată de la Cholon şi înlocuită cu cea a preşedintelui Ngo Dihu Diem, care a reluat importul de opiu direct cu producătorii din Triunghiul de Aur, făcând din Bangkok placa turnantă a traficului mondial de droguri. Corsicanii şi-au păstrat filiera, care avea să ia amploare şi să devină Filiera Franceză.

— În mod ciudat, conchise Sally, în urma acestei duble înfrângeri datează încorporarea a numeroase triade indochineze în serviciile speciale franceze şi implantarea reţelelor lor la Paris. La fel s-a întâmplat şi de partea americană.

— Cunosc urmarea, zise Mercenarul. CIA avea baze de retragere în insula Hainan, care era deja bine colonizată de triadele de la Hong Kong. Legăturile s-au făcut în mod natural. CIA şi-a făcut un obicei din a-i pune la treabă pe oamenii din 14 K, mai apoi din Ah Kong şi, mai târziu, din Tai Heun Chai. Unii au fost chiar angajaţi ca agenţi speciali.

Urmă o tăcere, în timp ce Volkswagen-ul se deplasa cu viteză pe aleea Huaihaui Zhonglu. Frost vorbise destul. Dar Sally Tsui simţea nevoia să precizeze lucrurile şi continuă, după ce luă o gură mare de aer poluat:

— Dar un chinez membru al unei triade rămâne, înainte de

orice, fidel naţionalităţii sale şi organizaţiei lui secrete. În felul ăsta, după patruzeci de ani în care aţi lăsat cancerul să se instaleze în *Intelligence Service*, v-aţi trezit, în cadrul Diviziei Analize de la Langley, cu un individ bine plasat pentru care interesele lui Lee Tigrul treceau înaintea intereselor CIA.

Era foarte clar. Iată de ce nişte tipi angajaţi de un „chinez” îi cunoştea itinerarul spre Hanksville. Lată cum duşmanul cunoscuse destinaţia Tatianei şi a lui Bob Scorsoni la Chicago. De patruzeci de ani de când viermele se afla în fruct, ar fi fost destul de greu să-i descoperi urmaşii. Căci era clar că „trădătorul” nu era unul dintre agenţii angajaţi în anii ’50, ci unul sau mai mulţi din „puii” lui. Avea să fie şi mai greu de detectat, căci se putea foarte bine să fie un agent bun în afara activităţilor sale pentru Tai Heun Chai. Mereu principiul lui Yin şi Yang.

Mercenarul simţi un gust amar în gură. Datorită informatorului lor, Richard Wong şi Lee Tigrul erau, fără îndoială, deja la curent cu venirea la Shanghai a unui trimis de la Langley. „Comitetul de primire” probabil că acum îşi pregătea armele.

În rest, după ce înţeleseseră, după răpirea Tatianei, că existau scurgeri de informaţii la un nivel ridicat al ierarhiei Companiei, Frost şi DePaul pregătiseră călătoria în China singuri şi în cel mai mare secret.

Deci, banda lui Lee Tigrul trebuia, în principiu, să nu cunoască identitatea şi semnalmentele lui Frost. În principiu…

CAPITOLUL V

Farurile maşinii Golf străpungeau întunericul. Noaptea devenea mai densă, mai ceţoasă, pe măsură ce ajungeau la periferia oraşului Shanghai şi se apropiau de râul Huangpu. Când făcură la dreapta pe Bansogyanlu, Mercenarul înţelese că Sally nu avea intenţia să-l ducă imediat la un restaurant.

— Vreau să-ţi arăt ceva, zise ea.

— Vrei să-mi arăţi Pudong *by night?* întrebă Frost, sceptic.

— Dacă n-ai mai fost la Shanghai de trei ani sau mai de mult, va fi, în orice caz, o vizită foarte instructivă.

Spaţiul înconjurător era deja diferit. La acea oră erau mai puţine maşini pe drum şi mai multe camioane. Mai erau şi autocare pline cu muncitori care mergeau la schimbul de noapte. Şoseaua era lipicioasă din cauza pământului noroios adus de roţile vehiculelor din şantier. Departe, în spatele orizontului plat al râului, luminile giganticului şantier se reflectau în ceaţă şi transformau cerul într-o cupolă bătând în portocaliu.

În timp ce virau ca să apuce pe drumul ce ducea în port, Mercenarul remarcă faptul că „roiuri” de mici prăvălioare se îngrămădiseră deja între stâlpi. După toate aparenţele, erau acolo de toate, dar mai ales produse alimentare pentru muncitorii din şantier. Chinezii erau pasionaţi de comerţ! Şi asta în sensul cel mai acut al supravieţuirii. Podul nu era încă gata, iar pe dedesubt se şi deschideau magazinaşe. Totul era bun, fie că era vorba de afaceri mari sau, pur şi simplu, de asigurarea supravieţuirii – imediat ce un loc putea să fie ocupat, el nu rămânea niciodată liber.

Dar şocul cel mare îl resimţi abia după trecerea podului. Impresia era, pur şi simplu, zdrobitoare! Cât vedeai cu ochii, hectar după hectar, se înşirau blocuri-turn pentru birouri, depozite şi uzine. Se terminase cu lampioanele şi cu felinarele învechite la colţul străzilor înguste. Aici domneau neoanele şi iluminaţia modernă. Ferestrele unor birouri erau luminate, dovedind că în interior oamenii lucrau în pofida orei târzii. În ceea ce priveşte depozitele şi uzinele de tot felul, acestea funcţionau practic fără întrerupere.

Sally îi prezentă totul. Începură cu docurile. Instalaţiile portuare, ca cele de la Rotterdam şi Yokohama, erau nişte jucării

în comparaţie cu „bazilicile” de metal şi de beton care se înălţau pe chei. Apoi îi arătă rafinăria Elf, una dintre cele mai mari din Asia, apoi uzina Volkswagen. Aproape toate industriile prezente la Pudong erau de origine străină.

— Iată Bursa din Shanghai, zise Sally, arătându-i Mercenarului un cub colosal din sticlă.

La câţiva kilometri, mergând înapoi spre confluenţa râului Huangpu şi Yangzi, se afla un complex şi mai impresionant prin dimensiuni, botezat cu modestie Centrul Comercial şi Financiar al secolului XXII.

— Şi acum, zise Sally Tsui, pornind în direcţia podului de la Nanpu, îţi voi arăta de ce-am venit aici.

Intrară pe un drum lat şi străbătură patru-cinci kilometri. După toate aparenţele, jumătate din întreprinderile industriale funcţionau deja. Iar în privinţa celorlalte, construcţiile şantierului erau foarte avansate. Ce avea să se întâmple, peste zece ani, cu miile şi miile de ţărani veniţi să lucreze pe şantier, atunci când nu va mai fi nevoie de ei?

Schimbările bruşte ar fi putut să ducă la explozii sociale în oraşele noi precum Pudong şi Shenzhen.

— Aproape că am ajuns, îl anunţă Sally. Voi reduce viteza înainte, ca să nu fac asta chiar în faţă. S-ar putea să-i alertez.

Mirat, Frost aruncă o privire în dreapta şi văzu defilând o clădire lungă şi scundă, protejată de un gard de fier. Locul semăna cu un depozit. În curte, paznicii însoţiţi de câini îşi făceau rondul.

— Nu-mi dau seama ce… începu Mercenarul.

— Aşteaptă, zise Sally.

Ajunseseră în dreptul porţii metalice care închidea gardul, când Sally îi zise:

— Acolo, priveşte.

Pe poartă se aflau două panouri standard. Unul purta numărul de cadastru al lotului. Celălalt, motivul social al proprietarului sau locatarului acelui loc. Şi sub al doilea panou stătea scris „So & Karbhari, Attomeys at Low, Kowloon, Hong Kong”.

Frost dădu din cap, gânditor.

— Aici sunt prietenii noştri dragi. Patronii lui Richard Wong.

— Indiscutabil, răspunse chinezoaica pe un ton uşor ironic.

Şi, brusc, Mercenarul înţelese de ce îi arătase acel depozit.

— Bineînţeles! zise el, scoţând o ţigară îndoită din pachet. Seamănă cu orice, numai cu un cabinet de avocatură nu. Ştii ce fac aici?

— Habar n-am. Dar aş băga mâna în foc că are legătură cu ce ne interesează pe noi.

— Să nu faci asta, zise Mercenarul.

— Ce?

— Să bagi mâna în foc! Ar fi mare păcat!

Tânăra femeie se întoarse o clipă spre el şi îl privi ca şi cum şi-ar fi pus întrebări despre sănătatea lui mintală.

Apoi Frost îi oferi o ţigară, pe care ea o luă, zâmbind.

— Chiar eşti un tip ciudat, căpitane Frost.

— Asta îmi permite să rezolv cu brio situaţiile cele mai încâlcite, răspunse cu modestie Mercenarul, oferindu-i foc.

Vântul o obligă pe Sally să se aplece spre el ca să-şi aprindă ţigara şi îi simţi o clipă efluviile parfumului. Apoi se depărtă de el şi trase primul fum, ridicând nasul spre cer. Mercenarul se uită la ea şi o găsi extrem de tulburătoare. În maşina decapotabilă care se deplasa cu o viteză moderată în noaptea călduţă din Shanghai, aerul mării le mângâia faţa şi le flutura părul. Mirosuri puternice, venind dinspre Marea Galbenă, traversau ca o hoardă zona gigantică de la Pudong şi le umpleau nările. Scena ar fi părut romantică. Numai că mediul înconjurător nu era în aceeaşi notă, iar gazele de eşapament de la camioanele mari şi emanaţiile terminalelor petroliere poluau miresmele marine.

În timp ce trăgea din ţigară, Frost încercă să treacă în revistă ce aflase. Informaţiile nu-l duceau prea departe, iar toată lumea era convinsă că triada THC a lui Lee Tigrul o răpise pe Tatiana ca să scoată de la ea un secret. Dar care? Căci un lucru era evident: nu fusese răpită ca să se obţină o răscumpărare!

— Ai avut contacte cu Cagen? întrebă Mercenarul.

— Niciodată direct. L-am filat de câteva ori, atâta tot.

Cu siguranţă că Bill Cagen ştia ce căutau. El trebuia făcut să vorbească.

— Sally, ai putea să mă laşi la Consulatul Statelor Unite?

Ea îl privi şi schiţă un zâmbet.

— Parcă mă invitaseşi la cină! protestă ea.

— Mai întâi te duc să vizitezi consulatul, încălcând toate dispoziţiile şefilor mei. Pe urmă, promit, vom merge să cinăm în oraş.

— Bine, spuse Sally Tsui, suspinând cu resemnare. Presupun că n-am de ales. Să mergem la consulat. Trebuia să bănuiesc că nu eşti un om de cuvânt. Peter m-a avertizat.

— Peter?

— Peter Driscoll[21]. Mi-a spus că eşti profitor cu femeile…

— Ticălosul! Peter a fost totdeauna gelos pe succesele mele.

Ea râse, dând capul uşor pe spate. Frost îşi zise din nou că era nemaipomenit de tentantă.

— De unde ştiai că Chester Dowell era în pericol?

— Nu ştiam, dar aveam toate motivele să bănuiesc asta. Wong şi şefii lui nu aveau cum să vadă cu ochi buni venirea înlocuitorului. Când am constatat că Wong îi aruncase în braţe o fată din „şeptelul" lui, am înţeles că avea intenţia să-l îmbrobodească. Un copil ar fi ajuns şi el la aceeaşi concluzie.

— Poate că nu, răspunse Mercenarul, dar chestia se înţelege de la sine. Dar cum ai obţinut dovada că asasinii lui Dowell sunt Wong şi Lee?

Agentul special Tsui Mei-ying de la RHKPF îşi luă o clipă ochii de la drum şi îi aruncă o privire maliţioasă.

— Ha! Ha! Eşti curios!

Frost fu nevoit să mărturisească că da, observând în acelaşi timp că micuţa se deda unei familiarităţi ciudate.

— În realitate, n-am nici o dovadă. Am obţinut mărturia unei persoane care se afla acolo în momentul asasinatului.

— Ca să vezi ce simple sunt lucrurile!

— Păi, da! replică Sally. Fata pe care Wong i-o aruncase în braţe este o anume Lin Ying, o… cum ziceţi voi? Un fel de *call-girl.* După toate aparenţele, Dowell nu bănuia nimic.

— Şi ştii unde poate să fie întâlnită această Lin Ying? întrebă el.

Curiozitatea lui o făcu pe Sally să zâmbească.

— Bineînţeles. Dar să ştii că nu-ţi va spune nimic mai mult decât mi-a spus mie. De fapt, dacă vrei detalii, pot să te informez că a fost omorât de „bastonul roşu" al lui Lee, un anume Huang Kaixiang, un *chua.*

Frost dădu din cap. În China şi chiar în lumea întreagă, aceşti *chua* erau pentru triade ceea ce sicilienii erau pentru Mafia italo-americană.

— Fata regretă dezvăluirile pe care mi le-a făcut. E moartă de frică şi o înţeleg foarte bine. La vârsta ei, perspectiva de a-şi termina viaţa într-un fotoliu cu rotile nu e deloc tentantă!

— Cum ai reuşit să vorbeşti cu ea?

Avu impresia că întrebarea o stingherea pe tânăra femeie.

— Există nişte stabilimente care cuprind băi de aburi, saloane

[21] Şeful RHKPF (n. a.).

de masaj, jacuzzi etc., unde femei, precum Lin Ying, pot să-şi ducă clienţii sau, eventual, clientele şi…

— Înţeleg, zise Mercenarul. I-ai comandat un masaj deosebit şi, în loc de asta, ai tras-o de limbă.

— Ăăă… Hmmm… Da, s-ar putea spune şi aşa.

— Cum se numeşte locul cu pricina?

— *Mayo-gwantsi.* Oficial, însă, e un hammam.

— Sally, zise Mercenarul, cred că-ţi voi furniza motive serioase să crezi avertismentele lui Peter Driscoll.

— Bănuiam!

Tânăra femeie râse din nou, dând uşor capul pe spate.

— Ce-ai zice de o masă rapidă la o tarabă din colţul străzii, după consulat? Pe… pe urmă cred că mă voi duce la *Mayo-gwantsi* să văd dacă domnişoara Lin Ying nu se află cumva acolo. Unde e chestia asta?

Sally ezită o clipă.

— Spre Wanhangdu Lu, răspunse ea. Dar…

— Iartă-mă, Sally, spuse Mercenarul. Îţi promit că te voi invita la un adevărat festin mâine seară. Prea sunt nerăbdător să o întâlnesc pe această tânără persoană.

— Nu e asta, zise Sally. E…

Mercenarul era nerăbdător.

— Ce?

Tânăra femeie se uită la el. I se păru că roşise.

— *Mayo-gwantsi* este ascuns într-un labirint de *lilong-uri.* Nu te vei putea orienta.

Urmă o tăcere, inspiră adânc şi zise:

— Te voi însoţi. Putem merge acolo ca un cuplu. Ar fi mult mai simplu.

*

Trecuse deja de ora douăzeci şi două când toate condiţiile fură întrunite pentru transmiterea unui mesaj Centralei de la Langley, în Virginia.

Sosirea la Consulatul Statelor Unite din Shanghai fusese plină de întâmplări neprevăzute şi în acelaşi timp ciudate. Funcţionarii locali nu mai văzuseră niciodată una ca asta. Mai întâi, Bill Cagen, aflat în post de mulţi ani, fusese răpit de băieţii de la CIA şi repatriat. Apoi, încântătorul lui înlocuitor, domnul Chester Dowell, abia sosit, avusese indecenţa să se lase ucis de gangsteri. Şi încă de gangsteri chinezi! Şi acum, acest chior mustăcios, pentru care regulile elementare ale politeții erau mai

ermetice decât limba ebraică şi care venise, chipurile, să facă ordine aici! Fusese vorba să treacă precum un bolid să-şi ia armele sosite cu valiza diplomatică şi să nu-şi mai arate niciodată mutra şi iată că revenea doar după câteva ore şi, culmea, însoţit de o chinezoaică, amenințându-i pe oamenii cinstiţi cu moartea dacă nu era lăsat imediat să transmită un mesaj top secret în State!

Frost zâmbi, gândindu-se la ce putuse să treacă prin capul. Acelor funcţionari deranjaţi la o oră atât de târzie.

Din fericire, Walter Crumpet, responsabilul cu cifrul şi comunicaţiile, era mai puţin limitat decât ceilalţi. A fost nevoie să fie deranjat de acasă, ca să vină la consulat şi să facă cele necesare.

Acum Mercenarul se afla singur în sala de transmisiuni. Optă pentru telefonul-satelit codificat, care era totuşi mijlocul cel mai comod pentru explicaţii detaliate. Crumpet şi Sally stăteau de vorbă în încăperea vecină. În cele din urmă, ora târzie constituia un avantaj, căci la Washington era probabil unsprezece dimineaţa, iar Frost era sigur că va putea să dea de Greg în clădirile Centralei.

După nici un minut, auzi glasul lui Greg.

— Hank! Ce s-a întâmplat? Stabilisem...

— Aprinde o ţigară şi ascultă în loc să te agiţi, răspunse Mercenarul cu respectul de care dăduse totdeauna dovadă faţă de autorităţi.

Frost relată în câteva cuvinte situația.

— Agentul special Tsui Mei-ying este o adevărată perlă, Greg. Ar fi trebuit, totuşi, să îmi spui că i se poate spune şi Sally.

— Nu ţi-am spus? răspunse ipocrit omul de la CIA.

Era grozav să poţi vorbi aşa, pe deasupra oceanelor, ştiind că vocea ta era transportată sub formă de mesaje codificate, pe care le captau centralele de informaţii din lumea întreagă şi le stocau, încercând să le descifreze. Unele reuşeau după luni de zile, altele după ani, majoritatea, niciodată. Oricum, când înţelegeau, mesajul nu mai prezenta nici un interes.

— Să nu te laşi răpit de o chinezoaică frumoasă, îl sfătui colonelul DePaul. Vreau să te mai văd!

— Fi liniştit, Greg. Ştii foarte bine că încă nu s-a născut femeia care să... în fine. În afară de asta, te-am sunat ca să-ţi spun două lucruri. Unul: scurgerea de informaţii vine foarte sigur de la Divizia Analize. După părerea lui. Sally, ar trebui căutat un chinez membru al unei triade, care a fost la Saigon în 1955, dacă

înţelegi ce vreau să spun…

Greg DePaul înţelegea foarte bine.

— Bineînţeles. Îmi reproşez că n-am avut eu însumi această idee. Iar faptul că Divizia Analize a uitat chiar ea să aibă această idee este, pur şi simplu, inexplicabil. Doar dacă nu cumva, bineînţeles, chinezul cu pricina, sau unul dintre discipolii săi, acţionează chiar în cadrul diviziei şi nu lasă să treacă decât ce îl interesează.

— Exact, aprobă Henry Stimson Frost. Doi: după domnişoara Tsui, Cagen ştie ce aşteaptă Tigrul şi Wong de la Tatiana.

— Asta, băiete, o ştiam şi eu. Dar nu pot, totuşi, să-l tai pe Bill feliuţe ca să-l fac să spună ceea ce vrea să ascundă cu orice preţ.

Apoi cei doi bărbaţi îşi urară succes şi închiseră.

*

Intrarea de la *Mayo-gwantsi* era în întregime din bambus. Faţadă de bambus, recepţie de bambus, tejghea de bambus. Peste tot era bambus, brut sau sculptat, împodobit cu tapiserii roşii. Frost lăsă în grija lui Sally formalităţile de intrare. Fiecare primi un halat, un prosop şi li se ură o seară excelentă.

Totul era structurat în jurul unei mari băi de aburi centrale. Culoarele care deserveau saloanele de masaj şi cabinele de baie formau într-un fel un drum în cerc, de la care porneau, ca nişte ramuri sau ca razele unui soare, alte culoare de o mai mică importanţă, care probabil că deserveau încăperile tehnice, administrative, ba chiar şi camerele personalului. Construcţia urmase în mod vizibil traseul capricios al *lilong*-urilor şi era făcută din pereţi solizi.

Era cald şi umezeala era impresionantă. La dreapta, culoarul principal deservea saloanele „speciale”, iar la stânga, cabinele celor care foloseau baia centrală. La dreapta, celibatari, cupluri avide de senzaţii tari şi câţiva turişti. La stânga, micile familii care veneau la baie. Toată acea lume se întâlnea în antreul de bambus, apoi se despărţea, ajungând la baia propriu-zisă. Oamenii se vedeau, treceau unii pe lângă alţii, ba chiar îşi vorbeau, între vecini şi asta cu cea mai mare naturaleţe. Şi toată lumea era mulţumită.

Frost şi Sally porniră singuri pe culoarul din dreapta, cu pereţii împodobiţi cu dragoni şi mici aplicaţii aurii.

Înainte de a ajunge la salonul pe care îl primiseră, Sally şi Mercenarul trecură prin faţa a trei culoare secundare, dintre care

unul avea podeaua în mod ciudat acoperită de o reţea de: bambus fixată doar cu fire subţiri de rafie. Frost privi acel covor cu mult interes.

— Ăsta se numeşte covor pocnitor, spuse Sally. Te scuteşte să pui paznici într-un loc al cărui acces vrei să fie protejat. Funcţionează precum un semnal de alarmă. Dacă faci greşeala să calci pe el, declanşezi un zgomot în cascadă, care ar putea să trezească şi morţii de aici până la Beijing.

Cu excepţia numelui, Mercenarul cunoştea această stratagemă. Era un dispozitiv de origine japoneză, foarte eficace, dar rar folosit în lumea modernă.

Cu excepţia persoanelor încântătoare care le luaseră banii la intrare, părea că nu există nici un paznic.

— Şi ce fac domnii care doresc să-şi aleagă o fată? întrebă Frost care, înainte de a părăsi consulatul, din motive de discreţie uşor de înţeles, îşi pusese din nou ochelarii negri.

— Merg la dreapta, în fundul culoarului, răspunse Sally, deschizând uşa salonului lor.

Intrară.

— Cred că e salonul unde a fost ucis Dowell, zise Sally, reţinându-şi un fior.

— Şi Lin Ying?

— E ocupată. Am cerut să ne fie trimisă. Îşi termină lectura, face un duş şi vine la noi. Femeia de la recepţie mi-a spus că nu mai durează mult. Până atunci, ne-a sfătuit să începem singuri. De fapt, avem tot timpul, *Mayo-gwantsi* închide la două dimineaţa.

Frost zâmbi.

— Crezi că riscăm să stârnim suspiciuni comandând-o pe Lin Ying?

— Nu. Se întâmplă destul de frecvent ca un cuplu să comande încă o femeie. Nu ştiu dacă ai remarcat, la sosire, la stânga ghişeului, o femeie bătrână care fuma o pipă moţăind…

— Cea care avea un cap de şopârlă şi dormea ca o şopârlă?

— Să nu te laşi înşelat. Femeia aceea e fizionomista stabilimentului şi pot să-ţi spun că m-a recunoscut. Pentru că ultima dată când am fost aici am cerut-o pe Lin Ying, lucrul acesta n-a trezit mirare.

— Şi dacă Lin Ying a vorbit de vizita ta lui Wong sau „bastonului roşu”?

— Dacă ar vorbi despre asta, ar muri, răspunse Sally, punându-şi halatul pe un taburet.

Frost îşi puse şi el halatul jos şi aprinse o ţigară Camel.

— Şi noi la fel, adăugă Sally.

— Poftim?

— Dacă Lin Ying a vorbit, suntem morţi, căpitane Frost.

Mercenarul trase din ţigară.

— Nu-mi place acest gen de „prescurtare”, domnişoară Tsui.

Frost îi oferi o ţigară. Tânăra femeie refuză şi se duse să pornească jacuzzi.

— Ce doreşti? zise ea, întorcându-se spre el şi aducându-i o scrumieră de porţelan. Jacuzzi? Sau poate vrei să te uiţi la video…

Frost trase din ţigară şi se încruntă.

— Nu vreau video. Îmi închipui ce fel de program este prezentat într-un astfel de loc!

— Ai dreptate. Există tot ce vrei. De la pedofilia masculină şi feminină şi până la zoofilie şi toate formele de sado-masochism.

— Mă pot lipsi de aşa ceva, spuse Frost, suflând fumul spre marele ventilator din tavan, care agita aerul cald şi umed.

— Şi eu, zise chinezoaica, agăţându-şi vesta de şantung de un cuier, care împodobea peretele în spatele mesei de masaj. Cu ce începem? Jacuzzi sau masaj?

— Ascultă, Sally, poate că nu e nevoie să ne forţăm prea tare. Propun să ne mulţumim s-o aşteptăm pe Lin Ying, făcând mai bine cunoştinţă.

Ea se întoarse şi îl privi mirată.

— Căpitane Frost, când vorbeşti de făcut cunoştinţă, tare mi-e teamă ca exerciţiul să nu facă parte din figurile impuse!

— Îmi place limbajul tău metaforic, dar cred că nu înţeleg prea bine.

— Asta e şi impresia mea, răspunse Sally, începând să-şi coboare pe umeri bretelele rochiei. Ar trebui să ştii că aceste saloane sunt echipate cu mici deschizături pentru cei care vor să privească. Dacă vrem să fim credibili, trebuie să oferim acestor domni o prestaţie prezentabilă. Cu atât mai mult cu cât – şi mi-e teamă că asta am uitat să-ţi spun – *Mayo-gwantsi* îi aparţine lui Lee Tigrul. Nu ar fi deloc bine să fim remarcaţi.

După aceste cuvinte, rochia căzu pe podea. Şi Frost crezu că ţigara din colţul gurii avea să urmeze aceeaşi cale. Era prima dată în viaţa lui când se afla într-o situaţie atât de neobişnuită. Dar tânăra femeie avea dreptate. Erau obligaţi să fie activi.

Sally îşi scoase colanţii. La urma urmelor, propunerea era foarte tentantă, chiar dacă punerea în practică avea ceva

artificial. Şi, apoi, gândul că nişte grăsani dezgustători se vor uita la ei salivând şi gâfâind nu-l entuziasma deloc. Îşi zise că, zilele trecute, când venise s-o chestioneze pe Lin Ying, Sally fusese obligată să se sacrifice, din aceleaşi motive. Îi recunoscu meritele şi se hotărî să se lase în voia ei. Îi datora asta.

Lucrul cel mai greu era să-şi scoată hainele fără să-şi arate armele. Lăsându-se în jos, ca să desfacă de pe picior teaca cuţitului Gerber, apucă halatul şi reuşi să facă din tot un ghem pe masa de masaj. Apoi, cu preţul câtorva contorsiuni, se debarasă simultan de scurtă şi de tocul de piele pe care îl puse lângă halat. Reuşise. Acum se întoarse. Tsui Mei-ying se dezbrăcase şi se apropia, apărată doar de coafură, de cercei şi de ceas. Frost îşi zise că de cealaltă parte a peretelui se produceau probabil nişte infarcturi. Fata era frumoasă şi bine făcută, precum un fruct copt. Apoi uită de cei care trăgeau cu ochiul, uită de toate, chiar şi de Lin Ying, de Greg DePaul şi de misiune când, lipindu-se de el, Sally începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

— Am impresia că nici unul dintre noi nu va regreta că a fost constrâns la această mică înscenare, căpitane Frost, şopti ea strecurând un picior între picioarele sale.

— Ai argumente tari, Sally.

Cu ochii pe jumătate închişi, cu buzele întredeschise, chinezoaica aştepta să fie sărutată. El îi îndeplini cererea, în timp ce tânăra femeie se dezbrăca. Când se dezlipiră unul de celălalt, cămaşa căzuse pe un taburet şi pantalonii aveau să urmeze acelaşi drum. Sally zâmbi în lumina portocalie a lampioanelor.

Frost fu nevoit să se dea înapoi spre scrumieră ca să-şi stingă ţigara. Sally se ţinu după el şi se lipi de masa de masaj.

— Tu care-mi spune-ai mai adineauri că nu eşti prieten cu lumile orientale… murmură ea, scoţând uşor vârful limbii printre dinţi. Ce-ai zice dacă ţi-ar plăcea, căpitane Frost?

*

Directorul de la *Peace Hotel* era un om de vreo şaizeci de ani, slab la faţă, făcând parte dintre acei oameni care, îmbătrânind, păreau că se usucă pe picioare.

În faţa lui, se aflau Wong şi Huang Kaixiang, „bastonul roşu”.

— Mii de mulţumiri, domnule Wong, zise el, dar nu cred că aparatul vostru ne-ar putea interesa. Le voi vorbi, totuşi, despre el superiorilor mei. Trebuie să ştiţi că eu sunt doar un angajat şi că decizia pentru o investiţie de această natură nu poate să fie

luată decât de consiliul de administraţie.

— Trebuie să ştiţi că la două milioane de yuani, cu livrarea peste trei luni, noi suntem în acest moment cei mai buni şi, de foarte departe, cei mai ieftini de pe piaţă.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, dragă domnule, dar două milioane de yuani, chiar şi pentru un hotel ca al nostru, e totuşi o sumă! În plus, nu cred că patronii mei vor considera utilă achiziţia unui detector cu neutroni.

— Cu criminalitatea care creşte fulgerător, terorismul internaţional care atacă deja companiile noastre aeriene şi care, curând, va afecta toate instituţiile noastre, chiar şi cele mai venerabile, cred că ar trebui să vă luaţi măsuri de precauţie.

— Voi comunica neapărat propunerile dumneavoastră superiorilor mei, domnule Wong, fiţi sigur de asta, răspunse directorul de la *Peace Hotel.*

Nu trebuie să-ţi contrazici niciodată interlocutorul, dar nu înţelegea deloc de ce acei oameni voiau cu orice preţ să-i bage pe gât un detector cu neutroni.

— Am reperat locul ideal pentru amplasarea aparatului, insistă Richard Wong. Între uşa de la intrare şi recepţie. În plus, asta ar permite, bagajele fiind transportate de *groom,* să fie trecute prin faţa detectorului cu maximum de discreţie şi de eficacitate.

Directorul dădu din cap.

— Dacă îl plasaţi mai departe în hol, continuă Wong, nu veţi mai putea controla decât bagajele care se îndreaptă spre ascensor, iar ce va merge spre sala seifurilor va scăpa de orice supraveghere. Pot să-mi permit o întrebare indiscretă, domnule Ciu?

Domnul Ciu dădu iar din cap. O lungă practică în acest domeniu îl învăţase să-şi reţină agasarea şi să o transforme în zâmbet mieros.

— Aveţi multe depozite în sala seifurilor? întrebă Wong.

— Un anumit număr, răspunse evaziv directorul de la *Peace Hotel.*

— Aceste săli de seifuri de la hoteluri mi se par a fi locul ideal pentru plasarea unei bombe, zise Wong. Sunt la fel de vulnerabile ca acele seifuri automate din gări.

— Sunt sigur că aveţi dreptate, zise Ciu, zâmbind.

În acel moment, cineva bătu la uşa biroului.

— Intră, zise Ciu.

O angajată în taior negru şi un mic şorţ de dantelă albă se apropie cu o tavă, pe care o aşează pe masa joasă din faţa celor

trei bărbaţi.

— Serviţi, vă rog, zise Ciu.

Wong îşi continuă discursul:

— În acest moment, sistemele de detecţie, în afara canalului detector de metal care, după cum indică şi numele, nu detectează decât metalele, se compun în mod esenţial din aparate cu raze X, care, cele mai scumpe, costă în jur de două sute de mii de yuani, dar care cer o interpretare vizuală a rezultatelor, ceea ce le face practic inutilizabile în cazul care ne interesează.

Ciu se abţinu să spună că acel caz nu-l interesa deloc şi, cu o politeţe foarte tipică chinezilor, îşi lăsă agasantul interlocutor să continue:

— Pe urmă, mai perfecţionate, avem ceea ce se numeşte mâinile „adulmecătoare”. Ele detectează vaporii prin analiză electronică, dar au dezavantajul că costă de două ori mai scump decât aparatele cu raze X şi că detectează tot ce degajă azot, inclusiv, de exemplu, spray-urile. Ceea ce parazitează în mod deosebit operaţiunile de control.

— Înţeleg, murmură Ciu, în timp ce fata le turna ceaiul.

— În sfârşit, conchise în mod triumfător Richard Wong, ca foarte nou, avem acest aparat formidabil, rodul geniului cercetătorilor şi tehnicienilor noştri: detectorul cu neutroni. Principiul constă în bombardarea bagajelor cu neutroni şi analizarea radiaţiei gamma. Fişele au fost stabilite pentru toate produsele. De aceea, azi, suntem în măsură să inspectăm o mie două sute de bagaje într-o oră cu un singur aparat, care identifică cu precizie toate materialele, inclusiv pentrita, hexogenul şi Semtexul de tristă amintire, până acum imposibil de detectat şi care a fost, printre altele, folosit în atentatul aparatului Boeing al Companiei Pan Am deasupra localităţii Lockerbie şi a aparatului DC-5 al Companiei UTA, deasupra oraşului Tenerife...

Ciu aprobă cu o mişcare a capului.

— De ce nu propuneţi invenţia aceasta minunată companiilor aeriene americane, domnule Wong?

— Cred că americanii preferă să folosească aparate fabricate la ei. Un fel de protecţionism. Oricum, având în vedere ritmul prevăzut de producţie al detectoarelor cu neutroni, avem de muncă suficient de mult pentru ţara noastră timp de câţiva ani. Înainte de a ataca piaţa externă.

— Domnule Wong – Ciu se întoarse spre Huang Kaixiang, care

nu deschisese deloc gura – domnule, vă mulţumesc pentru explicaţiile pasionante şi, încă o dată, vă promit că le voi transmite negreşit superiorilor mei.

Apoi, indicând că discuţia se încheiase, omul se aplecă, luă ceaşca de ceai şi îi invită pe ceilalţi doi să facă la fel.

Zece minute mai târziu, Huang se instală la volanul unei maşini Audi 299, gri-metalizată, care aştepta pe Bund. Wong urcă în spate.

— Credeţi că rusoaica va accepta să ne întocmească planurile detectorului, şefule? întrebă „bastonul roşu” pornind motorul.

— Ăsta e un lucru de care nu mă îndoiesc, Huang, răspunse Wong cu siguranţă. Dar azi dimineaţă am primit un mesaj de la Langley. După toate aparenţele, CIA nu a prea gustat gluma şi ne-a trimis unul dintre cei mai periculoşi agenţi.

— Ştiţi cine? întrebă „bastonul roşu”.

— Încă nu, Huang, dar, când voi afla, acest domn nu va mai avea prea multe minute de trăit.

Un zâmbet feroce schimonosi faţa lui Huang Kaixiang.

— Iar acest Ciu, credeţi că va accepta?

Richard Wong rânji ameninţător.

— Nu. Dar îl vom ajuta să ia decizia care se impune.

— Nu înţeleg, zise Huang, ocolind un biciclist.

— Totuşi, e simplu, zise Wong. Vei cumpăra nişte haine occidentale elegante pentru unul dintre oamenii tăi. Vei alege unul care vorbeşte cantoneza şi engleza şi care are ţinută. Îi fabrici un trecut de om de afaceri din Hong Kong şi îl vei pune să închirieze o cameră la *Peace Hotel.* O cameră *şi* un seif. În seif va pune o încărcătură de Semtex, pe care i-o vom furniza noi, cu un dispozitiv de aprindere cu ceas. Cred că după acest atentat odios, domnul Ciu va fi mult mai interesat de propunerea mea.

Huang Kaixiang râse zgomotos.

— Cred că comenzile vor curge în mod miraculos, şefule!

CAPITOLUL VI

Lungit pe burtă pe masa de masaj, Henry Stimson Frost se lăsa în voia mâinilor lui Sally, care îi ungea corpul cu ulei parfumat. Nu mai avea pe el decât ceasul şi ochelarii negri. Ca o măsură de prudenţă, scosese arma din toc şi o lăsase ascunsă sub halatul împăturit la căpătâiul mesei de masaj. Oricând ar fi putut să primească o vizită neprietenească.

Prin masaje lungi şi regulate, Sally se străduia să facă uleiul să pătrundă în pielea Mercenarului.

— Ce de cicatrice! murmură ea.

Apoi prinse curaj şi una dintre mâini se aventură în jos, explorând părţile cele mai intime ale anatomiei lui Frost, în timp ce cealaltă îi fricţiona ceafa, stârnind în el valuri de plăcere.

— Probabil că semăn cu o sardea scoasă din cutie, mormăi americanul.

— Taci, îi ordonă chinezoaica.

El simţi un curent uşor de aer când se deplasă ca să ia din nou ulei din flacon, după care tânăra femeie trecu la picioare. Laba picioarelor, apoi pulpele şi, încetişor, prin înaintări succesive, degetele delicate ale fetei alunecară spre zonele secrete.

Frost mârâi de plăcere.

Apoi, din nou, mâinile magice ale lui Sally îl părăsiră. Abia dacă îi simţi mişcarea suplă când urcă pe masă şi încălecă pe el. Un contact nou îl electriză când, aplecându-se asupra lui, cu mâinile sprijinite pe masă, chinezoaica îşi lăsă sfârcurile sânilor să se plimbe pe spatele lui. Pieptul, suplu şi tare totodată, era fabulos şi aluneca liber pe pielea unsă cu ulei a americanului. Apoi, puţin câte puţin, îl apăsă mai precis şi o simţi strivindu-se cu voluptate de el.

Tânăra femeie gâfâia uşor şi Mercenarul ştia că şi ei îi făcea plăcere la fel ca lui. Apoi îl întoarse şi deveni mai tandră, sărutându-l pe gât, pe umeri, pe piept. Se amuză apoi muşcându-l uşor de sfârcul sânilor. De fiecare dată când Frost întindea mâna ca s-o mângâie, ea îl respingea. Dar dorinţa lui devenea din ce în ce mai greu de stăpânit şi Mercenarului nu-i plăcea să stea inactiv. O prinse hotărât pe chinezoaică de sâni şi începu să-i mângâie încetişor.

Ea însă avea alte idei în cap. Brusc, cu un gest autoritar, îi

depărtă mâinile, îşi apucă ea însăşi sânii şi prinse sexul întărit al bărbatului cu ochelari negri între cele două globuri tari.

Senzaţia neaşteptată a pielii catifelate asupra sexului său îi provocă un gâfâit de stupoare şi plăcere.

Încântată de acest efect, agentul special Tsui Mei-ying chicoti uşor. Dorinţa Mercenarului atinse curând paroxismul. O prinse de umeri şi vru să o răstoarne pe masa de masaj. Nu mai rezista. Dar ea se opuse, ridică ochii spre el şi îl privi cu un zâmbet ştrengăresc.

— Stai cuminte. Vreau să fac eu totul…

Dacă s-ar fi cunoscut de mult timp, Frost ar fi acceptat. Dar, fiind prima dată, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Hotărî, totuşi, să-i mai acorde o amânare şi calvarul reîncepu, mai blând şi mai iritant decât înainte.

Sexul său, prins între cei doi sâni, era la un pas de „explozie” şi avu nevoie de un curaj eroic ca să reziste când agentul Tsui începu o mişcare uşoară. Apoi, avu nevoie de şi mai mult curaj când simţi contactul limbii care îl gâdila. Gemu prelung de plăcere şi fu gata să termine.

Deodată, cu o supleţe fenomenală, asiatica se întoarse şi se răsturnă pe spate, deasupra lui, ca să-l fricţioneze cu fesele ei rotunde. Frost o prinse de şolduri ca să o atragă la el şi ea cedă. Frost o pătrunse astfel pe masa de masaj, apoi, punându-i mâinile pe pântece, o forţă să se lungească pe spate. Cu o mână îi prinse sânii şi pe cealaltă o lăsă să alunece până la perişorul negru care îi lucea între picioare.

Se zvârcoliră un moment ca doi şerpi în această poziţie acrobatică, apoi Mercenarul simţi venind orgasmul tinerei femei. Încordat ca un arc, Frost gemu şi îşi eliberă tensiunea în jeturi fierbinţi şi sacadate.

*

Se relaxau în jacuzzi când auziră bătăi în uşă.

Frost îşi prinse un prosop în jurul şoldurilor şi îi făcu semn lui Sally să răspundă.

Ea spuse ceva în chineză, uşa se deschise şi intră o femeie cu un halat pe braţ. Era mai mică de statură decât Sally şi avea pielea mai deschisă. Frost înţelese că era Lin Ying.

Zâmbitoare, legănându-şi şoldurile, noua venită se apropie de masa de masaj. Probabil că Sally fusese generoasă cu banii poliţiei.

Murmurând vorbe dulci în dialect shanghaian, ea se dezbrăcă

cât ai clipi, apoi luă un flacon de ulei parfumat de pe etajeră. Întinse mâna spre prosopul care îl acoperea pe american, dar în acel moment Sally, care se afla încă lângă jacuzzi, veni lângă ei.

Lin Ying o recunoscu şi expresia ei seducătoare se transformă în teroare. Exclamă în engleză:

— *What de you want!*

— Doar să-ţi pun câteva întrebări, domnişoară Lin. Linişteşte-te. Nu suntem bandiţi. N-ai de ce te teme.

Ochii negri ai tinerei femei spuneau că nu credea nici o vorbă.

— Daţi-mi pace, murmură ea, pălind.

Vru să-şi ia hainele ca să plece, dar Mercenarul ridică prosopul aşezat pe masă, atât cât s-o lase să întrezărească pistolul automat, apoi îşi strecură mâna sub prosop şi apucă arma, ţinând-o însă ascunsă.

— Îmi pare rău că trebuie să folosesc aceste argumente, zise Frost. Dar, după cum vezi, domnişoară Lin, nu ai de ales.

O văzu înghiţind în sec. Nu-i plăcea să se poarte aspru cu femeile, dar nu avea ce face. Prioritatea lui era să o găsească pe Tatiana.

— Bine, zise ea. Dar să nu stăm aici. E prea periculos.

Frost se gândi o clipă şi acceptă.

— OK. Agitaţi-vă amândouă puţin în jacuzzi ca să-i satisfacem pe cei care privesc.

Femeile executară ordinul. În acest timp, Frost se îmbrăcă, gândindu-se că acum nu mai constituia centrul de interes al acelor domni ce stăteau ascunşi.

După ce consideră că prestaţia fusese destul de credibilă, bărbatul cu ochelari negri le spuse să se şteargă şi să se îmbrace.

— Asta nu mai trebuia făcut! bombăni Sally.

Frost zâmbi.

— Nu-ţi place?

— Mi se pare dezgustător!

— Îmi pare rău, zise oftând bărbatul cu ochelari negri, ridicându-şi şuviţa de păr care îi cădea pe frunte. N-am să te mai ating…

Ea se încruntă.

— Nu, nu e vorba de tine, ci…

Şi vru să arate spre Lin Ying, când înţelese că el glumea. Îşi îmbrăcă vesta şi dădu furioasă din umeri.

Frost examină cu privirea salonul. Totul era OK.

— Să mergem, ordonă Mercenarul. Sally, ia-o înainte şi explică

la recepţie că o luăm pe domnişoara cu noi în oraş. Dai o adresă aiurea. Plăteşti, dar te tocmeşti, dacă ţi se pare că e prea scump. S-ar putea să fie o şiretenie ca să ne prindă cu mâţa în sac. OK?

— OK, răspunse Sally.

— Dumneata, domnişoară Lin, mergi în urma ei şi aprobi tot ce spune. Şi încearcă să arăţi mai veselă. Mergem la petrecere, nu la spânzurătoare!

— Cum doriţi, răspunse Lin Ying.

Frost simţea că va coopera. Fata aceea era obişnuită să asculte de ordine.

Totul merse ca pe roate. După zece minute, ieşiseră de la *Mayo-gwantsi* şi se afundau în *lilong*-urile din cartier.

Străbătuseră străduţele şi curţile şi ajunseră în Wanhangdu Lu, când un bărbat, aparent tânăr, care mânca ceva stând pe vine sub un lampion, pronunţă o frază în chineză.

Lin Ying îi răspunse. Lăsând baltă ce avea în mână, bărbatul se ridică brusc. Scoase din pantaloni o macetă lungă de vreo patruzeci de centimetri.

— *You bitch!* izbucni Sally, pălmuind-o.

Nu era nevoie de vreo traducere. Americanul înţelesese. Tipul făcea parte din, banda de la *Mayo-gwantsi.* O recunoscuse pe Lin Ying şi ea dăduse alarma.

Primul reflex al lui Frost fu să scoată pistolul, apoi îşi zise că ar fi fost imposibil să tragă cu arma în acel cartier populat din vechiul Shanghai fără să provoace o răzmeriţă. Ezitarea lui nu scăpă chinezului, care îl atacă ţipând ca un sălbatic.

CAPITOLUL VII

În disperare de cauză, Mercenarul scoase, totuşi, arma. Vederea armei avu un efect radical asupra chinezului, încremeni locului. Cu coada ochiului, Frost le văzu pe cele două femei care se băteau. În mai puţin de o secundă, Lin Ying căzu în genunchi pe trotuar, în urma unei lovituri la ficat. Logic. Nu avea antrenamentul lui Sally în domeniul artelor marţiale.

Bărbatul spuse ceva în chineză.

— Ce spune? întrebă Mercenarul.

Sally traduse:

— Spune să tragi dacă vrei să-i ai pe cap pe toţi locuitorii din zonă.

Răgazul nu durase mult.

Frost ştia că riscă mult, dar aşteptând ar fi riscat şi mai mult. Cu un gest rapid, puse pistolul la loc şi se lăsă în jos ca să apuce mânerul cuţitului Gerber. Dar celălalt era bine antrenat. Sprintă înainte, cu un reflex fulgerător. Când Frost se ridică, maceta se afla la zece centimetri deasupra capului său.

Dezechilibrându-se spre stânga, reuşi să evite lama în ultima fracţiune de secundă. Lovitura, de o mare violenţă, îl nimeri sub bărbie şi îl aruncă pe spate pe trotuar.

Îşi scutură capul ameţit. Milioane de dăltiţe de gheaţă îl loveau în creier. Când îşi reveni, tipul ridica maceta şi se pregătea să-l taie în două. Bărbatul cu ochelari negri se rostogoli peste picioarele ucigaşului, atacând cu cuţitul.

Auzi un mârâit şi apoi un gâlgâit sinistru. Când se ridică în picioare, agresorul îi luase locul pe trotuar. Constată că îl nimerise, văzând băltoaca de sânge întinzându-se în jurul lui.

Chinezul trăia. Se afla într-o stare de prostraţie, precum un musulman care se roagă. Frost îi auzea răsuflarea răguşită, asemenea unei tuse de tuberculos.

Ştia că nu mai prezenta nici un pericol şi se întoarse spre Sally.

— Te descurci.

— Foarte bine, răspunse ea, privind ironic spre Lin Ying, care îşi masa burta.

Dar Lin Ying nu gusta deloc ironiile. Cu privirea rătăcită şi gura întredeschisă, îl contempla pe rănit, cu o expresie de oroare pe

faţă.

— Vezi! spuse Mercenarul. E mai puţin decorativ ca acel ketchup din filmele cu Bruce Lee, nu? Îmi pare rău, dar noi jucăm de-adevăratelea.

— Ai fi făcut mai bine să-ţi ţii gura, femeie proastă! se răsti la ea Sally.

Avea dreptate, numai că Mercenarul avea acum o problemă de rezolvat. Nu putea să plece lăsând un martor în urma lui şi nici să-şi lase cuţitul înfipt undeva în partea ascunsă a corpului acelui individ. Iar dacă în acel moment strada era pustie, asta nu însemna că va rămâne aşa foarte multă vreme.

În cele din urmă, soluţia i-o dădu chiar chinezul. După un horcăit gâlgâitor, omul se ridică în genunchi. Mercenarul văzu atunci că maceta căzuse pe pământ şi îl tăiase urât de tot între picioare. Cuţitul Gerber era, în schimb, înfipt până la mâner în abdomenul gangsterului. Cu un gest frenetic, omul apucă mânerul cuţitului şi smulse acel corp străin care îi străpunsese măruntaiele, provocând el însuşi hemoragia fatală. Un gheizer de sânge ţâşni din burta tăiată. Urmă un spasm, apoi dădu ochii peste cap şi căzu mort pe o parte.

— Acum nu mai suferă, zise Sally, suspinând cu uşurare.

Pe stradă nu era nimeni. Frost mai era încă puţin ameţit, dar reflexele profesiei funcţionau la parametri normali. Fusese „programat” pentru asta. Îşi recuperă cuţitul, îl şterse pe hainele victimei şi îl puse repede la loc. Lin Ying rămăsese încremenită. Mercenarul şi Sally fură nevoiţi să o apuce fiecare de un cot ca să o ducă până la maşină.

O urcară în partea din spate a maşinii decapotabile. Frost îi întinse pistolul lui Sally şi zise:

— Ai grijă de această persoană tânără şi dă-mi cheile.

Agentul special nu comentă.

*

Chinezii ăştia erau săriţi de pe fix! Tatiana se plimba ca un leu în cuşcă în mica încăpere cu pereţii acoperiţi cu tapet. Din hârtie de orez. Nu era nimic în plus. O saltea de paie în loc de pat; o masă joasă; o ladă pentru haine; o găleată pentru nevoile naturale. Ba chiar puseseră un paravan ca să-i menajeze pudoarea. Şi, zilnic, doi oameni îi aduceau un lighean cu apă călduţă pentru toaletă.

Nu putea să spună că o maltratau, dar îi făceau viaţa grea. Nebunii ăştia voiau să-i ajute să producă în serie detectorul cu

neutroni, conceput de ea pentru aviaţia americană. Primea zilnic vizita lui Richard Wong, care părea să fie patronul bandei. Wong venea cu un anume Wu, un inginer din Hong Kong, care vorbea foarte bine limba engleză şi avea drept misiune să o convingă să colaboreze. Nu numai că nici nu se gândea la aşa ceva, dar, în plus, era convinsă că nu vor avea niciodată mijloacele necesare pentru realizarea acestui aparat. Căci nu era nevoie numai de planuri şi de competenţă la nivelul concepţiei, mai era nevoie şi de o mare pricepere pentru realizare. În ceea ce priveşte infrastructurile, acestea probabil că erau la înălţime.

Wong pretindea că dispune de toate astea. În privinţa Chinei comuniste, Tatiana era foarte sceptică. Căci ştia că se află în China. Ceea ce, într-un sens, dovedea că răpitorii ei nu erau lipsiţi de mijloace. Nu ştia cum o aduseseră de la Chicago şi până acolo, căci o drogaseră, dar realitatea era că o aduseseră! O performanţă pe care, în alte împrejurări, ar fi salutat-o.

Era bine hrănită, după obiceiurile occidentale. Îşi bănuia temnicerii că îi puneau în mâncare euforizante, în cantităţi mici, căci totdeauna se simţea bine dispusă şi nu avea nici o teamă, în pofida situaţiei în care se afla. Este adevărat că pentru a obţine de la ea performanţa dorită, nu aveau nici un interes s-o înspăimânte sau să-i cultive melancolia. Se arătau atenţi. Spuneau că făcuseră multe eforturi ca să găsească acele cărţi pe care ea le cerea, dar, din păcate, în China era penurie.

În rest, trebuia să-şi petreacă ziua cu un gardian, căruia Wong îi spunea 49, iar nopţile, în cincizeci la sută din cazuri, tot cu 49, iar în restul timpului, cu un fel de „gorilă” culturistă căruia Wong îi spunea „baston roşu”. Era grozav să fi păzită de un 49 şi un „baston roşu”! Mai ales că nici unul dintre ei nu vorbea nici o limbă cunoscută de ea. Se uitau la ea cu un aer abrutizat şi zâmbeau când încerca să vorbească cu ei.

Tăcuţi, când i-ar fi vrut vorbăreţi, zgomotoşi, când ar fi avut nevoie de linişte! În fiecare noapte, în momentul în care se schimbau, era trezită de tămbălăul făcut de paşii lor pe bambusul de pe culoar. Un covor pocnitor, îi răspunsese Wong, când ea îl întrebase ce era. Strămoşul semnalului de alarmă. E adevărat că era ceva ingenios. Nimeni nu putea să ajungă la închisoarea Tatianei fără să alarmeze imediat paznicii. Ceea ce făcea orice zăvor inutil.

Când întrebase unde se află, nu i se dăduse nici un fel de precizare. Atâta timp cât nu dorea să colaboreze, nu primea nici o informaţie în plus. După zgomote, Tatiana trăsese concluzia că

se afla într-un loc relativ frecventat. Se gândise la un hotel, dar cum ar fi putut un hotel, chiar şi în China, să fie echipat cu un covor pocnitor? Uneori, simţea miros de parfumuri, ceea ce o făcea să creadă că, poate, se afla într-o uzină de cosmetice.

Dar problema numărul unu a Tatianei Zadkin nu era să descopere unde se afla, ci să încerce să ghicească unde aveau s-o ducă toate astea. Căci, deocamdată, nici Wong şi nici inginerul nu-i garantaseră libertatea în cazul în care ar fi acceptat să coopereze.

Or, obiectivul tinerei savante era, evident, să iasă de acolo. Dar avea destul timp. Şi ştia că CIA va face tot ce-i stătea în putinţă ca s-o repatrieze.

*

— Nu mergem la hotel? întrebă Sally, văzând că Mercenarul conducea maşina spre sud.

— Nu vreau ca această tânără persoană să facă scandal în hotelul respectabil unde locuiesc. A dovedit deja de ce-i în stare. Facem o plimbare spre Pudong. Şi putem să stăm de vorbă şi în maşină.

Reperase traseul şi maşina Golf se strecura printre celelalte vehicule. În partea din spate a maşinii decapotabile, Lin Ying se afla în continuare într-o stare de prostraţie, dar această stare putea foarte bine să nu dureze prea mult. Fata dovedise că era imprevizibilă şi Mercenarul nu voia să o vadă făcând o criză. Într-o maşină decapotabilă, în mijlocul oraşului, ar fi putut provoca dezordine. Deci, prioritatea numărul unu era găsirea unui loc pustiu.

Dar mai era o problemă, care probabil că nu va fi uşor de rezolvat. Ce să facă cu Lin Ying? Dacă o făcea să vorbească şi o elibera, existau şanse să se ducă să spună totul amicului Wong. Dacă nu o elibera, amicul Wong avea să-şi facă griji din pricina ei. Or, bătrâna fizionomistă de la *Mayo-gwantsi* îi văzuse plecând împreună. Iar această a doua eventualitate punea o nouă problemă. Dacă voia s-o ţină pe Lin Ying ascunsă, unde putea s-o ducă? Deocamdată, Frost nu considera consulatul american o soluţie. Ceea ce nu-i plăcea deloc. Şi nici nu se gândea s-o dea pe fată pe mâinile, chiar binevoitoare, ale RHKPF.

— Putem afla cine era tipul pe care l-am ucis? întrebă americanul, după ce ajunseră într-un loc mai liniştit.

Nici un răspuns.

— Ai promis că vorbeşti.

— Mă vor omorî dacă vorbesc! Nu-i cunoaşteţi!

— O, ba da! replică Mercenarul. Ştiu că nu te vor ucide, vor prefera să...

— Taci! Taci! strigă Lin Ying.

Frost îşi zise că poate fusese prea dur. Vrusese doar s-o scuture puţin. Este adevărat că gândul de a i se tăia muşchii spatelui sau ai picioarelor şi de a-şi sfârşi zilele ca o marionetă dezarticulată era probabil, pentru acea fată tânără şi frumoasă, mai insuportabil decât cel al morţii.

— Dacă vrei să tac, răspunse Mercenarul, va trebui să răspunzi la toate întrebările mele, aşa cum ai promis că vei face. Deci, cine era omul înarmat cu macetă? Un „baston roşu”?

O văzu în oglinda retrovizoare dând din umeri.

— Crezi că „bastoanele roşii” se ocupă cu sarcini atât de minore? Era un 49, dar nu-i cunosc numele.

— Au obiceiul să păstreze mulţi 49 în sectorul din jur?

— Nu cred, răspunse fata. Nu sunt confidenta lui Wong. Ştiu doar că principiul triadelor constă într-o compartimentare maximă. Deci, foloseşte cât mai puţin personal posibil pentru o anumită acţiune.

Frost ştia foarte bine asta. Fata părea sinceră. Şi apoi începuse dialogul: era un semn bun.

— Am impresia, adăugă Lin Ying, că, de la un timp, au apărut mult mai multe capete cunoscute în *lilong*-urile din jurul băii *Mayo-gwantsi.*

— De la moartea lui Dowell?

Tăcere.

— De ce nu vrei să răspunzi?

— Nu... nu ştiu...

Acum se deplasau pe noua şosea de pe mal, care se întindea pe lângă Huangpu şi în curând avea să cotească spre podul de la Nanpu.

— Ştii ce se fabrică în depozitele firmei So & Karbhari de la Pudong?

Lin Ying răspunse că nu ştia şi Mercenarul o crezu.

Acum intraseră pe drumul ce ducea spre noul pod. Mergeau cu viteză scăzută, ca s-o liniştească pe Lin Ying. Apoi, când ajunse la pod, Mercenarul zise:

— Ştii unde este sechestrată Tatiana Zadkin?

Tăcere mormântală, apoi Lin Ying întrebă cu o voce răguşită de spaimă:

— Cine?

— Nu face pe proasta, domnişoară Lin! Nu ţi se potriveşte deloc.

— Opreşte! Lasă-mă aici! Vreau… vreau să mă duc acasă!

Frost reduse viteza şi se întoarse spre ea.

— Haide, linişteşte-te! Eşti în mâini bune şi ştii asta.

— Taci! strigă Lin Ying cu o voce isterică. Ştiu doar că mă vor ucide sau mutila pe viaţă! Asta ştiu!

Frost şi Sally căutau cuvinte liniştitoare când, înşelându-le supravegherea, tânăra femeie sări din maşina decapotabilă. Fără măcar să încerce să deschidă portiera. Un salt incredibil pentru o femeie.

— Nu trage! îi strigă Mercenarul lui Sally.

Maşina mergea cu viteză mică şi Lin Ying îşi pierdu uşor echilibrul, aterizând pe şosea. Frost opri brusc. Coborî şi o luă la fugă spre ea. Cu Sally în urma lui.

Se opriră la doi metri de fată şi o prinse de cot pe Sally.

— Opreşte-te, Ying!

Dar strigătul lui fu zadarnic. Lin Ying escaladă parapetul.

— Nu face asta!

Dar o făcu. Se uită pe rând la fiecare, apoi închise ochii şi, fără o vorbă, se lăsă să cadă pe spate. Frost şi Sally alergară spre ea şi se aplecară peste pod.

O văzură răsucindu-se în noapte şi strivindu-se de pământ, între două magazinaşe care se adăpostiseră sub stâlpii podului.

Sally era palidă la faţă.

— Îţi dai seama cât de terorizat poţi să fi ca să faci asta? zise ea.

Frost nu răspunse. Era scârbit.

CAPITOLUL VIII

Frost şi Sally întoarseră şi apoi se amestecară printre curioşii care înconjurau corpul dezarticulat al tinerei Lin Ying. Fata părea încă vie, dar cu siguranţă că ar fi fost mai bine pentru ea să moară pe loc.

O dubă a poliţiei sosi peste câteva minute. Cu cea mai mare grijă, oamenii o instalară pe Lin Ying pe o targă. Când trecu pe lângă el, Frost avu impresia că ea îl recunoştea. Lin Ying întredeschise buzele şi pronunţă distinct:

— Bambus... Bambus...

Apoi dispăru în ambulanţă.

Ce vrusese să spună? Nu se putea ţine după ea. Frost nu voia să devină suspect. O prinse pe Sally de braţ şi o trase spre maşină. A doua zi îi va telefona lui Crumpet şi îi va cere să încerce să dea de urma ei. Dar nu-şi făcea iluzii. Fata avea să moară mai înainte de a ajunge la spital.

Acum mergeau spre Bund, fiecare cufundat în propria tăcere, încercând să intuiască viitorul şi să calculeze consecinţele ce le va avea asupra misiunii lor dispariţia brutală a lui Lin Ying.

Cât timp aveau la dispoziţie mai înainte ca absenţa ei să fie considerată suspectă de Richard Wong şi ca acesta să se intereseze de ultimele persoane cu care ea intrase în contact? Dispariţia lui Lin Ying şi moartea acelui 49 pe strada Wanhangpu Lu aveau să-l ducă la o concluzie simplă: vinovaţii erau Frost şi Sally.

Proastă situaţie!

Mercenarul rupse tăcerea:

— Ai auzit ce-a spus înainte de a fi urcată în maşină?

Sally dădu afirmativ din cap.

— A vorbit de „bambus”.

— Sunt convins că era un mesaj pentru mine, zise Mercenarul.

— Şi ce schimbă asta? Crezi că a vrut să spună că Tatiana Zadkin e în mâinile celor de la Bamboo United?

— Posibil. Dar deloc probabil. Ar trebui ca Lee Tigrul să aibă motive întemeiate să se alieze cu ei. În principiu, triadele sunt totdeauna rivale.

— Cu siguranţă că era vorba de altceva, recunoscu Sally.

Trecuse de două dimineaţa când ajunseră la *Peace Hotel.*

Erau epuizaţi. O mulţime de întrebări forfoteau în mintea Mercenarului, dar existau momente în care trebuia să ştii să „faci *break*”! Fusese o zi lungă şi îi venea greu să creadă că se afla acolo numai din acea dimineaţă. Sally avea un apartament la *Mansions,* dar, în noaptea asta, nu avea chef să-şi părăsească noul amant.

Se aflau la Shanghai, nu la Beijing şi Frost fu urmărit cu o privire binevoitoare întorcându-se în camera lui însoţit de o fată de toată frumuseţea.

*

Pe patul răvăşit, Frost fuma gânditor. Lângă el, goală ca în ziua naşterii sale şi frumoasă ca o orhidee, Sally savura liniştea de după partida de amor. Uneori asta era mai utilă organismului decât o jumătate de zi de odihnă. Mercenarul era chinuit de două întrebări. Care era mesajul conţinut în „bambusul” lui Lin Ying? La ce foloseau depozitele mari pe care cabinetul So & Karbhari le construise la Pudong?

Schimbase ochelarii cu o bantă de piele şi privea fumul care se întindea în curentul de aer uşor al climatizării, înainte de a urca spre fantele de absorbţie.

— Auzi, Hank, zise Sally, întorcându-se spre el. Aş vrea să-ţi pun o întrebare personală.

Mercenarul schiţă un zâmbet.

— Pune-o, *baby.*

— Cum s-a întâmplat… cu ochiul tu?

Mercenarul făcu rapid inventarul poveştilor despre ochii lui.

— Să ştii că vei fi dezamăgită, *baby…* Nu e deloc o rană căpătată în luptă. E o poveste veche de pe timpul… Mi-e greu să-mi amintesc exact, dar cred că aveam între zece şi unsprezece ani. Locuiam cu părinţii în Montana.

Păstră o scurtă tăcere, apoi întrebă:

— Cunoşti Montana?

— Evident. M-am născut la Hong Kong, dar am călătorit mult. Cunosc Statele Unite pe de rost!

Frost o privi şi-şi trecu un braţ după umerii ei.

— Data viitoare trebuie să vii să mă vizitezi, murmură el, întinzând degetele ca să se joace cu sânul lui Sally.

— De ce nu? Dar acum povesteşte-mi cum a fost cu ochiul…

El zâmbi.

— Descoperisem, cu prietenii, o chestie nemaipomenită în pădure. O cabană.

— Toţi copiii din lume adoră cabanele, comentă chinezoaica.

— Nu e vorba de asta, zise Frost, trăgând din ţigară. Nu era o cabană pentru copii, era o cabană enormă, construită de tăietorii de lemne din regiune şi care le servea drept bar, club, sală de spectacole şi cred că şi drept bordel.

— Înţeleg, zise Sally. Chestii de-astea există şi în Canada, în locurile în care lucrează tăietorii de lemne expatriaţi.

— Exact. De cabană se ocupa o femeie mică de statură, blondă şi băieţoasă, pe nume Rosy Mae. În timpul zilei, ne lăsa să intrăm ca să bem o Coca-Cola, o ciocolată sau un suc de portocale. Dar seara nu mai aveam voie. Atunci, veneau tăietorii de lemne şi în taverna lui Rosy Mae se petreceau lucruri ciudate.

— De unde ştii dacă nu aveai voie să intri? protestă Sally, cât se poate de pertinent.

Frost trase iar din ţigară şi o stinse în scrumiera de pe noptieră.

— Tocmai. Am găsit cu amicii mei o şmecherie care ne permitea să facem, cum să spun... Precum cei care se uită pe ascuns la *Mayo-gwantsi.*

— Serios?

— Cabana era din scânduri şi, în una dintre aceste scânduri, am găsit o gaură, lăsată de un nod de lemn care sărise. Urcându-ne pe un butuc, puteam să ne lipim ochiul de gaură şi să vedem ce se petrece în interiorul tavernei.

Frost păstră iar o mică tăcere, ca şi cum şi-ar fi adunat amintirile, apoi continuă:

— În fiecare seară, erau fete care făceau *striptease* pentru tăietorii de lemne şi pot să-ţi spun că ne uitam la ele cu mare plăcere. Apoi, într-o zi, Rosy Mae a agăţat un calendar peste gaură.

Sally chicoti.

— V-a făcut-o!

— Vezi să nu! Era prea puţin ca să ne lăsam descurajaţi. A doua zi, ne-am întors cu o andrea. Băgând andreaua în gaură, reuşeam să dăm la o parte calendarul şi să vedem fetele. Chestia asta complica puţin treaba, dar reuşeam.

— Când eşti tânăr, totdeauna reuşeşti să te descurci!

— Chestia asta a durat cam o săptămână, reluă Mercenarul. Apoi, într-o seară, era rândul meu să mă uit primul. M-am urcat pe butuc şi am luat cu delicateţe andreaua. Am dat la o parte cartonul care astupa gaura şi am lipit ochiul ca să mă uit. Dar am văzut doar un fulger enorm roşu ca sângele. A urmat o durere

cumplită în ochi. Am căzut pe spate. Cred că mi-am pierdut cunoştinţa.

— Ce se întâmplase? întrebă Sally.

— Rosy Mae înlocuise calendarul cu o ţintă pentru săgeţele.

Urmă o tăcere, apoi Sally se rostogoli peste Mercenar şi îl privi în faţă.

— Vrei să spui că un tip a aruncat cu o săgeată mică exact în momentul în care te uitai şi că vârful a intrat în gaură?

— Mda, exact, *baby.* Dar asta am aflat mai târziu, în ambulanţa care mă ducea la spital.

— Îţi baţi joc de mine? zise Sally, ciupindu-l de burtă.

Frost vru să răspundă că nu, că era cât se poate de adevărat, dar, în acel moment, o explozie răsunătoare zgudui întreg hotelul.

— *Damnit!* exclamă Mercenarul printre dinţi.

Cei doi agenţi săriră din pat şi îmbrăcară în grabă halatele.

— Bubuitura a venit de la parter, zise Mercenarul, punând pistolul în buzunarul halatului.

În secunda următoare, amândoi coborau în mare grabă scările ca să vadă ce se întâmplase. Nu aveau timp să aştepte ascensorul.

Se uitară unul la altul, când ajunseră la parter. Ieşea fum de sub uşa sălii seifurilor. Şi praf. Şi un miros pe care îl recunoscură amândoi din experienţă. Semtex. Doi clienţi se trăgeau înapoi de lângă uşă.

— Nu vă uitaţi acolo, e cumplit, zise unul dintre ei.

Dar se duseră, totuşi.

În sala seifurilor, erau doi oameni sau, mai curând, trei. Doi oameni în viaţă, directorul hotelului şi un paznic. Alt om era etalat pe perete sub forma unor bucăţele de carne. După peticele de uniformă încă vizibile, Mercenarul înţelese că era portarul. Directorul, domnul Ciu, se uită la ei cu o privire rătăcită.

— Duceţi-vă înapoi la culcare, domnilor şi doamnelor. Poliţia va sosi dintr-un moment în altul. Nu vă neliniştiţi. Situaţia e sub control.

Apoi se întoarse spre paznic şi reîncepu să-i vorbească în dialect shanghaian. Frost şi Sally nu aveau ce să facă acolo, ăsta era adevărul. Acel atentat nu avea nici o legătură cu misiunea lor. Cu stomacul întors pe dos, Mercenarul ieşi din încăperea distrusă.

Reveniră în cameră şi Sally zise:

— Porcii! Nimic nu-i face să dea înapoi!

Mercenarul, care turnase whisky în două pahare, îi întinse unul.

— Bea, avem nevoie.

Ea luă paharul şi îl duse la buze. Abia atunci deveni Frost conştient de vorbele ei.

— Ce vrei să spui? Porcii? Care porci?

Ea îl privi mirată.

— N-ai auzit ce-i spunea Ciu paznicului?

— Cum să nu, dar n-am înţeles!

Ea dădu din cap.

— Adevărat. Îţi voi traduce. A spus, cuvânt cu cuvânt: „Când mă gândesc că ieri după amiază a venit un om ca să mă pună în gardă în privinţa atentatelor teroriste. Şi că îmi propunea un…”

Sally ezită o secundă. Nu găsea cuvântul.

— Un detector cu neutroni! zise ea brusc. Cunoşti aparatele astea?

— Puţin, răspunse Mercenarul. Şi, contrar a ceea ce credeam, povestea asta ne priveşte direct. Acum va trebui să acţionăm foarte repede, dacă vrem ca Lee Tigrul, Richard Wong şi banda de ticăloşi care lucrează pentru ei să nu înmulţească atentatele la Shanghai. Azi au lovit noaptea, pentru că era vorba de o intimidare, dar vor lovi în plină zi, ca să facă mai multe victime.

— Dar despre ce vorbeşti?

Frost îi explică.

— Greg DePaul mi-a spus că ultimul aparat la care lucra Tatiana Zadkin era un detector cu neutroni.

Totul devenea acum cât se poate de clar. Sally luă o gură de whisky şi se trânti într-un fotoliu. Era cam mult.

— E clar că aceşti ticăloşi vor să-şi asigure clientela.

Apoi, brusc, Mercenarul făcu legătura.

— Sally! zise el, punându-i o mână pe umăr. Am înţeles ce-i cu „bambusul” lui Lin Ying.

— Adică?

— Covorul pocnitor de la *Mayo-gwantsi.*

— Sigur că da! Ai dreptate! Cum facem?

Mercenarul se gândi câteva clipe, sorbind din pahar.

— Nu vom putea interveni decât la noapte, zise el. Ziua e prea periculos. E lume peste tot la baie. Numai că voi avea nevoie de echipament. Nu se poate intra prin forţă. Cu atât mai mult cu cât vom fi obligaţi să ieşim înscenând un incendiu…

— Te gândeşti la nişte catalige?

— Imposibil. Cataligele fac acelaşi zgomot ca şi pantofii

normali. Am o idee. Dar ai un cuţit aproape asemănător cu cuţitul meu Gerber?

Sally se uită la el foarte mirată.

— N-am, dar putem să facem rost. Sper că nu te-ai gândit să tai tot covorul. Chiar şi doi inşi, cu două cuţite bune, ar avea nevoie pentru asta de câteva zile. Culoarul are o lungime de cel puţin şase metri.

Mercenarul zâmbi.

— Nu-ţi face griji, *baby,* alta e ideea. Acum haide la culcare. Mâine seară trebuie să fim în mare formă.

Puse paharul pe masă şi se întoarse în pat, dar ştia că nu-i va fi uşor să doarmă. Iar ziua care avea să vină va fi mai greu de suportat din cauza aşteptării, în timp ce Lee Tigrul şi complicii săi poate că puneau bombe şi în alte clădiri din Shanghai.

Acum totul depindea de el. Imagina un mijloc de a o elibera pe Tatiana. Dar simulări nu putea să facă. Evolua fără plasă de protecţie de prima dată şi, în caz de eşec, moartea aştepta multă lume.

*

Un soare strălucitor îşi revărsa lumina peste Shanghai. Frost şi Sally îşi petrecuseră dimineaţa procurându-şi cuţite conforme cu nevoile Mercenarului şi, acum, nu le mai rămăsese decât să aştepte seara ca să se reîntoarcă la *Mayo-gwantsi.*

Luaseră dejunul la *Mansions* şi savurau cafeaua la terasa unui bar de pe Bund. Deodată, Mercenarul avu o idee.

— Au telefon la *Mayo-gwantsi?*

— Bineînţeles, răspunse Sally. Aşa i-am contactat prima dată ca să le-o comand pe Lin Ying.

Vocea tinerei femei ezită puţin când pronunţă numele lui Lin Ying. Mercenarul luase dimineaţă devreme legătura cu Crumpet la consulat ca să afle unde e şi ce face Ying. După o oră, aflau că Lin Ying decedase pe la trei dimineaţa, la puţin timp după internarea ei într-o clinică din Longhua.

— O să repeţi figura, zise Mercenarul.

— Poftim?

— O să suni la *Mayo-gwantsi* ca să spui că vrei s-o reţii pe Lin Ying diseară pe la douăsprezece şi jumătate.

— Dar…

— Ascultă, *baby,* numai noi în oraş, cu excepţia lui Crumpet şi a câtorva doctori, ştim de moartea ei. Dacă telefonăm pentru a fixa o întâlnire cu ea, alungăm suspiciunea personalului de la

Mayo-gwantsi. Dacă îţi răspund OK, te comporţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Vom avea doar un aer foarte dezamăgit ajungând acolo şi vom spune că nu vrem cu nici un chip alta în locul ei. Domnişoara Lin e de neînlocuit.

Sally dădu din cap şi răspunse:

— Ai dreptate, e o tactică bună. Dar îmi va fi tare greu.

— Fă-o repede şi fără să te gândeşti, îi recomandă Mercenarul.

Ea se ridică şi intră în cafenea ca să telefoneze. Frost scoase din buzunar un pachet de Camel şi îşi puse în colţul gurii o ţigară strâmbă, pe care o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo.

Sally lipsi doar câteva minute. Frost nu terminase de fumat, când tânăra femeie se întoarse la masă. I se păru mai puţin deprimată ca înainte.

— Cum a fost? întrebă el.

Ea se aşeză picior peste picior şi răspunse:

— S-ar zice că de data asta avem noroc.

— Cum asta?

— Domnişoara Lin Ying nu este disponibilă diseară. E ziua ei liberă.

— Formidabil! exclamă Mercenarul. Nu se vor îngrijora de absenţa ei până mâine.

— Bineînţeles, continuă Sally, am spus că nu vrem pe altcineva şi am reţinut pentru ora respectivă acelaşi salon ca ieri.

Frost dădu din cap. Iar va fi nevoit să se prostitueze pentru spectatori.

— În seara asta ne lipsim de masaj, zise el. Numai un mic simulacru în jacuzzi.

Sally roşi. Îţi venea s-o mănânci când roşea în felul ăsta.

*

— Aţi auzit explozia de noaptea trecută, domnişoară Zadkin? întrebă cu amabilitate Richard Wong.

— O explozie? Nu. Dar m-au trezit sirenele. Ce s-a întâmplat?

Wong îi întinse un cotidian local în limba engleză. Articolul despre explozia de la *Peace Hotel* avea chenar roşu. În timp ce citea, încă neîndrăznind să înţeleagă, el se ridică şi începu să se plimbe prin mica încăpere.

— Probabil că procedeul vi se va părea neobişnuit, dar să zicem că vă fac, într-un fel, publicitate.

— Cum?

Chinezul îi povesti în câteva cuvinte modul în care fusese conceput atentatul de la *Peace Hotel.*

— Dar… dar e josnic!

Tatiana nu-şi găsea cuvintele.

— Sunteţi nişte porci!

— Supraveghează-ţi limbajul, domnişoară Zadkin. Cuvintele astea urâte nu se potrivesc cu o gură atât de frumoasă.

— N-am întâlnit în viaţa mea o fiinţă mai josnică! izbucni Tatiana, dezgustată.

— Nu avem aceleaşi valori, răspunse rânjind Richard Wong. Dar depinde numai de dumneata ca să evităm o nouă nenorocire. Lovind la *Peace* în plină noapte, ştiam că vor fi puţine victime. Poate chiar nici una. Am aflat azi dimineaţă că numai un portar ghinionist a căzut victimă exploziei. Diseară avem de gând să lovim la *JJ Disco,* pe la unu dimineaţa, când e cea mai multă lume.

— Ce mai e şi *JJ Disco*? întrebă Tatiana.

— Localul de noapte cel mai frecventat de tineri.

Tatiana Zadkin crezu că va leşina. Era cam mult. Întâi afla că zgomotul care o trezise din somn fusese cel al unei bombe puse de triada lui Wong. Apoi afla că se găsea la Shanghai. Şi pe urmă înţelegea că, dacă voia să evite un masacru, trebuia să accepte dorinţa acelor ticăloşi.

Richard Wong se opri şi se uită la ea, încruntându-se interogativ.

— Aştept un răspuns, domnişoară.

Tatiana era distrusă.

— Dar…

— Ai timp să te gândeşti până diseară. Voi veni pe la miezul nopţii să-ţi fac o mică vizită. Dacă eşti de partea noastră, toţi vom avea de câştigat. Dacă vei persista în încăpăţânare, la unu noaptea, *JJ Disco* va fi literalmente şters de pe harta Shanghai-ului, împreună cu cei şase sute de tineri care vin acolo în fiecare seară să danseze!

CAPITOLUL IX

Simbol tipic al noii prosperităţi şi al nebuniei oraşului Shanghai, Bund-ul îşi schimbase în întregime chipul. Toţi occidentalii, hrăniţi cu filmele de aventuri şi benzile desenate de după război, aveau încă în faţa ochilor acele imagini de pacheboturi enorme care, dimineaţa, urcau pe râul Huangpu, monştri paşnici în furnicarul de jonci, de bărci şi mici remorchere, care trăgeau după ele kilometri de barje supraîncărcate, ca să acosteze maiestuos la debarcaderul pasagerilor internaţionali. Azi, Bund-ul nu mai avea acest farmec magic şi învechit din epoca lui Tintin. Cheiurile câştigaseră în mărime şi erau echipate cu poduri rulante, căi ferate etc.

Ca să poţi profita de spectacolul acestui port foşcăitor, acum trebuia să urci un şir de trepte şi să ocupi un loc pe esplanada supraînălţată şi în întregime pardosită cu dale de marmură. Bund-ul se schimbase după moda zilei. Aici domnea acum eleganţa. Era străbătut de yuppie chinezi cu un pas grăbit, în mână cu servieta-diplomat şi telefonul mobil lipit de ureche. Sub panourile publicitare enorme, care lăudau farmecele ţigărilor Marlboro, ale maşinilor Audi sau ale produselor fabricate de Canon, familii de ţărani, cu ochi mari cât cepele, se aşezau pe băncile publice ca să bea o Coca-Cola sau Sprite la cutie. Unii dintre ei veneau de foarte departe ca să caute de lucru, alţii erau pur şi simplu vecini din insula Cangxing, din estuarul fluviului Yangzi, ale cărui şlepuri veneau să alimenteze pântecele Shanghai-ului de când ţăranii din Pudong fuseseră expropriaţi. Insula, ultimul vestigiu al agriculturii locale, devenise acum o uzină enormă de produs fructe, legume, orez, porci, pui, raţe, care constituiau baza alimentaţiei locale. De cealaltă parte a băncilor, la terasele cafenelelor, se adunau tinerii, iar turiştii, din ce în ce mai numeroşi, pozau pentru o fotografie.

*

Precizia şi graţia exerciţiilor *tai-chi-chuan* constituiau o adevărată plăcere pentru privirea Mercenarului. Felul în care îl practicau cei din Shanghai avea ceva exemplar. De la fetiţa de opt ani şi până la bătrânul cu păr alb, bărbaţi, femei, fie că erau scunzi sau înalţi, slabi sau durdulii, toţi se dedau împreună acestei pasiuni. Puteai vedea o fetişcană în trening şi un domn în

vârstă, în costumul Mao cu şapcă pe cap, sfătuindu-se reciproc, comparându-şi tehnicile şi străduindu-se să facă totdeauna mai bine, dar în afara oricărui spirit de competiţie. Un model de toleranţă şi de integrare. *Tai-chi-chuan,* la fel ca budismul, care reînflorea peste tot, era o supapă, o oază de sănătate în lumea trepidantă a ZES-urilor.

Frost se întoarse spre Sally şi îi spuse că, dacă azi ar exista în lume ceva mai apropiat de socialism, el ar semăna cu acea mulţime de oameni adunaţi pe esplanada Bund-ului.

Sally era de acord cu el. Tocmai vru să-i spună asta când îşi dădu seama că nu o mai asculta. În mulţimea de gimnaşti, privirea Mercenarului se oprise asupra unei siluete, cea a unui om mic de statură, cu umeri laţi şi incredibil de musculos. N-ar fi putut să existe două siluete la fel. În realitate, faptul că o vedea acolo, pe Bund, nu era, până la urmă, chiar atât de extraordinar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sally, brusc alarmată.

Insistenţa cu care Mercenarul se uita la adepţii acelui sport nu i se părea de bun augur. Să fi zărit americanul un duşman?

— E acolo cineva pe care am impresia că îl cunosc. Aşteaptă-mă aici.

Se ridică şi se îndreptă spre un bărbat pe care crezuse a-l fi recunoscut. Gimnastul era foarte concentrat, cu ochii fixaţi spre orizontul ceţos, acolo unde apele amestecate ale fluviilor Yangzi şi Huangpu se vărsau în Marea Galbenă.

— Wao, murmură Mercenarul.

O piruetă. Ling Wao nu-şi pierduse nimic din reflexele profesionale. Şi apoi, brusc, expresia surprinsă a omului de la DAS lăsă locul unui zâmbet binevoitor. Îl recunoscuse pe diavolul de american, cu care îşi riscase viaţa la Hong Kong, în China comunistă şi în Andora.

— Hank! exclamă el, strângând cu putere mâna Mercenarului.

Un minut mai târziu, Ling Wao stătea la masă cu Frost şi tânăra chinezoaică, la o ceaşcă de cafea.

Tsui Mei-ying, alias Sally, de la RHKPF şi Ling Wao, agent special DAS, nu se întâlniseră niciodată. Asta nu însemna că erau nişte străini unul faţă de celălalt.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Ling, spuse cu respect Sally. Luările de poziţie curajoase, în urma evenimentelor din piaţa Tien Anmen, au făcut o impresie profundă în cadrul poliţiei noastre.

— Mulţumesc foarte mult, răspunse cu modestie Ling Wao. Mă flataţi făcând atâta caz de o atitudine care, în fond, era cât se

poate de naturală. Când veţi da ochii cu dragul de Peter Driscoll, vă rog să-i prezentaţi omagiile mele.

— Negreşit, răspunse Sally.

— Onorabilii mei însoţitori ar fi de acord să-mi facă deosebita favoare de a înceta cât de cât cu politeţurile lor exagerate? zise oftând Mercenarul.

Ling Wao izbucni în râs. Râsul său sănătos de agerit special, cel care îl apropia de Hank Frost. Apoi se întoarse spre Sally, zise ceva în cantoneză şi tânăra roşi.

— Mi-a fost teamă, recunoscu Mercenarul. Am crezut că ai redevenit complet chinez.

— Imposibil, după ce am trecut pe la şcoala ta, răspunse Ling. Apropo, să ştii că te-am visat azi-noapte.

— E măgulitor.

— Am auzit un mare „bum” dinspre Bund şi am ghicit că eşti pe-aici. Dimineaţă am aflat că o bombă l-a făcut tartină pe portarul de la *Peace Hotel* pe peretele sălii seifurilor.

Deodată, Sally păru mult mai puţin idolatră faţă de Ling Wao. Mercenarul îi servi cu o ţigară. Tânăra femeie acceptă. Dar Wao refuză şi scoase din buzunarul treningului un pachet de ţigări Ashima şi mai deformat decât pachetul de Camel al Mercenarului.

— Ce te aduce în bunul oraş Shanghai? întrebă Mercenarul, vârându-şi o ţigară în colţul gurii.

— Regăsirea plăcerii de a trăi, răspunse Wao, lipindu-şi ţigara pe buza de jos.

— S-a terminat cu misiunile pentru DAS? vru să ştie Mercenarul, oferindu-le foc cu vechea sa brichetă Zippo.

— Murit şi îngropat! răspunse Wao.

Frost nu insistă. Chinezii cunoscuţi de el, care stătuseră în *laojiao,* deveneau deseori ermetici la orice formă de comunicare, atunci când abordai subiecte care la amintea de această experienţă neplăcută. Wao avea rana lui, şederea în *laojiao*, aşa cum şi el avea propria lui rană sub banta de piele care îi acoperea ochiul stâng. Asta era situaţia. Ăsta era secretul lor.

— Am auzit că te-ai reciclat în alpinism? zise americanul.

Ling Wao zâmbi şi trase un fum din ţigară.

— Aproape că ai nimerit-o, yankeule. Mă ocup de securitatea în munţi şi, crede-mă, e foarte pasionant.

Scrumul ţigării chinezului se sfărâma pe masă, în loc să rămână agregat în formă de tub ca cel al ţigării Mercenarului.

— Prin urmare, din motive de securitate în munţi te afli la

Shanghai? zise râzând Mercenarul.

— Exact, răspunse Ling Wao, râzând şi el.

Chinezul părea vizibil încântat.

— În realitate, adăugă el, mă aflu aici ca să fac o demonstraţie de pilotaj a unor elicoptere şi să trag cu rachete de avalanşe, explică el, sorbind din cafea.

— Dar unde faci asta? întrebă Mercenarul, mirat. Aici nu mai e nici un spaţiu liber pentru acest gen de manifestări!

Ling Wao zâmbi şi puse ceaşca pe masă.

— Facem demonstraţiile pentru nişte industriaşi coreeni interesaţi de tehnica noastră, răspunse chinezul. Le facem în insula Cangxing.

— Totdeauna am fost frapat de munţii înalţi şi înzăpeziţi din insula Cangxing, zise Mercenarul.

— N-ai nimerit-o! Domnii de la Seul sunt interesaţi să se convingă cu ochii lor de precizia rachetelor noastre. Facem treceri la altitudine şi tragem în căpiţe de fan, din unghiurile cele mai grele cu putinţă, ca să le dovedim că tehnica funcţionează foarte bine. E foarte spectaculos. Ar trebui să vii să vezi şi tu asta. Mâine dimineaţă facem ultima demonstraţie. Succesul e atât de mare, încât organizatorii vând bilete.

— Mi-ar fi făcut mare plăcere, dragă Wao, numai că…

Ling Wao nu întrebă mai mult. Ştia că nu era momentul să-l invite pe Frost la o demonstraţie de tir cu rachete de avalanşe, nici măcar să-l invite la cină.

— Vă întoarceţi după aceea în Tibet cu aparatele? întrebă Sally, intrigată.

— Nu, răspunse Wao. Elicopterele rămân aici. E vorba de cele ale salvamarului. Hangarele sunt la Pudong, exact în spatele rafinăriei Elf. Tuburile de lansare ale rachetelor se adaptează la patinele tuturor tipurilor de aparat, ceea ce le oferă o mare comoditate de utilizare şi, pentru noi, perspective frumoase de vânzare în străinătate.

— Formidabil! zise Mercenarul.

Ling Wao se ridică, spunând că era încântat că se întâlnise cu Frost şi, de asemenea, că putuse să facă cunoştinţă cu încântătoarea domnişoară Tsui. Adăugă că îi părea rău, dar că avea o şedinţă de antrenament cu piloţii lui.

— Te gândeşti să mă vizitezi, dacă ai ocazia să faci un drum în State? întrebă Henry Stimson Frost.

— Bineînţeles, răspunse Ling Wao, ştiind totuşi că nu avea practic nici o şansă de a mai pune vreodată piciorul pe pământ

american.

Dar asta era regula jocului.

— Lasă-mi măcar adresa ta de la Shanghai, zise Mercenarul. Nu se ştie niciodată, dacă am o fereastră…

Cu o mimică complice, Wao puse pe masă invitaţia la manifestarea aviatică, pe care scrise adresa unui hotel din apropierea Gării Centrale.

Apoi îşi luară rămas bun. Frost se uită în urma chinezului. Bătrânul se menţinea în formă. Dar parcă se mai îngrăşase puţin. Probabil voia să recupereze după regimul suportat în lagărul de muncă. Era un lucru care se întâmpla deseori. Mai trebuia spus că Ling Wao trecuse de cincizeci de ani.

*

Un miros dulceag stăruia pe culoarele de la *Mayo-gwantsi* şi pătrundea până în camera unde era ţinută prizonieră Tatiana.

— Este seara de opiu a lunii, îi explică Richard Wong, cu un zâmbet de hienă. Chiar şi cei care nu fumează îi simt până la urmă efectele, atât de dense sunt emanaţiile.

Tatiana nu răspunse. Ar fi vrut să aibă o armă. Orice. Un cuţit ca să-l înfigă în Wong şi în acea specie de cimpanzeu care îi servea drept complice. Ar fi fost bună şi o grenadă. Ar fi murit şi ea cu ei, dar asta nu avea nici o importanţă.

Şi apoi, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că uciderea lui Wong şi a „bastonului roşu” nu servea la nimic. Trebuia să împiedice distrugerea localului *JJ Disco* care, la acea oră, probabil că era plin-ochi. În mai puţin de o oră, încărcătura de Semtex va face explozie în local, aşa cum făcuse explozie în ajun la *Peace Hotel.* Tatiana nu mai avea de ales. Trebuia să semneze angajamentul care avea să o lege de Richard Wong prin intermediul cabinetului So & Karbhari din Hong Kong.

— Ţi-au mai rămas mai puţin de trei sferturi de oră ca să iei o hotărâre, domnişoară Zadkin, îi aminti Wong. În locul tău, eu n-aş mai întârzia. Închipuie-ţi că s-ar putea întâmpla ceva şi că nu pot să transmit ordinul de anulare. Ar fi culmea să semnezi degeaba.

— Ticălosule! izbucni Tatiana.

Dar ea se ridică şi se apropie de masa mică pe care Wong aşezase contractul.

— Uite stiloul…

*

Frost se avântă din nou. Cu genunchii îndoiţi şi braţele întinse înainte. Stâlpul gros nu era chiar în mijlocul tavanului culoarului.

Lovi cu cuţitul pe care îl avea în mână şi lama intră suficient de adânc în grindă, ca să-i susţină greutatea corpului şi, imediat, Mercenarul înfigea cuţitul din mâna stângă şi aşa mai departe, lucrând pe segmente mici, smulgând cuţitul ca apoi să înfigă iar. Astfel reuşea să înainteze spre fundul culoarului. Era epuizant, dureros, acţiunea asta punea la treabă nişte muşchi neobişnuiţi cu aşa ceva, tricepşii, muşchii antebraţului şi încheietura mâinii.

La ultima tentativă, încercase cu cuţite fixate de pantofi, ca să se poată ajuta şi cu picioarele şi cu mâinile. Fusese o adevărată catastrofa! Puţin lipsise să nu cadă şi să declanşeze un tămbălău enorm, prin intermediul covorului pocnitor.

Mai înainte, ieşind din salonul privat împreună cu Sally, îl văzuseră venind pe Richard Wong. Se retrăseseră în grabă şi auziseră înaintarea chinezului pe micul culoar. Un vacarm inimaginabil!

Mercenarul avu nevoie de treizeci de secunde ca să parcurgă primul metru. Treizeci de secunde era mult, când asudai din greu. În acest timp, contând pe o săritură în final, i-ar fi trebuit în jur de patru minute. Patru minute capabile să epuizeze toată energia unui om în plină formă şi hiperantrenat!

Frost ştia foarte bine că risca. Şi nu avusese vreme să măsoare riscul. Evolua fără plasă. Ajungând la uşă, nu ar fi beneficiat decât de efectul surprizei. Ar fi ajuns în faţa a doi oameni în deplinătatea forţelor lor fizice.

Va scoate destul de iute pistolul, pus la centură din cauza surdinei?

O durere, datorată unei răni vechi la braţul stâng, devenea aproape insuportabilă. Ajuns la jumătatea distanţei, Mercenarul luă hotărârea să înfigă cele două cuţite în poziţii diametral opuse faţă de grindă, ca să se poată odihni puţin, sprijinindu-se pe ceva aproape echilibrat. În spate, auzea respiraţia gâfâitoare a lui Sally, care stătea de pază.

— Curaj! şopti ea.

— OK... murmură Mercenarul, mai mult pentru el decât pentru ea.

S-ar fi lăsat tentat de ideea de a sări şi de a parcurge pe jos restul distanţei. Dar până ajungea jos, până alerga trei metri într-o hărmălaie asurzitoare şi până spărgea uşa, ar fi putut să fie depăşit de cei care o supravegheau pe Tatiana.

Înaintă din nou, cu greutate, aproape sufocându-se în acea atmosferă saturată de vapori de apă şi de fum de opiu. Puţin mai înainte, când ajunseseră la *Mayo-gwantsi,* fizionomista spusese

câteva cuvinte fetei de la ghişeu şi au fost primiţi ca nişte obişnuiţi ai casei.

— Colega mea ar fi trebuit să vă anunţe că domnişoara Lin Ying nu vine niciodată în serile când se fumează opiu.

— Ăsta să fie necazul, răspunsese Mercenarul prin intermediul lui Sally. O vom reţine pentru mâine la aceeaşi oră.

Zâmbete, plecăciuni, înmânarea prosoapelor şi plecarea spre salon.

Seara-opiu prezenta un avantaj pentru Mercenar. Familiile nu erau primite la *Mayo-gwantsi* în aceste seri. Asta le lăsa terenul mai liber pentru sistemul de retragere prevăzut, încordându-şi muşchii cu venele încărcate de adrenalină, Mercenarul făcu un ultim efort. Mai adineauri, când ajunsese în salon, fusese gata să se dezbrace, să facă o parodie de balet acvatico-erotic în jacuzzi, să se şteargă, să se îmbrace şi să iasă. Plăcut ca încălzire, dar poate că nu şi eficace.

*

Clocotind de furie reţinută, Tatiana semnă hârtiile prezentate de Richard Wong.

— Mulţumesc foarte mult, domnişoară Zadkin, zise chinezul, luând teancul de documente. Mă duc imediat să dau ordin pentru încetarea numărătorii inverse, după care voi duce aceste documente clientului meu, onorabilul domn Lee. Îmi pare rău, dar trebuie să vă mai las încă o oră în compania domnului Huang.

— Poţi pleca fără remuşcări, domnule Wong, replică Tatiana. Voi mai suporta încă o oră în compania acestui tânăr. Acum m-am obişnuit cu mirosul.

Wong zâmbi. Noroc că Huang Kaixiang nu ştia limba engleză. Văzându-l că zâmbeşte, „bastonul roşu” zâmbi şi el.

*

Mercenarul se avântă, parcurse ultimul tronson, apoi, trăgând brusc de mâna stângă, smulse cuţitul Gerber înfipt în grindă, lăsând celălalt cuţit, cel din dreapta, înfipt în lemn.

Avântându-se spre podea, Frost puse mâna la mânerul pistolului. Imediat ce va atinge cu picioarele covorul pocnitor, adversarul va fi alertat şi va trebui să tragă imediat în broască, să forţeze uşa, să elimine orice rezistenţă, să o ia pe Tatiana într-un vacarm asurzitor şi să dea fuga ca s-o pună la adăpost.

*

Înainte de a ieşi, Richard Wong îi făcu semn lui Huang să dea

semnalul. „Bastonul roşu” bătu de două ori într-un mic gong agăţat de tavan. În felul ăsta, transmitea personalului că covorul pocnitor va face zgomot, dar că nu era vorba de o alarmă.

Huang bătu de două ori gongul. Wong trase uşa şi se pomeni cu ea în nas.

În secunda în care îşi dădea drumul să cadă, Mercenarul văzu uşa deschisă de mâna lui Richard Wong. Cu o lovitură puternică de picior, îi dădu vânt, o ajută să se deschidă mai mult şi se trezi stând pe corpul chinezului răsturnat pe spate.

Wong deschise gura surprins şi furios, dar Henry Stimson Frost trase, adormindu-l pentru vecie. Huang, care încă mai avea în mână bastonaşul cu care bătuse gongul, vru să dea alarma. Frost îl ţintui în elanul său şi „bastonul roşu” se prăbuşi, ca un pachiderm Fiert.

— Vino, îi zise el Tatianei.

Rusoaica avu nevoie de încă o secundă ca să-şi dea seama ce i se întâmpla.

— Hank! strigă ea, repezindu-se în braţele lui.

Dar Mercenarul crezu de cuviinţă să amâne efuziunile pentru mai târziu.

— Hai să plecăm de-aici! Am o colegă afară!

Dar Tatiana avea capul pe umeri. Se lăsă în genunchi lângă cadavrul lui Richard Wong şi recuperă documentele pe care tocmai le semnase. Abia apoi plecă împreună cu Frost.

Fură nevoiţi să-şi sincronizeze paşii ca să treacă de covorul pocnitor. Huang avertizase pentru o singură persoană şi nu trebuia să stârnească bănuieli. Vacarmul fu, totuşi, înfiorător. Mergând pe acel covor, aveai impresia că te aflai în sala maşinilor unui pachebot.

Ajunseră lângă Sally fără probleme, dar cu timpanele agresate rău de tot. Nu era timp de prezentări. Pe culoare nu era nimeni. Frost se lăsă jos lângă săculeţul adus şi scoase o brichetă Zippo nouă, cumpărată în acea dimineaţă de pe Bund.

— Acum e rândul tău, Sally.

Chinezoaica luă săculeţul şi plecă. După un minut, Mercenarul şi Tatiana o auziră schimbând câteva cuvinte cu personalul de la intrare. Mai aşteptă câteva secunde, timp în care Frost consideră că acum chinezoaica se afla afară.

Acum era partea mai grea.

Fără să facă zgomot, abia respirând, Frost şi Tatiana ajunseră la intrarea în hol. Mercenarul aruncă o privire. Acolo se aflau bătrâna cu cap de şopârlă şi cele două fete de la recepţie. Ar fi

putut să meargă.

— Haide, ordonă el.

CAPITOLUL X

Fata de la ghişeu îi văzu prima, când ajunseră în holul de bambus. Ţipă şi se pregăti să bată într-un mic gong atârnat lângă ea.

— Nu face asta, *beauty,* zise Mercenarul, îndreptând spre ea pistolul, care arăta şi mai impresionant datorită surdinei.

Văzu cu coada ochiului că, afară, Sally acţiona deja. Golea, metodic, la baza peretelui scund de bambus sticlele de alcool aduse în sac.

Fata de la ghişeu îşi opri gestul. Frost o împinse pe Tatiana în faţă şi, retrăgându-se cu spatele, ca să o poată supraveghea pe fizionomistă şi pe cealaltă fată de la *Mayo-gwantsi,* care se afla acolo în acel moment, o urmă spre exterior. Tatiana ajunse la Sally, care terminase cu stropitul.

— Nu mişcă nimeni, zise Mercenarul.

Dar, când ajunse în dreptul uşii, fata de la recepţie vru din nou să bată gongul.

Frost trase. Glonţul trecu la câţiva centimetri de capul ei şi făcu ţăndări o statuetă a lui Buddha din răşină sintetică, imitaţie de fildeş, aşezată pe o etajeră în spatele ei. Chinezoaica căzu pe scaun şi rămase nemişcată ca o statuie.

— Fugiţi, fetelor! strigă americanul. Ne întâlnim la maşină.

Dar ceva, sau altcineva, avea un mijloc de a alerta paza, căci, chiar în acel moment, un chinez cu un pistol 56 apăru brusc în hol. Mercenarul sări afară chiar în clipa în care individul lua poziţie de tragere. Frost trase de trei ori. Chinezul se prăbuşi într-o băltoacă de sânge. Americanul era acum afară. Aprinse bricheta nouă şi o aruncă peste alcoolul împrăştiat de Sally la baza împrejmuirii de bambus. Imediat se ridică o flacără albastră.

În hol intrară alţi câţiva chinezi, înarmaţi cu pistoale. Frost se aruncă pe burtă şi ripostă. Trebuia să-i ţină pe loc până lua foc bambusul. Asta nu dură prea mult şi o perdea de flăcări apăru, obstacol imposibil de trecut, la ieşirea din *Mayo-gwantsi...*

Frost o rupse la fugă prin *lilong*-uri după Sally şi Tatiana. Era mulţumit de stratagema lui. Timp de câteva minute, bariera de foc avea să-i împiedice pe pistolarii lui Lee Tigrul să iasă. În acelaşi timp, riscurile erau mici pentru locuinţele vecine, ca şi

pentru clientela care fuma opiu. După ce va arde, bambusul va lăsa o grămăjoară de cenuşă, nimic mai mult. Nu era stejar. Nu exista, practic, nici o şansă ca focul să se întindă la clădirile din cărămidă.

După mai puţin de un minut, Mercenarul sărea în partea din spate a maşinii Golf.

Sally demară în trombă. Lăsând-o pe Tatiana în partea din spate, Frost sări peste spetează şi se lăsă să cadă pe locul din faţă, lângă Sally şi luă telefonul. La Shanghai, ca şi la Hong Kong, orice maşină – cu excepţia maşinilor celor cu adevărat săraci – era echipată cu telefon.

Mercenarul formă numărul Consulatului Statelor Unite.

— Crumpet?

Crumpet era la post. Având în vedere inerţia monumentală a restului personalului, inclusiv cel care se ocupa de Serviciul informativ, preferase să facă apel la directorul Serviciului cifru şi transmisiuni. Crumpet era încântat să mai scape puţin de monotonia zilnică.

— Fi pregătit, Crumpet, sosim, îl anunţă Mercenarul. Totul a mers bine până în prezent şi o aducem pe domnişoara Zadkin.

Tatiana spuse ceva, dar fiind ocupat, din cauza vântului care îi sufla în urechi, Mercenarul nu auzi.

— Fi liniştit, Crumpet, zise el. Singurul lucru care ne mai rămâne de făcut este să-i facem rost de acte domnişoarei Zadkin. Nu cred că vom avea probleme pe drum, căci e foarte improbabil ca „păgubiţii” să facă plângere la poliţie pentru răpire şi incendiere.

Preferă să nu amintească de morţi. Era inutil să-l alarmeze pe Crumpet.

Mercenarul vru să închidă, dar Tatiana îi trase un pumn în spate.

— Stai puţin, Crumpet.

El întoarse capul şi protestă:

— Auzi, tocmai te-am salvat din ghearele Tigrului şi ai putea să-mi mulţumeşti mult mai afectuos!

În ciuda feţei marcate de oboseală şi stres, Tatiana zâmbi.

— Pentru asta poţi să contezi sigur pe mine, dar ai puţintică răbdare. Până atunci…

Frost aruncă o privire furişă spre Sally. Auzise oare?

— Trebuie să anunţi autorităţile chineze, adăugă Tatiana cu o voce îngrijorată. O bombă va face explozie la *JJ Disco* în mai puţin de o jumătate de oră!

— *Damnit!* exclamă Mercenarul. Sper că va fi ultima!

Apucă telefonul şi strigă:

— Crumpet, descurcă-te cum poţi, dar trimite brigăzile chineze de deminare la *JJ Disco.* Să evacueze locul şi să caute o bombă.

— OK, OK, răspunse Crumpet, din ce în ce mai agitat, le voi spune că am primit avertismentul de la un grup de ţărani, care cereau întoarcerea la proprietatea privată a terenului agricol.

— Spune-le ce vrei, dar să se mişte repede! strigă Mercenarul.

Apoi închise şi se întoarse spre Tatiana.

— Hei, frumuseţe slavă, ce lucruri minunate ai mai aflat, cât ai stat pe gratis la unchiul Lee?

Tânăra femeie îi povesti. Frost aproape că ghicise şi el. Singurul lucru nou era depozitul firmei So & Karbhari de la Pudong.

— Acolo stochează piesele pentru construirea detectorului cu neutroni şi explozibilii pe care vor să-i folosească la alte atentate la Shanghai.

Mercenarul simţi un nod în gât. Nu-şi putea considera misiunea terminată. Totuşi, o recuperase pe Tatiana Zadkin. Îl eliminase şi pe Richard Wong. Dar Lee Tigrul, omul ahtiat de răzbunări sângeroase, se va înfuria la culme aflând de toate astea. Cât Semtex avea în acel depozit din Pudong? Probabil destul ca să arunce în aer jumătate din Shanghai.

Trebuia neapărat să intervină ca să împiedice răzbunarea Tigrului.

Şi deodată îi veni o idee. Va trebui, încă o dată, să apeleze la Ling Wao. Dar ştia că, chiar bombănind, fostul agent DAS îl va ajuta cu tot ce-i va sta în putinţă.

— Schimbare de program, Sally, zise el. Ţi-o încredinţez pe Tatiana. O vei duce la loc sigur la consulat. Vei cere să vorbeşti cu Crumpet. Vă aşteaptă.

— Şi tu?

— Lasă-mă aici. Mai am ceva de meşterit. Voi lua un taxi.

*

Ling Wao abia dacă fusese surprins văzându-l pe Mercenar făcându-și apariţia în plină noapte la micul său hotel. Îl ascultase cu calm.

— Nu se poate spune că nu există riscuri, Hank, dar merită să încercăm. Mai ales când e vorba să salvăm numeroase vieţi omeneşti. Tocmai trebuia să însoţesc un elicopter mâine dimineaţă în insula Cangxing. Vom devansa puţin misiunea. Asta

nu va mira pe nimeni. Suntem nişte oameni care nu trăim după orare fixe.

*

Elicopterul lui Ling Wao survola Pudong. Spectacolul era impresionant.

— Rareori am văzut un şantier de o asemenea anvergură, zise Mercenarul în microfonul care îi echipa casca Clark.

— Chinezii sunt nişte furnici, filosofa Ling Wao.

Imediat după ce survolară rafinăria Elf, Mercenarul exclamă:

— Acolo, clădirea aceea lungă şi plată. Acolo e!

— Dacă treaba merge, o să iasă cu morţi, îl preveni Ling.

— Toţi cei care se află înăuntru la ora asta sunt probabil în cunoştinţă de cauză, zise Mercenarul cu siguranţă. Nu trebuie să avem remuşcări. Sper numai ca racheta ta să fie destul de puternică.

— Nu puterea mă îngrijorează, răspunse Ling. Aceste rachete declanşează avalanşe. Ar trebui să poată penetra un hangar. Problema e precizia. Nu am decât o singură rachetă. Dacă ratăm ţinta, suntem terminaţi.

— Nu-ţi face griji, mormăi Mercenarul. Am priceput perfect manevra.

— Trebuie prevăzut un decalaj de două secunde pentru a compensa viteza relativă, repetă Ling Wao pentru a nu ştiu câta oară.

— M-am prins, răspunse Frost, lipind ochii de vizor. Acum, haide să trecem la acţiune!

Ling Wao vira. Frost văzu defilând în vizor Calea Lactee, Yangzi şi apoi rafinăria Elf.

După care, reticulul se centră pe gardul depozitului firmei So & Karbhari. La această viteză, cu ochiul lipit de vizor, totul avea ceva ameţitor. Frost trase aer în piept. Imediat ce văzu colţul hangarului, ridică puţin vizorul, ca să încadreze partea laterală a clădirii. Gata. O secundă. Două secunde.

— Foc! strigă Mercenarul.

Reflexul lui Ling Wao fu instantaneu.

Patina laterală a elicopterului „scuipă” o rachetă care se avântă în noapte ca o stea căzătoare. Apoi o trepidaţie scutură aparatul când Ling acceleră ca să ia altitudine şi să evite unda de şoc.

Explozia fu enormă. Tot Semtexul din depozit făcu explozie în acelaşi timp. Depozitul şi o parte din terenul înconjurător

dispărură într-un crater roşiatic.

Frost lăsă vizorul şi ridică uşor capul, ca să vadă rezultatul prin hublou. Un rug imens lumina Pudong pe o rază de câţiva kilometri, dar elicopterul lui Ling Wao se afla deja deasupra Mării Galbene şi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, gonea cu peste patru sute de kilometri la oră spre insula Cangxing.

*

Se făcuse de mult timp ziuă. Noaptea fusese deosebit de grea. După întoarcerea Mercenarului la consulat, Tatiana îşi ţinuse pe deplin promisiunea şi îl mulţumise cât mai afectuos cu putinţă.

Acum fluiera uşor sub duş, epuizat, dar foarte satisfăcut. DePaul îi anunţase că descoperise câteva cârtiţe în cadrul Diviziei Analize a CIA. *Renmin Ribao*[22] de dimineaţă anunţa două incendii inexplicabile în cursul nopţii. Unul la *Mayo-gwantsi,* o baie publică şi altul pe şantierul din Pudong, acesta din urmă mult mai grav.

Frost se şterse, îşi legă prosopul la brâu şi deschise uşa care dădea spre camera care le fusese pusă la dispoziţie la Consulatul Statelor Unite.

— Auzi, *baby,* începu el, până când actele tale vor fi gata…

Dar fraza rămase neterminată.

Tatiana era în pat, aşa cum o lăsase înainte de a fi intrat în baie. Dar, în locul părăsit de el, se afla acum Sally, la fel de frumoasă ca cealaltă.

Fetele zâmbeau cu gura până la urechi. Deasupra lor, pe o oglindă fixată la căpătâiul patului, fetele scriseseră mare cu ruj de buze: *SO, WHICH ONE, MISTER FROST?*[23]

Şi, văzându-le atât de atrăgătoare şi pe una şi pe cealaltă, ar fi răspuns cu dragă inimă, ca în cântec: „Pe amândouă, domnule general!”

Dar ştia că, cu astfel de specimene, nu o scotea chiar atât de uşor la capăt. Misiunea se încheiase. Acum începeau alte griji!

[22] Cotidianul Poporului (n. a.).

[23] Deci, pe care domnule Frost? (n. a.).

CUPRINS

CHINA, COMUNISMUL ŞI TRIADELE....4

Anii Mao....7

Marele viraj....9

Triadele....11

CAPITOLUL I....14

CAPITOLUL II....30

CAPITOLUL III....47

CAPITOLUL IV....58

CAPITOLUL V....69

CAPITOLUL VI....82

CAPITOLUL VII....86

CAPITOLUL VIII....92

CAPITOLUL IX....100

CAPITOLUL X.....109

CUPRINS.....114

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura BOGDANA.

RĂZBUNAREA TIGRULUI

În 1991, după o acţiune spectaculoasă care a adus patru sute de arestări în cadrul triadei 14K din Paris, comisarul Goujard, directorul adjunct al OCRTIS (Oficiul Central de Reprimare a Traficului Ilicit de Stupefiante) spunea: "Lucrul cel mai greu, cu triadele, e că principiul lor constă în izolarea reţelelor. E ca în toate mişcările de rezistenţă şi, de altfel, originea triadelor, ca şi a mafiei italiene, asta a şi fost. Într-un grup, nimeni nu se cunoaşte; numai şeful îşi poate chema oamenii. Imediat ce un grup cade, e uşor să tai legăturile cu restul organizaţiei. Funcţionează pe baza diviziunii excesive a muncii. În consecinţă, în fiecare reţea există un număr incredibil de mare de persoane". Dar această forţă a triadelor se poate transforma şi într-un călcâi al lui Ahile, după cum spune tot Goujard: "Erau atât de mulţi încât a fost mai uşor de infiltrat decât am fi crezut".

În legătură cu triadele, şeful serviciilor secrete al RHKPF (*Royal Hong Kong Police Force*) a lansat un avertisment care dă de gândit: "E mai bine să ştiţi despre ce e vorba: chinezii au inventat crima organizată şi nimeni nu îi întrece în acest domeniu. Comparativ cu triadele din Hong Kong, mafia italiană e un caraghioslâc. Nici sicilienii, nici corsicanii şi nici columbienii nu le ajung nici măcar până la gleznă. La Hong Kong, am avut nevoie de ani de zile de eforturi ca să înţelegem cum funcţionau aceste mafii. Serviciile de poliţie din Canada, din Statele Unite şi din Europa au o întârziere de cel puţin treizeci de ani".

6 420209 001068

ISBN 973-9127-37-7 EDITURA BOGDANA